ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 14. | Fredag d. 2. April 1937 | 2. Aarg.

Hr. Stalin

Hr. Stalin i Sovjetunionen har lige givet Ordre til en ny stor Udrensning af det herskende kommunistiske Parti. Han nævner selv op til 33 pCt. af Partimedlemmerne, der bør forsvinde — ekskluderes.

Da Partiet har ca. 3 Mill. Medlemmer, skal altsaa ca. 1 Mill. Partimedlemmer fejes ud.

Motiveringen for denne Generaludsmidning af det herskende Parti angives af Stalin selv at være Partifællernes manglende Agtpaagivenhed, ikke blot overfor de trotskistiske „Forbryderbander, der har trængt sig ind i Partiet og paa høje ansvarlige Poster i Unionens Administration, men tillige, at Partifællerne har været alt for sløsagtige overfor Arbejder-Oppositionen!

Der har efter Hr. Stalins Mening ikke været taget nok fat paa de Tusinder af Arbejdere, der rundt i Bedrifterne har paatalt det blodige uretfærdige Lønsystem, der praktiseres overfor Arbejdermasserne, og den privatkapitalistiske Udbytning, der finder Sted gennem Forrentning af Statsobligationerne til det højtlønnede Bureaukrati.

Men nu skal der altsaa tages haardere fat paa Arbejder-Oppositionen.

Pr. Jernbane, Biler og Flyvemaskiner udsendes trofaste Udrensningskommissioner over hele Rusland, og de Partislaver, der ikke haardhændet nok har forfulgt de utilfredse Arbejdere, skal omgaaende smides ud af Partiet.

Lad os afholde os fra enhver Procentudregning af Magtens Indehaveres Antal i Forhold til Ruslands arbejdende Befolkning; thi i selve Magtens Udøvelse har end ikke Partislaverne Andel — de bliver jo selv smidt ud paa Kommando af Diktatoren Hr. Stalin.

Denne motiverer den mere haardhændede Fremfærd mod Arbejder-Oppositionen med, at Sovjet-Unionen maa betragte sig som værende i Krigstilstand overfor de kapitalistiske Nationer — derfor bør Arbejdernes Opposition haardhændet slaas ned, og derfor bør Kommunistpartiet udrenses for ethvert Element, der ikke blindt vil følge denne Parole.

Forfølgelsen af de utilfredse Arbejdere er altsaa nu en fortjenstfuld russisk Nationalopgave!

Det forekommer os, at man har mødt akkurat den samme Motivering for den samme Gerning i alle kapitalistiske Lande.

Den nu meget nationale norske Statsminister Hr. Nygaardsvold har endda gjort Verden den Tjeneste offentlig at paastaa: „Naar Skurken ingen anden Udvej véd, da bliver han national!"

Hr. Stalin henviser i sin nationale Nødvendighed af at undertrykke de russiske Arbejderes Opposition særlig til Japan og Tyskland.

Det er beroligende at konstatere, at Magthaverne i disse Lande særlig henviser til Sovjet-Unionen som Paaskud til at undertrykke deres egen Arbejderklasse.

Den Motivering er altsaa gensidig, forresten ikke blot i Diktaturstaterne, men med Nuancer i alle kapitalistiske Stater, ogsaa de saakaldte demokratiske!

Men nu Hr. Stalin og „Verdens mest demokratiske Forfatning", som under saa meget Skrig og Skraal fornylig blev vedtaget paa hans ophøjede Initiativ — hvad med den?

Naar nu ikke blot Arbejdermasserne ikke duer, men skal korrekses, men en Trediedel af selve Partiets Medlemmer heller ikke duer, men skal smides ud, saa bliver det efterhaanden et indskrumpet Demokrati, Hr. Stalin repræsenterer.

Lad os ærligt indrømme, at vi forud ikke giver meget for det saakaldte Demokrati. Det bestaar i Reglen i, at den arbejdende Befolkning har Ret til selv at vælge sine Tyranner.

Men selv denne problematiske Ret synes for meget for Stalin.

I denne hans „Verdens mest demokratiske Forfatning" var der forud kun et Parti: Ruslands kommunistiske Parti, der bestemte, hvem der maatte opstilles og vælges som Befolkningens Repræsentanter.

Efter Hr. Stalins Udrensningsdekret forstaar man, at dette særlige privilegerede Parti i Realiteten er Hr. Stalin, og at det er ham, der bestemmer, hvem der maa vælges inden for denne særlige demokratiske Forfatning.

Ud fra dette forud givne Grundlag kan man med nogen Ret forvente, at det kommende russiske Parlaments Beslutninger bliver enstemmige!

Uden at ville være ondskabsfuld, tør man maaske minde om, at Beslutningerne i Mussolinis og Hitlers Parlamenter ogsaa er enstemmige. Og hvorfor skulde Hr. Stalin egentlig staa tilbage for Hr. Hitler?

Men naar nu Hr. Stalin har faaet ekskluderet en Trediedel af Partiets Medlemmer, har faaet myrdet nogle Snese trotskistiske „Svin", „Forbrydere" og „Landsforrædere", og faaet deporteret nogle Tusind utilfredse Arbejdere flere op paa Ishavsøerne, ved Siden af de Tusinder af Arbejdere, Bønder og Intelligens, han forud har transporteret derop — hvad da?

Hvad da med Lenins og dette bolchevikiske Partis Løfter fra 1918 om Folkets Frigørelse, Jorden til Bønderne, Industrierne til Arbejderne, økonomisk og politisk Frihed og Fred og Broderskab i det store russiske Folks Vandring mod Kommunismens forjættede Land.

Stakkels fattige Stalin, hvor er din store Arv efter Lenin?

Der staar Brodermord og Blod, Ufred og voldelig Undertrykkelse, Had og Hævn og undertrykt Folkevrede i dit Spor som Lenins Arvtager.

Dit Folk har i det korte Spand af Tid siden 1918 skabt større Produktivkræfter, større Bidrag af materiel Rigdom end noget andet Folk har formaaet, en Rigdom saa vældig, at hver eneste af de 175 Millioner kunde leve i mæt Tilfredshed og Glæde, om ikke et raaddent bureaukratisk System havde vendt det hele til slidsomt Slaveri for Masserne, Utilfredshed blandt de socialistisk tænkende og forbryderisk Magtstræb blandt Slynglerne paa „Ærens" og Magtens Top.

Og øverst paa Toppen sidder Hr. Stalin og renser ud i Partiet, myrder „Trotskister" og deporterer utilfreds Arbejder-Opposition.

Og i Skyldspørgsmaalet peger han paa Hitler.

Han burde pege paa sig selv.

Det bedste Værn for en Nation er ikke en motoriseret kadaverdisciplineret Hær, men et tilfreds frit og lykkeligt Folk, — der ikke selv er forslavet, men hader enhver Form for Slaveri!

Det kan aldrig besejres.

Det spanske Folk, der den 19. Juli 1936 stod ubevæbnet, bekræfter Sandheden af dette indtil denne Stund.

Men det forstaar Hr. Stalin og Partifæller ikke. De er nemlig selv Slaver under Despotiets Idé! Derfor udrenser og indskrumper de, hvor de skulde aabne og favne den hele Verden.

Eli.

Forstil dig ... Klovn

Du s k a l være klovn,
grine naar dit sind det sørger,
du skal spille med,
kvæle hjertet, naar det spørger;
grine højt,
naar sindet græder,
bære sorg
de rette steder ...
Du s k a l!!!

Du s k a l være klovn,
livet er et stort teater,
du skal spille med,
bruge falske gulddukater;
smile sødt,
naar du er bitter,
pyntet med
kulør og flitter ...
Du s k a l!!!

Du s k a l være klovn,
flæbe, naar de andre flæber,
din Mund den s k a l le
mellem sorgforpinte læber;
vræle med,
naar andre vræler,
holde kæft,
naar folket sjæler ...
Du s k a l!!!

Halfdan —

Arbejderne har intet Fædreland, man kan ikke tage fra dem, hvad de ikke ejer.

Karl Marx.

Forligsmandens Forslag

Elendige og betydningsløse „Lønforhøjelser". Sænkning af Arbejdernes Realløn.

Som ventet fremsatte Forligsmanden i Lørdags sit Mæglingsforslag, som efter Dagspressens Opgivelser bestaar af 17 Forslag omfattende 34 Faggrupper paa ca. 75,000 Arbejdere.

Om nogen detailleret Gennemgang kan der selvfølgelig ikke blive Tale, da det forudsætter et lokalt Kendskab ikke blot til de enkelte Faggruppers Lønforhold, men til de personlige Lønforhold, som ingen uden for de lokalt interesserede Kredse kan besidde.

Her skal da ogsaa kun fremsættes nogle Hovedbemærkninger.

De Fag, f. Eks. Københavns Typografer, der forud har forkastet et Overenskomstforslag, faar disse uforandret tilbage i Hovedet igen.

Hovedlinjen fra de sidste Aars Lønpolitik: at standse Lønfremskridtet ved kun at give de lavestlønnede nogle smaa Lønforbedringer, er principielt fulgt i det stillede Mæglingsforslag.

Lønforhøjelsernes Toppunkt er 7 Øre og Lavpunktet 2 Øre pr. Time. Men ser man nøjere efter, saa standser disse Forhøjelser i flere Tilfælde for Mændene ved Lønninger omkring en Krone og for Kvinder helt nede ved 60 a 70 Øre i Timen.

Naar man betænker, at en Familjeforsørger mindst burde have 1,50 Kr. i Timen eller et Par og treds Kroner om Ugen for at kunne forsørge sin Familje blot nogenlunde anstændigt, saa er alle Mæglingsforslagets „Lønforbedringer" ikke andet end en udsøgt officiel Forhaanelse mod Arbejderne, der frembringer alle Værdier.

Den er en officiel Bekræftelse paa, at Nedgangslinjen i Arbejdernes Realløn — dermed i deres reelle Livsforhold — fortsættes.

Meget er der maaske ikke at bebrejde Forligsmanden. De Krav om Forbedring i Arbejdsvilkaar baade hvad Løn og Arbejdstid angaar, som Fagorganisationerne har fremsat, er saa latterlige smaa, at Forligsmandens Forslag i sin Indskrumpethed er præget deraf.

Der er i Mæglingsforslaget indsat Lønbestemmelser for de ganske unge Fabriksdrenge eller unge Mennesker i Jernindustrien. Samtidig er de bragt ind under Bestemmelserne i „Fælles Værkstedsregler" og „Regler for Behandling af faglig Strid", inden de endnu er Medlemmer af nogen faglig Organisation.

Man kan sige, at Arbejderklassens unge Fugle her er lagt i Lænker endnu inden de er anbragt i Bur.

Fortsættes Side 4.

Ingen Nation uden Stat, ingen Stat uden Klasseforskel, ingen Klasseforskel uden Slaveri for Masserne. En Anerkendelse af Nationen er en Anerkendelse af Staten og den kapitalistiske Udbytning, der er grundlæggende for begge.

Fred Lessak.

Dr. LEUNBACH fri den 11. April

Søndag d. 11. April lukkes Dr. Leunbach ud af Fængslet efter at have udstaaet den idømte Fængselsstraf.

Venner, der vil byde ham Velkommen, vil i næste Nummer faa nærmere Oplysning om Tid og Sted.

Italienernes Nederlag foran Madrid

Alle Kræftes koncentreres om Byens Forsvar

Barcelona, Marts.

Længe før de spanske, tyske og italienske Fascister for Alvor begyndte den omfattende „femte Offensiv" mod Madrid, havde den syndikalistiske og anarkistiske Presse og de dertil hørende Organisationer ført en voldsom Propaganda for at faa alle antifascistiske Kræfter med til Beslutningen: *Madrid skal forsvares for enhver Pris og med ethvert Middel og af alle spanske Antifascister!*

I en Situation som den, der forelaa, da den italienske Hærledelse koncentrerede sig om Madrids Erobring ved en voldsom Offensiv ved Guadalajura, kunde Nøglen til Sejren kun ligge i et kraftigt Modangreb paa det kritiske Frontafsnit, samtidig med, at Militsen paa de øvrige Fronter øgede Aktiviteten.

Med de uhørt rigelige militære Magtmidler, Oprørsledelsen raader over, og med Hjælp af alle de udenlandske Generalstabssekretærer, der nu leder Oprørernes Operationer, var der ingen Tvivl om, at Offensiven ved Guadalajura skulde sekunderes af kraftige fjendtlige Gennembrudsforsøg paa forskellige Frontafsnit.

Man havde Bevis for, at en saadan Plan forelaa.

„Napoleons-Planen".

Oprørerne havde næppe reduceret deres militære Styrker paa nogen Front, da de begyndte Angrebet paa Brihuega. Den store Offensivs Gennembrud skulde ske med nye fra Udlandet hentede Forstærkninger, hvoriblandt italienske regulære Tropper, der ankom til Spanien i de sidste Dage i Februar.

General Miaja var fuldstændig beredt. Han havde fra forskellige Frontafsnit trukket tilstrækkelige Reserver, der dels anvendtes til at optage Fjendens Angreb, dels holdtes i Beredskab for med udhvilede Kræfter som en Overraskelse at kastes over Fjenden.

Italienerne naaede kun nogle faa af de Hovedmaal, der var afsat i Offensivplanen, og blev drevet derfra igen betydelig hurtigere end de var gaaet til Angreb. Resultatet blev, at Oprørerne sloges tilbage i vild Flugt og tabte nogle Mil af det Terræn, de havde holdt besat i Maaneder.

Havde Miaja blot indrettet sig paa at holde Stillingen, og ikke var gaaet til Modangreb, vilde denne Taktik umiddelbart have udløst en ny Offensiv paa Afsnittet *El Pardo* Nordvest for Madrid. Her var den tyske Stabsledelse virksom.

Disse Tyskere havde, efter hvad der fremgaar af Dokumenter og Vidneudsagn af Fanger, paataget sig at gøre et Fremstød, naar de første Etaper i Italienernes Offensiv var naaet.

Den tyske Stab havde ganske simpelt besluttet at følge Napoleons gamle Angrebsplan (fra 1808!) og angribe Madrid fra nordvest. De Maal, der var opstillet, var Chamartin de la Rosa, Fuenaarval og Landsbyen Ciudad Lureal — og saa Madrid.

Det er nu tilstrækkelig bekendt, hvorledes denne gigantiske Angrebsplan brød sammen under Modstanden fra en proletarisk Milits-Armé, saavel som dens Ledelses Dispositioner, fuldstændig forvirrede Fjenden. Madrid forsvares af en Folkehær, der ikke skyr noget Offer for at tilintetgøre den internationale Fascisme.

Militsen kampberedt paa alle Fronter.

I samme Øjeblik det tysk-italienske Angreb mødtes af Madrids Forsvarsstyrker, gik Militsen frem paa næsten alle øvrige Fronter i Spanien. De anarko-syndikalistiske Brigader foretog under Genskinnet af Guadalajurailden det fantastiske Fremstød mod Vergara, en By mod Syd. I Toledos Omegn sker noget, hvorom begge Parter endnu er tavse. I Retningen af Provinsen Ciudad Real er det ikke lykkedes Fascisterne at vinde frem ved deres Forsøg paa at naa Almadens Kviksølvcentrum. I Peoarroyasektionen har „Dynamitores" sprængt Banelinien Cordoba-Alcolea og dermed forværret Fjendens Udsigter til at hindre Militsens Fremstød mod Cordoba. Paa Fronten i Aragon samler Fascisterne sig til en fortvivlet Modstand mod det stærkt truede Huesca.

Over en Million Kr. til Spanien

De svenske Indsamlinger til Spanien har nu indbragt den anselige Sum 1,030,000 Kr.

Paa de forskellige Organisationer, der har deltaget i Indsamlingsaktionerne, kommer følgende Beløb: Svenska hjælpekomiteen för Spanien 570,000 Kr. Landsorganisationen 270,000 Kr. Syndikalisterne 140,000 Kr. Forskellige Organisationer 50,000 Kr.

Arbejderkvinder mød op ...

Arbejderkvinders Oplysningsforening afholder den 2. April offentligt Møde i Folkets Hus, Romersgade 22, i Anledning af Dommene over Læger i de sidste Fosterfordrivelsessager.

Ved dette Møde vil Lægerne Dr. med. Johanne Christiansen og Sv. Hoffmeyer tale og Tage Philipsson.

Indbudt er Justitsministeren, flere kendte Jurister og Læger samt Pressen.

Det er selvfølgelig

ikke alle, men mange af vore Læsere kunde godt skaffe vort Blad en lille Annonce hos deres Handlende, om de sagde et Par Ord derom til dem.

Da vi har Læsere overalt, vil en Handlende, der fører kulante Varer til rimelige Priser, altid have Fordel af at annoncere hos os, da mange af vore Læsere netop ønsker at støtte de Handlende, der støtter os med en Annonce.

Gør derfor et Forsøg, og er den Handlende villig til at prøve en lille Annonce, da meddel os det, og vi sender da en Mand ud at ordne Sagen.

„Arbejdet"s Ekspedition,
Blaagaards Plads 21,
København N.

Kun Adgang fra Sydost

Kan man i det hele taget tænke sig en mere underfundig og tvetydig Politik som den, England og Frankrig for Tiden fører imod det krigshærgede Spanien? Fra Atlanterhavssiden maa der nu nu ikke mere komme frivillig Hjælp til Spanien; men fra Middelhavet kan der jo landsættes ligesaa mange frivillige Tropper det skal være — altsaa Nazisttropper — uden at der foretages noget som helst for at afværge det. Se, hvis dette ikke er et fejgt og utidigt Kryberi for Italiens Diktator — saa kan det kun være et gement morderisk Udslag af Alt-Trusternes Rævepolitik i de allierede kapitalistiske Stater.

Carl Ohlrick.

Gadespejlet

Fagforeningernes Overenskomstforhold er efterhaanden drevet ud i den fuldkomne Farce — eller om man vil Tragedie. Som Eksempel skal nævnes Københavns Typografer, der ifølge Forligsmandsforslaget faar det Tarif-Forslag, som de har forkastet, til Afstemning paany. Forkaster Typograferne det endnu en Gang, bliver formodentlig det atter forkastede Forslag vedtaget. Vedtager de det forkastede Forslag, er der en Mulighed — omend ringe — for at det bliver forkastet.

Men Typografernes Afstemningsret — dette kostelige og bekostelige Klenodie — er umiskendeligt. Tak og Lov, at vi har en demokratisk, socialistisk Arbejderregering.

—o—

Italienske Aviser strømmer over med Beskrivelser af det Mod, Mussolini har udvist under sit Abessiniens-Besøg. En Dag meddeles, at han uden at blinke overværede, at en Tyr rev sig løs; en Nat laa han alene i et Telt i Ørken; en Nat blev han overfaldet — af en Sandstorm osv. osv. Man forstaar blot ikke, at de samme Blade oplyser, at Mussolini til Stadighed var omgivet af en Hær paa 3000 Mand udsøgte Tropper.

—o—

Til Belysning af Ikke-Interventions Politikkens Humbug oplyser „Times", at flere italienske Skibe er forsynet med samme Navn, for at ét kan sejle i lovligt Ærinde, medens et andet med samme Navn er beskæftiget med Tilførsler til Franco.

—o—

Den reformistiske Fagbevægelses Planpolitik

Ideen om Planøkonomi og delvis Socialisering under Privatkapitalismen

Selv om vi revolutionære Arbejdere forud principielt maa forkaste enhver Tanke om virkelig Planøkonomi indenfor det privatkapitalistiske System og derfor ogsaa maa forkaste de Fremgangslinjer, den moderne reformistiske Fagbevægelse bygger sin fremtidige Virksomhed paa, har det sin Betydning, at vi gør os fortrolige med disse Tanker, om ikke for andet saa for at advare Arbejderne mod disse moderne Vildfarelser.

Hovedtanker i den moderne faglige Reformisme.

Disse Tanker er et Barn af Tiden. De er født af den moderne kapitalismes Trængsler, med sine permanente Kriser, Arbejdsløshed og nationale Statsbeskyttelse i Valutaordninger, Handelsoverenskomster og Forsøg paa bevidst Indgriben fra Staternes Side for at holde den nationale Økonomi paa Benene.

Denne moderne faglige Reformisme, der ser noget stort og forbilledligt i Roosevelts Forsøg paa „planøkonomisk" indgribende Afballancering i Produktion, Omsætning og Købeevne, er væsentlig født af den borgerlige engelske Fagbevægelses Teoretikere og bærer tydelige Spor deraf.

Den har opgivet *Statssocialismen* som Maal, og den tager stærk Afstand fra „de russiske Tilstande", hvor Fagbevægelsen kun er et tomt Hylster, et blindt Redskab for et enkelt politisk Partis enevældige Magt.

Denne moderne Retning i den reformistiske Fagbevægelse vil Samarbejde med alle demokratiske Regeringer, men samtidig vil den bevare sin Selvstændighed og Frihed til Aktion for Arbejdernes Fordringer om Lønforbedringer og social Beskyttelse.

Dette gælder i Særdeleshed i de Lande, hvor der vel er en demokratisk Regering, men uden for de politiske Arbejderpartiers Kontrol.

I de Lande, hvor de saakaldte Arbejderpartier har paataget sig det parlamentariske Regeringsansvar, gaar Teorien ud paa et nærmere Samarbejde om Problemerne, uden dog at maatte opgive Kampen for Bevarelsen af Aktionsretten, altsaa Modstanden mod „Den tvungne Voldgift".

Som disse Teorier har opgivet Tanken om Statssocialismen, — d. v. s. for dem Tanken om Socialisme i det hele taget, — saaledes er Tanken om *Socialisering* som *principiell Krav* for Arbejderne ogsaa opgivet.

Kun i ganske særlige Tilfælde kan der blive Tale om Nødvendigheden af, at socialisere *enkelte Industriforetagender!*

Men, tilføjes der: Fagbevægelsen, der altid har været vendt mod Virkeligheden og ikke mod verdensfjerne romantiske Ideologier, anerkender fuldt ud Pligten til *passende Godtgørelse til Ejerne* af saadanne Foretagender!

Derved er det vanskelige Spørgsmaal løst om *den private Ejendomsret*, idet Fagbevægelsens Stræben efter Planøkonomi i sin Politik ikke kolliderer med dette Spørgsmaal.

Tre Hovedfaktorer i den moderne Planøkonomi.

Efter denne Teori, der forudsætter Kapitalismen og Lønsystemet som Grundlag for Planøkonomien, er de tre Hovedfaktorer, som skal virke sammen, følgende:

Den første er Ejerne af Jorden og Produktivkræfterne, der repræsenterer Kapitalen og dens Interesser.

Dernæst er det Fagbevægelsens Centralorganisationer, der repræsenterer Arbejderne og Forbrugerne.

Og endelig er der Staten, Regeringen, som repræsenterer hele Nationen og dens fælles Interesser i den samme Økonomi.

Disse tre Hovedfaktorer tænker man sig arbejdende sammen i saakaldte nationale Erhvervsraad.

Disse Raad kan opdeles efter de forskellige Industrier eller visse Industrier samlede, alt efter Forholdene, og endelig i en Art samlet *planøkonomisk Eksekutivkomité* for hele Nationens Økonomi eller den Del, der til enhver Tid maatte være undergivet Planøkonomien.

Staten, Parlamentet bliver den højeste Myndighed, der fastlægger Magtomraadet ogsaa for Fagbevægelsen.

I Erkendelsen af, at Staten maa tage alle Byrderne af de sociale Onder — Underholdning af de Arbejdsløse o. s. v. —, som Planløsheden i Økonomien medfører, og da Staten i det hele repræsenterer den autoritære Ansvarlighed for hele Nationens Velfærd, er det givet, at denne i Bestræbelsen for at højne Beskæftigelsen og bringe Balance i Nationens Eksistensvilkaar, maa være den Magtfaktor, der fastsætter Rammerne og Grænserne for de samvirkende Kræfters Kompetence i Raadenes Virksomhed.

Uden paa Forhaand at ville opgive Parternes Ret til henholdsvis Lockouter og Strejker, mener man, at selve Samvirksomheden til Fremme af den nationale Beskæftigelse maa medføre en Indstilling hos Parterne, der efterhaanden *afvikler Trangen til Konflikter* og knæsætter sig i et konstant arbejdende Voldgiftsvæsen, som Parlamentet tager Bestemmelse om.

Ikke en Stænderstat, men dog socialiserede Bedrifter som en Art nationaliserede Korporationer.

Teorierne tager skarp Afstand fra den fascistiske Korporations- eller Stænderstat, som den hævder er en Fiktion, et Skalkeskjul for Partidiktatur. Den erklærer, at dens Forudsætning er det *politiske Demokrati* som Grundlag for Staten.

Paa dette Grundlag er det Staten skal have den afgørende Indflydelse paa Økonomien.

Dog maa Staten ikke blande sig i de enkelte Bedrifters Virksomhed. Dette gælder ogsaa de socialistiske Bedrifter, der nærmest skal fremtræde som en Art Korporationer, som *en Mellemting mellem Privat- og Statsdrift*, hvor Staten vel bestemmer den ydre Ramme, men selve den daglige Ledelse er overladt de andre to Parter: Ejerne og Arbejderne.

Fagbevægelsens Opgaver og Stilling bliver væsentlig ændret i Planøkonomien.

Med Virkeliggørelsen af Planøkonomien bliver Fagbevægelsens hele Stilling væsentlig ændret fra en ren Forsvars- og Angrebsbevægelse for Arbejdernes Lønfordringer til at blive en blandet Opgave, hvor ogsaa Hensynet til den samlede Økonomi og Bedrifternes Konkurrenceevne maa tages med i Betragtning.

Denne Ændring er *absolut* i alle *socialiserede* Bedrifter, hvor Fagbevægelsen indtræder som ansvarlig Medleder i Korporationen.

Og i det hele maa Medansvarlig-

Fortsættes Side 4.

Silkeborg-Dommen og dens Præmisser

Vi lægger i Almindelighed ikke større Betydning i Injuriesager mod Pressen, og da i Særdeleshed den revolutionære Presse, der angriber de offentlige Institutioner og de Personer, der er knyttet hertil. Denne Presse er næsten alle i saadanne Tilfælde sikker paa at blive dømt, uden at disse Domme i Realiteten afgør den reelle Sandhed i Forholdet.

Vi kunde ogsaa i Tavshed have forbigaaet den os overgaaede Dom i Silkeborg, om ikke selve Dommens Præmisser var særlig indbydende til et Gensvar fra vor Side.

Præmisserne til denne Underretsdom er alene i sit Omfang — hele 8 tæt maskinskrevne Sider — bemærkelsesværdig og ikkemindst bemærkelsesværdig i sit Indhold.

Mage til partisk Udlægning af Kendsgerninger og Vidnevurdering skal man lede efter.

Der er i hele Sagen *ikke taget det mindste Hensyn til et eneste af de af os førte Vidner!*

Ifølge Præmisserne og Sagens Stilling har de alle staaet og løjet i Retten som Vidner!

Dette gælder først og fremmest vore Hovedvidner A. Jacobsen, som solgte Vasen til Assistent Jørgensen, saavelsom Maler Schmidt Johansen.

Deres Bekræftelse paa, at de paa ulovlig Vis har modtaget Kodkort af Assistent Jørgensen, staar ikke til Troende. *De har altsaa som Vidner staaet og løjet i Retten.*

Derimod taler Jørgensen Sandhed, naar han *som Part i Sagen* bare benægter det!

En genial juridisk Psykologi.

I Spørgsmaalet om Køb af Vasen imponeres man uvilkaarlig af den geniale juridiske Skarpsindighed, Præmisserne udtrykker.

At A. Jacobsen samme Aften, han har solgt Vasen til Jørgensen, overfor sin Hustru og Svigersøn meddeler, at han bl. a. har faaet 6 Kødkort for Vasen — det er uden al Betydning.

At Jacobsen i et Forhør i Sognetaadet erkender, at han har modtaget de 6 Kødkort af Jørgensen, har heller ingen Betydning.

Men at Jacobsen overfor en Bager Iversen — hvis Fantasi er kendt i hele Sognet — paa et Vejhjørne har sagt, at det var noget Vrøvl med den Vase, altsaa med andre Ord har sagt, at det ikke vedkom Iversen — ja, det har i Præmisserne en overordentlig Betydning som Sandhedsbevis, for at Jacobsen lyver i Retten, og at Jørgensen taler Sandhed!

Den samme juridiske Genialitet møder man i Beruselsesspørgsmaalet fra Fagforeningskontoret.

Her har det aldeles ingen Betydning, at 2 Vidner positivt erklærer, at Jørgensen var saa beruset, at han kastede op, at Formanden for Fagforeningen erklærer, at Jørgensen var saa beruset, at han maatte hjælpe ham og Fagforeningens Kasserer tilrette med Regnskabsopgørelsen, og at tre andre Bestyrelsesmedlemmer — som Dommeren nægtede at afhøre som Vidner — i Erklæringer vedlagt Sagen enstemmigt erklærer, at Jørgensen var beruset!

Nej, alt dette har i Domspræmisserne ingen Betydning.

Hvad der her har Betydning er, at Kassereren for Lysbro Afdeling den Aften han var ude hos Jørgensen paa Kontoret i Alderslyst, ikke mærkede, at denne var beruset.

Men om det netop var samme Aften, som Jørgensen var i Arbejdsmændenes Fagforening i Silkeborg, for nævnte Kasserer som Vidne *ikke* positivt hævde!

Dernæst har det overordentlig Betydning, at Jørgensen før han tog over til Fagforeningens Kontor nævnte Aften, har talt med en Ven, og at denne intet mærkede til Beruselse.

Derimod har det aldeles ingen Betydning, at Jørgensen aftaler med denne Ven, at han skal komme hjem hos ham samme Aften til Selskab, og at Jørgensen skal skynde sig hjem, men at Jørgensen fuldstændig „glemmer" denne Aftale, saa Vennen sidder hjemme hos Jørgensens Kone og venter forgæves hele Aftenen.

Disse faktiske Forhold saa lidt som Erklæringer og positive Vidnesbyrd for, at han var beruset, er intet værd, men et rent negativt Vidnesbyrd — en Ven, der *ikke* (altsaa rent negativt) lagde Mærke til noget — det har sammen med Jørgensens blotte Benægtelse Sandhedens Beviskraft i sig.

Det er overfor den Art Jura sandhedssøgende Mennesker bør ster „Respekt".

Og man er virkelig ved at imponeres af Præmissernes Genialitet naar Redaktør Chr. Christensen henvises til forud at indhente Sandheden om Jørgensens ædru Tilstand hos Fagforeningens Kasserer — Hr. Jørgensens Vidne —, der indrømmede i Retten, at han under Regnskabsopgørelsen sad og drak Øl sammen med Jørgensen, og som iøvrigt nævnte Aften var i en saadan *„halvblisset"* Tilstand, at han følte Trang til at tale og byde Bestyrelsen „Velkommen" o. s. v.!

Vi takker for Anvisningen, men vi er endnu ikke sunket saa dybt.

Fortsættes Side 4.

Humanisme og Demokrati

Jeg sidder og ser i et stort københavnsk Dagblad. Det er Søndag, udhvilet. Fred og Ro og Hygge omkring mig. Da standser Øjet midt i en stor Annonce fra Gyldendal ved Bogtitlen: „Helvedet hinsides Havet". En dansk Fremmedlegionærs Oplevelser, bl. a. paa Djævleøen, staar der nedenunder. Det sætter de lidt døsige Tanker i Sving igen.

Jeg tænker paa de gruopvækkende Skildringer, jeg for et Par Aar siden læste i Viborg Amts Social-Demokrat fra disse sumpede Tropeøer derovre ved Sydamerikas Østkyst, hvor Fremmedlegionærer for ubetydelige Forseelser langsomt myrdes ved haardt Arbejde i et umenneskeligt Klima.

Jeg tænker paa Dreyfus, der paa falske Beviser for ca. 40 Aar siden blev fældet af en antisemitisk reaktionær Klike og deporteret til Djævleøen. Og paa Kommunarderne, der i Tusindvis blev sendt samme Sted hen, da Kommunen i Maj 1871 brød sammen mod Mac-Mahons militære Overmagt. Og paa det franske Frisinds og den franske Arbejderbevægelses energiske Kamp, der i 1880 sejrede med Amnestiet til de endnu levende Kommunarder og i 1906 udvirkede det samme for Dreyfus.

Og Nutiden, hvor Radikale Socialdemokrater og Kommunister har Flertallet i Kamret og i Fællesskab har dannet „Folkefront" og overtaget Regeringsmagten — men fortsat lader Mennesker pine ihjel paa Djævleøen, og i sidste Uge lod Politiet i Paris skyde paa Arbejderne for at beskytte Fascisterne!

Hvorefter Regeringen saa mindeligt bad Arbejderne være rolige, mens disse tog det fornuftige Skridt at besvare Fascisternes og "Partifællerne"s Provokation med Generalstrejke.

Ja, Hitler har sine Koncentrationslejre og S. A. Stalin har Solovetskiøerne og G. P. U.. Leon Blum har sine Djævleøer og sit Politi.

Fascisme — Bolchevisme — Demokrati.

„Folkefællesskab" — „Arbejderstyre" — „Humanisme".

Fra „vidt forskellige" Samfundsformer — i Teorien og i Massernes Bevidsthed. I Realiteten tre ret ens Systemer for Faamandsvælde og Diktatur!

C. H.

Kærulf Nielsen henrettet

Vor gamle trofaste Meningsfælle indenfor F. S., Kommunelærer Kerulf Nielsen er nu ogsaa faldet som Offer for Stalins Regimente.

Som vore Læsere erindrer, blev han under sidste Moskvaproces af en af de Anklagede beskyldt for sammen med nogle andre Danske at have spioneret og konspireret for Trotski mod Stalin.

Om det nu var for at fortsætte sin konspirative Virksomhed inden for den danske Stalinfilial, eller det var hans fanatiske Stædighed, der løb af med ham, saa nægtede han straks, da Tilstaaelsen naaede den danske Presse, og tilbød at rejse til Moskva og rense sig!

Dette Tilbud blev skæbnesvangert for ham.

Medens der for de øvrige angivne Danskere ikke kunde være den mindste Grund for Beskyldningen, saa stillede Forholdet sig lige modsat for vor gamle Meningsfælle Kerulf Nielsen.

Han rejste i sin Tid til Sovjet som glødende Tilhænger af Lenin og Trotski og forblev denne revolutionære Hengivenhed tro indtil sin sidste Stund.

Han tog Plads i den kemiske Industri, som han ofrede al sin Energi og personlige Dygtighed. Men efter at Stalin var kommet til Magten og Revolutionen blev afviklet og Korruptionen tog Overhaand, kom vor gamle revolutionære Kammerat mere og mere til at hade hele det korrupte System.

Da han ikke paa anden Maade kunde gøre sine revolutionære Anskuelser gældende, begyndte han at konspirere mod den højeste Ledelse inden for den kemiske Industri. Det endte i en lang Kamp, hvorefter Kerulf Nielsen i et Par Aar blev sat paa den sorte Liste.

Da dette Forhold selvfølgelig i høj Grad skadede Trotski-Cirklernes konspirative Arbejde, fik han strenge Ordre til — iøvrigt gennem ham, der angav ham, som havde med Ansættelsen af de udenlandske Ingeniører at bestille — for alt at bevare sit Medlemsskab i Partiet og søge igen at komme ind i ledende Stilling i den kemiske Industri.

Som den gode, trofaste Revolutionær Kerulf Nielsen altid har været, bøjede han sig for Trotskis Ordre, og i den efterfølgende Tid har han hyldet en saa fanatisk Hengivenhed for Stalin, at selv vi, der kendte ham mere personlig, ofte var ved at tro, at han virkelig mente, hvad han talte og skrev.

Selv efter at han fandt Komedien for farlig i Sovjet og igen rejste hjem til Danmark, fortsatte han dette Pligthykleri. Selv tillagde han ikke den danske Stalinfilial større Betydning, men som Centrum for Trotskis internationale Konspirationer er København bestandig af stor Betydning — hvis man kan tro „Arbejder-Bladet".

Det er formentlig under Pres af denne Forbindelse og i Troen paa, at hans geniale Hykleri overfor Stalinfløjen var holdbar, at han flot tilbød at rejse til Moskva, og at han som en Mand holdt dette offentlige Løfte.

Det gik ikke, som han beregnede. Hans Henrettelse er endnu ikke officielt bekræftet. Men mangen Mand er jo i Sovjet forsvundet i Stilhed.

Ifølge hans hele Stilling og efter hans eget Ønske har vi ikke siden hans Hjemkomst plejet Forbindelse med ham. Men hans Troskab mod Revolutionen og dens Talsmænd Lenin og Trotski bevarede han til sit sidste Aandedrag.

O, selv om vi ikke kunde godkende hans konspirative Virksomhed, bør vi alle i Ærbødighed sænke Fanen ved hans Død.

Oh Badias.

En knusende Dom over Steincke

Dr. Gundtoft erklærer Justitsministerens Redegørelse for løgnagtig Fantasi

Hvad vil Justitsministeren? Vil han bevise at hans Redegørelse var Sandhed, eller vil han gaa?

Inden Dr. Gundtoft Skærtorsdag afrejste til Vridsløselille Straffeanstalt for at afsone de 15 Maaneders Fængsel, han er idømt, har han sendt Dagbladet „Politiken" en Redegørelse, hvoraf Bladet Søndag den 28. Marts offentliggør flere Brudstykker.

Ved Gennemlæsningen af disse maa alle rettænkende Mennesker gribes af den dybeste Harme over den oprørende Maade, paa hvilken Hr. Læge Gundtoft er blevet behandlet af Myndighederne.

Brugen af de aabne og de lukkede Døre.

Det viser sig ifølge Læge Gundtofts Oplysninger, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Dørene skulde lukkes under Afhøringen af de kvindelige Vidner har været drøftet og afgjort inden de offentlige Retsmøder.

Hr. Gundtoft oplyser, at han har krævet Dørene *aabne for Offentligheden*, saafremt nærmere bestemte Vidners (Hr. Steinckes Frk. X.) Udsagn skulde bruges til at snavse hans Omdømme til.

Statsadvokaten ønskede imidlertid Dørene lukkede af Hensyn til de kvindelige Vidner, men paa Retspræsidentens Krav erklærede Statsadvokaten, at han *ikke* vilde bruge de nævnte Vidneudsagn til at genere Hr. Gundtoft med.

Som hele Offentligheden ved holdt Statsadvokaten dette Løfte!

Men han holdt det paa den Maade, at han gav sin Overordnede, Justitsminister Steincke, disse „Oplysninger", som saa *brugte dem offentlig til at tilsvine Hr. Læge Gundtofts Omdømme.*

Vi spørger er dansk Offentlighed sunket saa dybt, at den uden at reagere kan finde sig i en saadan Optræden fra Myndighedernes Side, saa er Retssikkerheden for det enkelte Menneske i Danmark ikke til mere!

Dr. Gundtoft stempler de nedsættende Vidneudsagn som umulige Løgnagtigheder og Fantasi.

Om de Vidneudsagn, som Statsadvokaten lovede ikke skulde blive brugt til Skade for Hr. Gundtoft, men som Justitsministeren alligevel brugte til dette Formaal oplyser Gundtoft, at de er fuldstændig absurde.

Læge Gundtoft oplyser, at han lige siden 1922 altid i Konsultationstiden har haft en Kliniktrøken hos sig, saaledes at de paastaaede Forhold alene af denne Grund ikke kunde finde Sted.

Videre oplyser han, at han i de sidste 7 Aar har haft en Lægeassistent, og at Døren fra Konsultationsværelset ud til Laboratoriet overhovedet ikke var udstyret med Laasetøj, saaledes at ethvert Intimitetsforhold med Patienterne alene af den Grund er en taabelig Tanke.

Naar først de kvindelige Patienters Fantasi er blevet „retledet" i Politiforhørene.

Dr. Gundtoft giver et Eksempel paa, af hvilken Værdi Hr. Steinckes „Oplysninger" er.

Han skriver:

„Vidnet paastaar, at jeg skulde have kysset hende paa Kinden. Det er noget Vrøvl. Patienterne kommer i deres Nødstilstand og hænger sig om Halsen paa Een, grædende, fortvivlede kysser de Lægen baade paa hans Kinder og Hals. Bagefter vender de Sagen paa Hovedet — naar deres *Fantasi er blevet retledet.*"

Det er muligt, at knastørre Paragrafhjerner og Mennesker med erotisk fortrængte Komplekser ikke kan tro, at Kvinder i den Tilstand optører sig saaledes, som Gundtoft anfører.

Men vi, der har Erfaring i den Sag, ja os, om hvem blot saadanne Kvinder troede, at vi evnede at hjælpe dem, kan bekræfte, at her taler Dr. Gundtoft Hundrede Procent Sandhed.

Kvinder, bragt i den Sindstilstand af deres uønskede Gravidi-

Til MAJSTÆVNE I HUSUM MØLLEKRO 1. MAJ

F.S. indbyder Københavns revolutionære og frisindede Arbejdere til Stævnet (Se nærm. i næste Nr.)

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32

let, bruger alle de Midler, *som Kvinder* besidder, overfor den Mand, de tror kan hjælpe dem, saa sandt som de, naar Hjælpen er afslaaet, spiser Sæbe, alle mulige Giftstoffer eller stikker sig selv op i Livmoderen med Hattenaale, Strikkepinde eller andre frygtelige og inficerede Redskaber.

Dette er ikke fantastiske Paastande, men bedrøvelige, uomgængelige Kendsgerninger i Tusinder af Tilfælde.

Men lige saa sandt er det, at de daarligste af disse Kvinder, Lægerne har hjulpet, naar det er opdaget, naar det ikke mere er Lægen, men Politimyndighederne, der kan *hjælpe* dem — fri for Tiltale — lader deres Fantasi „rette“!

Saa har de glemt „den gamle Nødstilstand“ for den nye: *Tiltaleforholdet*. Nu er det Politiet, der skal hjælpe dem — og saa var det vistnok — ikke dem, der kyssede Lægen — men omvendt!

Det er dette psykologiske Forhold, Anklagemyndighederne først bruger til at sværte Gundtoft med overfor Nævningerne, men som de ikke vover at anklage ham paa, ja højtidelig lover ham ikke skal blive brugt til hans Skade, blot Rettens Døre bliver lukket for Offentligheden, og han dermed frafalder ethvert offentlig Forsvar.

Og naar alt dette er fuldbyrdet og Lægen er dømt, saa bryder Justitsministeren alle Løfter og tilsviner Gundtoft offentlig med dette uholdbare svinske Sladder.

Dr. Gundtoft sidder i Vridsløse, Hr. Steincke paa Justitsministertaburetten. De burde begge to gives fri!

G. C.

Den rette Samhørighed

Hr. Stalins Redskab for Mord af gamle revolutionære Kammerater, den fhv. Socialdemokrat, Statsadvokaten Hr. Visjinski, har ifølge „Isvestja“ holdt en Kongressammenkomst med Moskvas professionelle Tyveknægte og andre Kriminalforbrydere, hvor han paa Regeringens Vegne lovede dem frit Lejde, hvis de vilde begynde at arbejde i loyal Opførsel overfor Regeringen.

Efter nævnte Regeringsblads Referat formede Sammenkomsten sig som en rørende gensidig Hyldest, hvor en gammel Bandit omfavnede og kyssede Visjinski og paa samtlige Banditters Vegne lovede et loyalt Samarbejde med Stalins Regime.

Efter Mordene paa de gamle revolutionære Kammerater maa man betragte det nye Kompagniskab som den rette Samhørighed!

Historien gaar sin Gang.

Syndikalismen paa Fremmarch i Polen

De frie syndikalistiske Fagforeninger tæller 175000 Medlemmer og udtaler sig klart mod Forsøget paa fascistisk Ensretning af den polske Fagbevægelse

Z Z Z — Zwiazek Zwiaskow Zawodowych — er Navnet paa Polens uafhængige Forbund af frie Fagforeninger, der dannedes for omtrent 6 Aar siden og omfatter forskellige Distriktsorganisationer, der driver positiv Fagforeningsarbejde og er partipolitisk uafhængige.

En Udvikling mod Syndikalismen.

En af de førende Personligheder for denne nye Arbejdergruppering er Jedrzej Moraczewski, som i sin Tid var en af Pilsudskis Medkæmpere og det uafhængige Polens første Premierminister. Under Zarvældet kæmpede han for et frit Polen og delte paa denne Tid Pilsudskis Opfattelse, men han blev aldrig en Nationalist som Pilsudski. Hans Ideal er et frit Samfundssystem, der er grundet paa Folkets sociale Rettigheder, og derfor er han bleven en af de ivrigste Talsmænd for den klassebevidste Arbejderklasse, der ikke vil nøje sig med et uafhængigt Polen, men kræver sin Indflydelse og Bestemmelsesret om den økonomiske Ordning i det nye Polen.

Forudsætningerne for at kunne virkeliggøre dette saa Moraczewski i en Sammensvejsning af det splittede polske Proletariat i en af Regeringen og de politiske Partier uafhængig økonomisk Kamporganisation.

Siden Z Z Z's anden Kongres i 1934 er Moraczewski kommet i en alt livligere Kontakt med de brede Masser, og hans Sympatier for den praktiske Syndikalismes Dagskamp og for den syndikalistiske principielle Opfattelse er lidt efter lidt uddybet.

Men denne Udviklingsproces er foregaaet under vanskelige Forhold. Den reformistiske Fagforeningsbevægelse, som staar under det socialistiske Partis Indflydelse, forsøgte paa alle Maader at mistænkeliggøre Z Z Z. Man harmede sig mest over Z Z Z's Holdning over for Socialdemokratiet og insinuerede, at Z Z Z sammenarbejdede med Regeringen. At denne Paastand er grebet ud af Luften ses bl. a. deraf, at Z Z Z er udsat for en hensynsløs Forfølgelse paa Grund af sin faglige Virksomhed. Den ene Arrestation, Domfældelse og Bladkonfiskation fulgte Slag i Slag.

Z Z Z's Medlemmer var faktisk retløse.

Den regeringsvenlige Presse, der financieres af Storkapitalen, iværksatte en voldsom Hetz mod Z Z Z og dens Medlemmer og opfordrede Regeringen til at opløse denne Organisation for statsfjendtlig Virksomhed, der bl. a. kom til Udtryk i en revolutionær Fagforeningstaktik og Besættelsesstrejker. Derimod anbefalede den samme Presse Regeringen at vise Skaansomhed over for den Fagbevægelse, der kontrolleres af det socialdemokratiske Parti.

Z Z Z har afholdt sin tredie Kongres, der afsluttedes i Warszawa den 9. Marts Debatten paa denne viste, at Z Z Z i Dag staar som en ideologisk og fasttømret Organisation, besjælet og gennemsyret af den kæmpende Syndikalismes Idéer.

Paa Kongressen var 500 Lokalorganisationer repræsenteret med 292 stemmeberettigede Delegerede. Desuden deltog 150 Gæster.

Z Z Z har over 150,000 Medlemmer. Deraf er 130,000 kontingentbetalende, ca. 15,000 er arbejdsløse. Organisationen udgiver forskellige Aviser. Hovedorganet, **Front Robotniczy** (Arbejderfront) udkommer en Gang om Ugen i et Oplag paa 100,000 Eksemplarer. **Glos Powszechny** er et Eftermiddagsblad, der udkommer i 25,000 Eksemplarer. Dette Dagblad er udsat for stadig Beslaglæggelse og Censur fra Myndighedernes Side, og lægger derved Organisationen store Hindringer i Vejen for at staa i Rapport til Medlemmerne.

Z Z Z er ikke tilsluttet nogen af Arbejderinternationalerne, men følger med stor Interesse Arbejdernes syndikalistiske Orientering i andre Lande.

Z Z Z hilser Spaniens Syndikalister.

Paa Kongressen vedtoges følgende Sympatiudtalelse til det antifascistiske Spanien:

„Z Z Z's tredie Kongres følger med oprigtig Beundring den spanske Arbejderklasses heltemodige Kamp mod den fascistiske Fjende, der understøttes af den internationale Reaktions Agenter.

I Forstaaelse af de beundringsværdige Bestræbelser for det spanske Folks Uafhængighed, for de arbejdende Massers Frihed og Rettigheder, sender Kongressen sin broderlige Proletarhilsen til de kæmpende spanske Kammerater med Haab om snar og afgørende Sejr.

Med særlig Interesse følger vi den syndikalistiske Broderorganisations Virksomhed i Spanien. Takket være Organisationernes Uafhængighed af hvert politisk Parti er der Mulighed for, at det spanske Proletariat kan forenes og dets Frihed blive respekteret af det proletariske Demokrati.

Kongressen udtaler det Haab, at det skal lykkes Fagorganisationerne fremgangsrigtigt at løse sine store historiske Opgaver ,hvilket maa føre til hele Arbejderklassens Forening og Oprettelsen af et virkeligt Folkedemokrati i Spanien. Samtidig giver vi Udtryk for den Forhaabning, at det syndikalistiske Spaniens Eksempel ogsaa skal paavirke den polske Arbejderklasse og sluttelig bidrage til de polske Arbejderes Sammenslutning i uafhængige syndikalistiske Kamporganisationer.“

Forsøg paa fascistisk Ensretning af Fagforeningerne tilbagevises.

Den vigtigste Beslutning paa Kongressen var dog den saa godt som enstemmige Afvisning af Koc' Forslag om en national Enhedsorganisation, en nationalistisk, fascistisk Ensretning af hele den polske Arbejderbevægelse, der i Lighed med, hvad der er sket i Tyskland, skulde underlægges den kapitalistiske Stat.

Z Z Z var den første Arbejdersammenslutning, der skulde tage officielt Stilling til dette Forslag, og som Følge deraf var Kongressens Beslutning derom imødeset med stor Interesse, baade af andre Arbejderorganisationer og af de halvfascistiske kapitalistiske Magthavere. Den almindelige Opfattelse var vistnok, at enten maatte Z Z Z give op overfor det fascistiske Tryk med de dulgte Trusler om Forfølgelse og Opløsning af Organisationen eller ogsaa se Organisationen splittet. Det gik imidlertid anderledes, idet Kongressen med alle Stemmer mod 5 vedtog en Resolution, der skarpt og eftertrykkeligt tog Afstand fra enhver Fascistisering af Fagforeningerne.

Resolutionen slutter med følgende:

„Z Z 's nærmest liggende taktiske tiske Maal er Samling af Fagbevægelsen. Den eneste Mulighed for at opnaa dette Maal maa man frem for alt søge i oprigtig Fastholden ved Grundprincippet om vor Organisations partipolitiske Uafhængighed, et Grundprincip som ogsaa den kommende forenede Fagforeningsbevægelse i Polen maa holde fast ved. Kun virkelig Tolerance overfor anderledes tænkende og Forhindring af politiske Stridigheder, fremkaldt af Partipropaganda, gør det mulig at forene alle Organisationer i en eneste Fagforeningsunion.

Vi mener, at der ikke findes nogen som helst Anledning til at foretage nogen Forandring af vort taktiske Program og afviser paa det bestemteste, at Z Z Z underordnes Koc' Organisation, der er dannet som Monopolparti i Overensstemmelse med Førerprincippets Grundsætninger. Vor Kamp for et nyt Samfundssystem og for bedre Eksistensvilkaar for den polske Arbejderklasse vil vi fremdeles fortsætte ved organisatorisk Uafhængighed af hver Partisammenslutning.“

Denne Beslutning er modtaget med Tilfredshed af den polske Arbejderklasse, de borgerlige og halvfascistiske Aviser skummer derimod af Raseri og udslynger nye Trusler mod Z Z Z og dets Medlemmer, og uden Tvivl forestaar der nye Forfølgelser af Polens revolutionære Fagbevægelse.

Nazismens Folkeelement

Vi har modtaget følgende:

I samme Forhold som Maskinteknikken gennemløber sin vældige Udvikling og flere Gange fordobler Arbejdernes Evne til at fremskaffe Samfundets Behov, daler ikke blot Antallet af producerende Arbejderes Antal, men samtidig stiger Antallet af de uproduktive Mellemklasseelementer.

Paa alle Felter af Handelsomsætningen søger en Snylter at skabe sig en Eksistens. Selv den mindste Afsats eller det mindste Led, hvor det er muligt at kile sig ind mellem Producent og Forbruger, sidder der flere Snyltere i indbyrdes Konkurrence.

Samtidig med at det stigende Folkeantal i sit Forbrug forøger Handelens og Omsætningens Mellem- og Funktionærklasse, specialiseres Smaahandelen mere og mere, og den Mellemklasse, der før var et rodløst Element imellem den udbyttende Kapitalistklasse og den egentlige Arbejderklasse, vokser bestandig i Antal, medens den egentlige Arbejderklasse svinder mere og mere ind og enten maa aflevere sit Fødselsoverskud til Mellemklassen, — hvad alle gode Forældre stræber efter, — eller til den permanente Arbejdsløshedsarmé.

Ved den saakaldte demokratiske Valgordning, hvor enhver Snylter har lige saa stor Indflydelse paa de politiske Beslutninger som de virkelige nyttige Samfundsmedlemmer, har denne Forskydning af Klasseforholdene givet den snyltende Mellemklasse en bestandig voksende Indflydelse i Modsætning til de egentlige Arbejdere, hvis offentlige politiske Indflydelse er i rask Dalen.

Dette Funktionær- og Mellemklasseelement behersker allerede nu Landets økonomiske Politik, hvor Arbejdernes Lønfordringer holdes nede og de samtidig udplyndres ved stigende Handelsavance.

De produktive Arbejderes Del af de skabte Værdier bliver bestandig mindre og mindre, medens Handelsstandens og Kapitalisternes bestandig vokser.

Denne Mellemklasse behersker i Dag Socialdemokratiet og dets Politik. Og saa længe Partiet følger og kan følge denne Politik og skaffe Mellemklassen større og større Part af Arbejdernes Udbytning, saa vil Partiet ogsaa faa dens Stemmer, — men heller ikke en Dag længere!

At forbinde Partiets vældige Vækst og Indflydelse med en voksende Tilslutning til Socialismen, — selv Statssocialismen —, er en fuldkommen Misforstaaelse af de faktiske Klasse- og Interesseforhold.

Denne Mellemklasse vil ikke til at udføre nyttigt Arbejde, den er navleforbunden med Kapitalismen, den er en Parasit paa dette Rovdyr og vil lige saa ihærdigt og voldsomt forsvare sit Grosted Kapitalismen som de egentlige Kapitalister.

Den Dag Demokratiet — som i Tyskland — ikke mere er i Stand til at opretholde den voksende Udbytning af Arbejderne og sikre den snyltende Mellemklasse dens ordentlige Levebrød, da **er denne Mellemklasse hverken demokratisk eller socialdemokratisk!**

Den er reaktionær, hvad der sikrer den sin fortsatte Snyltetilværelse. Dens Politik er ikke forbundet med Idealer, men med **Parasitinteresser** i Kapitalismens Opretholdelse — for enhver Pris!

Den er rodløs og troløs som alle Parasitter.

Da Tysklands Demokrati ikke mere formaaede at holde Kapitalismen i Live grundet paa Rationaliseringspresset ude fra, kastede denne Mellemklasse sine Millioner af Stemmer paa Højfinansen, Nationalsocialisme, og bar Hitler frem til Magten og tiljublede ham som den før havde tiljublet Socialdemokraterne.

Var det muligt at faa Masserne af Lønarbejderne i Tale, og havde de overhovedet Mulighed for at se og forstaa de historiske, økonomiske, sociale og politiske Forhold, der tilsammen danner Grundlaget for deres Eksistens, da vilde de langt bedre forstaa os, naar vi foreholder dem, at Stemmesedlen er et tvivlsomt Vaaben for Arbejderne, som de ikke maa forlade sig paa, men bestandig ofre deres Omtanke paa Udbedring af deres faglige Bevægelse, deres Magtposition som Produktionsfaktor — deres Strejkemagt!

Denne Magt i Forbindelse med deres militære Magt er deres eneste virkelige Vaaben.

Men disse Muligheder er efter min Opfattelse ikke tilstede. Under Demokratiet afvæbnes Arbejderne i moralsk Henseende for enhver Tro paa dem selv som Klasse. De fodrer og føder Parasitterne og allierer sig med dem, indtil de en Dag ender i **Arbejdsfronten med Parasitklassen som politisk Lakaj for Storfinancen.**

Det er den Politik, Socialdemokratiet fører og den Skæbne, det forberedes for Verdens Arbejdere!

At standse Arbejdermasserne paa denne Skæbnevandring anser jeg for umuligt, selv om vi selvfølgelig maa gøre alt, hvad der staar i vor Magt for at gøre det.

Men Kommunisternes Kovending til **„Demokrati og Folkefront“** har i Sandhed ikke lettet dette Arbejde!

Syndikalist.

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C.5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Følelse og Marxisme

Vi har modtaget følgende:

Paa Grundlag af nogle Artikler af den norske Overlæge **Johan Scharffenberg**, har Forfatteren **Kai Hofmann** Søndag den 14. Marts skrevet en Kronik i „Soc.-Dem.“ under ovennævnte Titel.

Om ikke Hofmann helt gaar ind for Scharffenbergs Kritik af Marxismen, eller rettere af den historiske Dialektik — den materialistiske Historieopfattelse —, saa kommer dog Kritiken til det Resultat, at Følelserne spiller en stor Rolle i den historiske Udvikling og, at Marx overvurderede Betydningen af de materielle, de økonomiske Interesser i denne Udvikling.

Da det ikke mere er sjældent bl. den saakaldte **Intelligens**, ikke mindst den, der har slaaet sig paa Arbejderbevægelsen, at møde den samme „Vurdering“ af **den materialistiske Historieopfattelse** som Hr. Kai Hofmanns, vil jeg anmode „Arbejdet“ om Plads til nogle Bemærkninger om Spørgsmaalet.

Hvad er Marxismen?

Saafremt man skulde lytte efter, hvad alle mulige Retninger og „kloge Hoveder“ kalder „Marxisme“, saa blev denne en broget Verden fuld af indre Modsigelser.

Men saa omfattende og indviklet er Marxismen ikke.

Den er i strengeste Forstand den Grundtanke, at **alle historiske Forandringer i det menneskelige Samfunds Udvikling kun fornuftsmæssigt kan forklares ud fra de økonomiske Interesseforhold**, eller endnu mere konkret, **de Ændringer i Ejendomsforholdet, der skabes ved Udviklingen af Produktivkræfterne.**

Kun dette er i strengeste Forstand Marxisme, men det er ogsaa nok, thi **det er det eneste eksisterende Grundlag for videnskabelig Historieforskning der findes.**

At arbejde marxistisk med det historiske Stof.

Det har den største Betydning for de unge Arbejdere, der vil lære at forstaa deres egen Tid, dømme om dens Muligheder, og lægge sit Arbejde inden for disses Rammer, at de helt enkelt **kun** opfatter dette her anførte Grundlag for **Marxisme.**

Jeg skal her anføre nogle Grunde hvorfor.

I den nævnte Kronik anføres bl. a. en Udtalelse af Marx, hvori han fremsætter den Opfattelse, at den borger-

Bliv Abonnent paa „Arbejdet“ i April Kvartal

Men bliv det i Dag!

Indsend 1.50 Kr. paa Postgiro Nr. 236.32 eller indsend Beløbet i Frimærker med tydelig Navn og Adresse til Bladets Ekspedition, Blaagaards Plads 21. Kbhvn N.

Arbejderkvinderne og Dommene over Læger i Fosterfordrivelsessager —

Offentligt Møde

Fredag d. 2. April Kl. 20 i Rømersgade 22, Festsalen.

Talere: Dr. med. **Johanne Christiansen**, Læge **Svend Hoffmeyer**, Slangerup, Læge **Tage Philipsson** o. fl.

Indbudt er Justitsministeren og en Række kendte Læger og Jurister samt Pressen.

Fri Diskussion. Kom i god Tid.

Til Dækning af Mødets Udgifter tages 35 Øre i Entré.

Arbejderkvindernes Oplysningsforening.

lige Revolution i Tyskland grundet paa Proletariatets mere fremskredne Udvikling maatte blive Indledningen til den proletariske Revolution.

Og da denne politiske Spaadom ikke slog til, **saa duer Marxismen ikke!**

Som denne løsrevne Udtalelse, saaledes citeres Tusinder andre af Karl Marx politiske Udtalelser som **„Marxisme"** — og som Troslærdom for aandelige Partislaver.

Den Art Argumentation er ulogisk Vrøvl.

Karl Marx havde selvsagt det samme Privilegium som alle andre Mennesker og Politikere, at drage **urigtige Konklusioner** af de givne historiske Forudsætninger.

Karl Marx har aldrig gjort Krav paa at være ufejlbarlig i sine Konklusioner, hvor paastaaelig og stejl han end kunde være i Debatterne.

Men lad os gaa til det mere **konkrete,** hvor Marx ikke optræder i Dagens politiske Kamp, men som Videnskabsmand.

Vi ved, at han mere end nogen anden økonomisk Videnskabsmand indtil de mindste Enkeltheder har klarlagt vor Tidsperiodes politiske Økonomi: **Kapitalismen,** og omstændelig paapeget alle de økonomiske, sociale og politiske Følger — Klassekampens særlige Former —, som dette økonomiske System, der igen havde sin Rod i Produktionskræfternes Udvikling, medførte.

Javel, vil man sige: Dette Marx' videnskabelige Værk **er Marxisme!**

Nej, det er ikke!

Thi var det dette, saa er f. Eks. **Fr. Engels** „Familiens, Privatejendommens og Statens Oprindelse" og **Gustav Bangs „Kapitalismens Gennembrud i England" Engelsisme og Bangisme** — og det er de **ikke!**

Alle tre Værker er opbygget paa Marxismen, paa den **uudtalte Grundtanke,** at Ændringerne i Produktivkræfternes Udvikling og de deraf fremkaldte Forskydninger i **Ejendomsforholdet,** og de deraf igen **frembragte** sociale og politiske Kampe **er Historien!**

Karl Marx, Fr. Engels og Gustav Bang har alle tre her arbejdet marxistisk, d. v. s. ud fra **den materialistiske Historieopfattelse,** som det er Karl Marx Fortjeneste først af alle Forskere at have paapeget, **som gældende Lov** for den historiske Udvikling og derfor bærer hans Navn med rette.

Vi maa altsaa ikke forveksle det Forhold, hvad Marxisme er med det Forhold, at arbejde med det historiske Stof ud fra det marxistiske Grundlag.

Her blot endnu et advarende Eksempel.

Karl Marx har ud fra Kapitalismens Væsen videnskabeligt paapeget Klassekampens særlige Form, — som f. Eks. Lønkamp. Saa er det Marxisme! Marxismen er altsaa **Klassekamp** og **Klassehad** — og al det andet borgerlige Vrøvl.

Marxismen vil intet! Den er en Lov som al moderne Historieforskning mere og mere anerkender og følger.

Ikke andet — men ogsaa nok.

En anden Vildfarelse

Den unge Arbejder, der møder Begrebene „Videnskabelig Socialisme", „Den materialistiske Historieopfattelse", møder ofte disse Begreber blandet sammen med et andet Begreb, som ganske vist i Navnet er nærbeslægtet, men i sit Væsen er den meget fjern, nemlig **„Den materialistiske Verdensopfattelse" = Materialismen.**

Denne Grundtanke gaar ud paa, at det materielle Stof og de kemiske og mekaniske Bevægelser, der foregaar i dette — „Stof og Kraft" — er Grundlaget for Livet og dets Ytringsformer, — altsaa ogsaa det menneskelige Aandsliv.

Hvor sand og rigtig denne Grundtanke er, har den ikke den ringeste Forbindelse med Marxismen = **den materialistiske Historieopfattelse!**

Hvilke uvidenskabelige — og dermed **usande** — Taabeligheder man kan ende i ved at blande disse to Grundtanker sammen, viser netop nævnte Kronik.

Den vil imødegaa Marxismen ved at paapege, at Følelser, Massepsykologi spiller en Rolle i de politiske Kampe, og ender i Betragtninger over Individets Centrer for Forstands- og Viljesytringer og Følelsesudbrud og konkludere i Tvivlspørgsmaalet om, hvorvidt Individet er et Resultat af sine ydre Omgivelser eller af sine indre eller af begge — eller noget tredie?

Her ender man i individualistiske Relativitet, der muligt kunde være en Imødegaaelse af Herbert Spencers materialistiske „Filosofi", men ikke af Marxismen.

Marxismen har jo aldrig noget Sted benægtet Individernes Relativitet, hverken deres forstandsmæssige eller følelsesmæssige Evner og Muligheder, og den har endnu mindre **benægtet Massernes Følelsesmoment i de politiske Klassekampe!**

Kroniken argumenterer i Realiteten mod den haardkogte materialistiske Verdensopfattelse og kalder denne „Marxisme"!

Hvor usandfærdig hele Argumentationen er, kan bedst illustreres ved Kronikens eget Eksempel mod Marxismen, nemlig **Nationalsocialismens** historiske Grundlag, Gennembrud og Sejr.

Baade Hr. **Scharffenberg** og Hr. **Hofmann** fremstiller den tyske **Nationalsocialisme** som en **„ren" Nationalfølelse,** der pludselig gennem en **Hr. Hitlers psyko-forførende** Evner eller Galskab griber Folkemasserne som en Art aandelig Pest eller følelsesbetonet Massepsykose, forklaret i Menneskedyrets Hjerneforhold.

Som Argument for denne spirituelle Opfattelse af Nationalfølelsen anføres Marxisten Dimitroff, hvor han paa Kominterns syvende Verdenskongres i 1935 udtaler: „Vore Partifæller i Tyskland har i lang Tid ikke taget med i Regningen den saarede Nationalfølelse og Massernes Oprørthed ved Versaillesfreden."

Fortsættes i næste Nr.

SILKEBORG

Her er Stedet

hvor man lader sig klippe og barbere, bedst og billigst.

J. Hermansen, Borgerg. 44. ALDERSLYST

FØDEVARER

TH. GREVE

KAFFE fineste Javablanding. Kr 2,48 — 2,13 — 1,88 — 1,60 — 1,15

ALT i Kolonial, Vin, og Konserves sendes overalt. Tlf. Nora 705x

21 Griffenfeldtsgade 21

Slagterforretningen

Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser.

Bliv Abonnent

Silkeborg-Dommen og dens Præmisser

Fortsat fra Side 2.

at vi søger Sandhedens Vidner i Drikkebrødres Rendesten — saa er det mere respktabelt at tage en Bøde.

En partisk Opfattelse og en Trusel.

Det fremgaar ligeledes af Præmisserne, at Dommeren akcepterede Jørgensens Fremstilling om, at vort Blads Angreb paa ham er dikteret af Hævnfølelse, fordi han i Sagen mod Joh. Sørensen og Schmidt Johansen har vidnet imod dem.

Vi skal dertil oplyse, at det, der hertil sigtes er, at den samme Dommer, som nu har dømt vort Blad, forud har dømt de to nævnte Kammerater, væsentlig paa Jørgensens Vidnesbyrd.

I Vestre Landsret, hvortil Schmidt Johansen appellerede Dommen, kunde Jørgensens Vidnesbyrd ikke holde, idet han der afslørede sig som en Mand, der stod og talte Usandhed, og Dommeren i Silkeborg fik paa dette Grundlag sin Dom kasseret.

Bortset fra, at hverken Dommeren eller nogen anden kan dømme os paa andre Motiver end dem, der fremgaar i de Anklager, vi har rejst mod Jørgensen, saa vidner Præmissernes Udredning og Paastande her om en „Forud-Indtagethed", vi allerede paa et meget tidligt Stadie i Sagen fik Færten af. —

Allerede ved Afslutningen af 1. Retsdag lod Dommeren Red. Chr. Christensen vide, at *det vilde ikke gaa de to Vidner godt (!), der havde bevidnet, at Jørgensen var beruset paa Fagforeningskontoret* — altsaa Johan Sørensen og Vagner Mølbak, der positivt havde bekræftet, at Jørgensen var saa beruset, *at han kastede op!*

Vi maa tilstaa, at vi den Gang ikke forstod denne Optræden fra Dommerens Side. Vi mente ikke, at turde opfatte det som en *ligefrem Trusel mod de Mennesker, der vidnede imod Assistent Jørgensen* — men hvad da?

Da Dommeren under 2den Retsdag forhindrede os i at føre yderligere tre Vidner af Bestyrelsens Medlemmer, der vilde bekræfte Sørensens og Mølbæks Vidnesbyrd, da blev Sagen og *Dommerens Stilling mere Klage for os!*

Og nu da Præmisserne foreligger, er der ikke mere Tvivl.

Den Maade, hvorpaa alle positive Vidnesbyrd mod Jørgensen fejes til Side, medens han egen blotte Benægtelse sammen med juridisk set rent negative Udsagn tages som gyldige Beviser, har fuldkomment overbevist os.

Det „gode" Vidne mod Joh. Sørensen og Schmidt Johansen skulde for alt værges!

Den Mand, der i „Vestre Landsret" afslørede sig som en Mand, *der farer med Usandhed i Retten,* han Ord staar til Troende ved Underretten i Silkeborg og lægges til Grund for Dommen i nærværende Sag, medens en Række hæderlige og troværdige Mænds Udsagn gøres til *strafbar falsk Forklaring i Retten!*

Dette er den uafviselige Konklusion af Dommen og dens Præmisser, og det er afgjort, at vi ikke godvilligt modtager en saadan Dom, der ikke saa meget er en Dom over os som en vanærende Domfældelse over den Række af hæderlige Mænd, der ved deres uforbeholdne Vidnesbyrd har bekræftet Sandheden i vor Sags Fremstilling.

I Henhold hertil har vort Blads Kontrolkomité været samlet Lørdag den 27. Marts og taget følgende Beslutning i Sagen:

Ugebladet „Arbejdet"s Kontrolkomité forsamlet til Møde Lørdag den 27. Marts 1937 har, efter at have drøftet Dommen og Domspræmisserne fra Underretten i Silkeborg i Sagen: Kontorassistent Richard Jørgensen mod vort Blads ansvarlige Redaktør, taget følgende Beslutning:

Da baade Dom og Præmisserne efter vor Opfattelse udviser ensidig Partiskhed fra Underretsdommerens Side, der ikke blot medfører juridiske Konklusioner, vi mener er uholdbare ud fra en upartisk juridisk Bedømmelse af Sagens Realiteter og de i denne Forbindelse aflagde Vidnesbyrd, men tillige tillægger os et falsk Motiv i Sagens offentlige Rejsning mod Assistent Jørgensen, og samtidig Dommen og dens Præmisser i sine logiske Konklusioner stempler vore Vidner, en Række hæderlige og i den offentlige Bevidsthed uangribelige Mænd for falsk Forklaring for Retten, altsaa en kriminel strafbar Forbrydelse, paalægger Komiteen sin ansvarlige Ledelse i Forbindelse med Redaktør Chr. Christensen.

1. At appellere den ved Underretten i Silkeborg den 16. Marts 1936 afsagde Dom til Vestre Landsret og

2. At udarbejde og indgive en til Statspolitiet detaileret Anmeldelse angaaende Assistent Jørgensens Forhold med Henblik paa Udlevering af Kødkort til Arbejdsmand A. Jacobsen og Maler Schmidt Johansen, samt de i Forbindelse med nævnte Forhold aflagde modstridende Retsforklaring og Vidnesbyrd i Retssag P. S. Nr. 350/36 ved Underretten i Silkeborg.

Med Henblik paa Punkt 2 blev det besluttet at tilsende Justitsministeriet en Genpart af Anmeldelsen.

Saaledes enstemmigt vedtaget.

Vs. Hansen,
Komiteens Sekretær.

105 Herre- og Damecykler

Mærke C. F. og Scott, saa gode som nye, sælges for ca. ½ Pris. Frühstück, Aarhusgade 37. Øbro 281 ydun. Tandem udlejes.

Den reformistiske Fagbevægelse

Fortsat fra Side 2.

heden i hele Planøkonomiens Realisation give Fagbevægelsens Hovedopgaver en anden Karakter end dens hidtidige Opgave som ensidig Kampbevægelse for Arbejdernes Løninteresser.

Hovedopgaven skal være at bringe den nationale Kapitalisme i Balance.

Vil man samle denne moderne Fagforeningsteori i en Hovedopgave, kan man sige, at den er en Bestanddel af den Tidsbestræbelse, der gaar ud paa — bevidst eller ubevidst — at bringe Balance i den kapitalistiske Økonomi ved gennem bevidste Bestræbelser at underlægge den en Plan baade i dens indbyrdes Konkurrence i og uden for Nationens Rammer og ved politiske Indgreb at skabe en Købeevne, der kan absurbere Masseproduktionen og Arbejdsløsheden paa Bekostning af den kapitalistiske Profit.

Vi mener, at vi i denne Artikel saa klart, som man kan, har givet vore Læsere Hovedindholdet af denne moderne faglige Reformismes Hovedtanke, og vi vil i et Par kommende Artikler kritisk belyse disse Tankers — hele den saakaldt Planøkonomis — Muligheder — i den foreliggende Verdenssituation.

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted.
Herresaaler og Hæle 4,50. Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle.
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1000 Par brugt Fodtøj 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4. Telf. Amager 2676 x.

1000 Par brugt Fodtøj
i alle Faconer, Herre-, Dame- og Børnefodtøj fra Herskabshuse — Holmensfodtøj, Træsko, Træskostøvler. Klædesko sælges. Alle Reparationer udføres godt og billigt.
7 Birkegade 7.

FORSKELLIGT

„Kramboden" Nora 377
køber Brød - Flasker - Klude - Metaller til højeste Dagspris.
Brugte Møbler købes, sælges, byttes.
Todesgade 5 de røde Skilte.

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630 — Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Ottomaner, Madrasser, Divaner til Private for Nettopris. Spar 6—24 Kr. Værkstedet, Griffenfeldtsg. 26.

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
„Kramolin", Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

Forligsmandens Forslag

Fortsat fra Side 1.

Afstemnings-Idioti.

Vi finder bl. a. i Malerforbundets sidste Medlemsblad en omstændelig Forklaring paa, at kun de Medlemmer af Faget, der f. T. arbejder i Jernindustrien, maa deltage i den forestaaende Afstemning om Forligsmandens Forslag.

Den Tanke, at kun de Malere, der er beskæftigede ved det Arbejde, hvorom der nu skal fastsættes Priser, maa afgøre Spørgsmaalet, om de vil godkende disse Priser, ser forfærdelig fornuftig og tiltalende ud.

Men man forstyrres noget i dette Indtryk af Fornuft, naar man opdager eller rettere véd, at der skal stemmes i Fællesskab om hele Forligsforslaget af alle Fagenes Udøvere — en bloc.

Fru Alvilda Andersen plejer jo at stemme ved „kompetent" Forsamling. Fra Arbejdsmandsforbundets Side kan ogsaa frygtes det værste i denne Henseende. De to Fraktioner kan, hvis de vil — hvad de sikkert vil — beslutte, at Malerne i Jernindustrien skal modtage Forligsmandens Forslag.

Der er selvsagt ikke Grund til for tænkende Arbejdere at betragte Forligshistorien som andet end fornærmende Idioti, saalænge saadanne Afstemningsregler er gældende.

Fælles Afstemning med *„kompetente Forsamlinger"* er, at *Folk med Grosserergager sidder og beslutter, at Arbejdere af alle mulige Fag skal arbejde for Sultelønninger.*

Situationen er et Led i en historisk Proces.

Hvad enten Forligsmandens Forslag paatvinges Arbejderne, eller der bliver etableret tvungen Voldgift til at gennemføre dette, kan i og for sig være ligegyldigt. Realiteten: at Arbejdernes Livsvilkaar bestandig forringes — bliver den samme.

Mange radikale Arbejdere er dybt pessimistiske over denne Udvikling.

Dette er forkert. Arbejderne vilde gerne, men ejer ikke Borgerens individualistiske Paagaaenhed i Slagsmaalet for Dagens Gevinst.

Arbejderne er en Masse, der lader sig klemme og klemme ned, indtil en Dag Trykket bliver for voldsomt, og saa reagerer de ligesaa omfattende og voldsomt tilbage igen.

I en lang Aarrække før 1918 og 19 havde det kapitalistiske Borgerskabs Tjenere, de faglige og politiske Reformister, ført Arbejderne lige saa langt ned i Lovslaveri og forarmede Livsvilkaar.

I Løbet af 2 Aar sprængte Arbejdermasserne under de revolutionære Paroler alle Lovlænker og kollektive Slavekontrakter og gennemtvang et mægtigt positivt Fremskridt i Løn- og Livsvilkaar.

Hele denne Forbedring af Arbejdernes Realløn har Reformisterne nu soldet op og fører Arbejderne rask ned mod Afgrunden gennem fastbunden Løn og kunstig stigende Varepriser, omgærdet af Voldgifts- og Forligsinstitutioner o. s. v.

At forsøge at opholde og standse denne Udvikling i dens egen Verden, er taabeligt. Alene at paadrage os Mistanke om Medansvarlighed i de reformistiske Forbrydelser, er farligt for de revolutionære og radikale Fagforeningsmedlemmer.

Vor Opgave er at udnytte de reformistiske Forbrydelser mod Arbejderne som Agitationstribune for at sprænge hele den reformistiske Svikmølle i Stumper og Stykker med saakaldte „ulovlige" Strejker og igen tage et positivt Fremskridt for hele Klassens Livsvilkaar.

Arbejderne kan ikke smaakæmpe, de kan kun sejre, naar de storkæmper, massekæmper — kæmper som en vældig Masse, der knuser alle Skranker paa sin Vej.

For hver Sejr, Reformisterne opviser, forbereder de Vejen til dette Hovedopgør.

Vi revolutionære Fagforeningsfolk har travlt. Vi har meget og skal have udrettet endnu i Oplysningsarbejdets Tjeneste for at det nærmende Opgør kan bringe vor Klasse de størst mulige Fordele.

Fagenes Afstemning over Forligsforslaget

Københavns Smede- og Maskinarbejder stemmer følgende Steder:

Afdl. 2: Mandag den 5. April Kl. 19,30 paa „Gimle", Grundtvigsvej 14.

Afdl. 3: Mandag den 5. April Kl. 19,30 i „Folkets Hus" (blaa Sal), Enghavevej 40.

Afdl. 4: Torsdag den 1. April Kl. 19,30 hos „Weinold", Nørrevold 23.

Afdl. 5: Torsdag den 1. April Kl. 19,30 i „Pælelokalerne", Klerkeg. 2.

Afdl. 6: Mandag den 5. April Kl. 19,30 paa „Ny Ravnsborg", Vesterfælledvej.

Afdl. 7: Fredag den 2. April Kl. 16,30 i „Ny Ravnsborg", Vesterfælledvej. For de Medlemmer, der arbejder i Natskifte, stemmes der samme Sted Mandag den 5. April fra Kl. 12,30 til Kl. 17.

Afdl. 8: Mandag den 5. April Kl. 16 i „Marketenderiet", Hærens Vaabenarsenal, Amager Boulevard.

Afdl. 9: Torsdag den 1. April Kl. 19,30 hos „Weinold", Nørrevold 23.

Afdl. 10: Torsdag den 1. April Kl. 17,00 i „Forsamlingsbygningen", Rømersgade 22.

Afdl. 11: Søndag den 4. April Kl. 10 i „Forsamlingsbygningen", Rømersgade 22.

Afdl. 12: Torsdag den 1. April Kl. 19,30 i „Folkets Hus", Enghavevej 40. For de af Afdl. 12's Medlemmer, der arbejder i Natskifte, holdes Generalforsamling samme Dags Formiddag Kl. 9,30 samme Sted.

Afdl. 13: Mandag den 5. April Kl. 19,30 i „Pælelokalerne", Klerkeg. 2.

Afdl. 14: Fredag den 2. April Kl. 19,30 i „Pælelokalerne", Klerkeg. 2.

Afdl. 15: Mandag den 5. April Kl. 19,30 i „Folkets Hus", Enghavevej 40. For de af Afdl. 15's Medlemmer, der arbejder i Natskifte, vil der være Adgang til at afgive Stemme paa Afdelingens Kontor, Tirsdag den 6. April Kl. 9—11 Form.

Afdl. 17: Torsdag den 1. April Kl. 19,30 paa „Gimle", Grundtvigsvej 14. For de af Afdl. 17's Medlemmer, der arbejder paa Natskifte, vil der være Adgang til at afgive Stemme paa Afdelingens Kontor, Fredag Formiddag fra Kl. 9—11.

Afdl. 18: Fredag den 2. April Kl. 19,30 i „Folkets Hus", Enghavevej 40 (blaa Sal).

For tilrejsende Medlemmer samt Medlemmer, der paa Grund af Arbejde eller andre gyldige Aarsager er forhindret i at afgive deres Stemme ved Afdelingernes Generalforsamlinger, vil der blive Adgang til at stemme i Centralafdelingens Lokaler i Kontortiden i Dagene fra Torsdag den 1. April til Tirsdag den 6. April.

Modelarbejdernes Fagforening.
Paa Generalforsamlingen Torsdag den 1. April Kl. 20, Blegdamsvej 26, eller Lørdag den 3. og Mandag den 5. April paa Kontoret mellem Kl. 16,30 og 17,30. Bøde for ikke at stemme.

Fabrikarbejdernes Forbund.
Medlemmer ved Jernindustrien og Hellerup Glasværk. Generalforsamling og Afstemning Torsdag den 1. April Kl. 19,30 i Odd Fellow Palæet, Bredgade 28, samt paa Kontoret, Bjelkes Allé 32, Fredag den 2. April fra Kl. 11—13 og 16—19 samt Lørdag den 3. April Kl. 11—13.

— — —

Kvindeligt Arbejderforbund Afd. 5.
Generalforsamling og Afstemning Fredag den 2. April Kl. 8 i Tivolis Koncertsal.

— — —

Arbejdsmændenes Ungdomsafdeling for Jern- og Metalindustrien. Møde og Afstemning Fredag den 2. April Kl. 19,30, Sumsgade 4 [2].

— — —

Støberi, Special og Maskinfabrikarbejdernes Forbund. Generalforsamling og Afstemning Søndag den 4. April Kl. 19,15 i Idrætshuset, Østerbro. Kun de under Jernindustrien beskæftigede og arbejdsløse Medlemmer kan stemme.

— — —

Jord- og Betonarb. Fagforening. Generalforsamling og Afstemning Søndag den 4. April Kl. 10 Form. i Tivolis Koncertsal.

Skibssnedkernes Klub. Afstemning Mandag d. 5. April Kl. 20, Empire-Salen, Blegdamsvej 26.

— — —

Arbejdsmændnenes Fagf. i Glostrup. Afstemning Fredag den 2. April Kl. 8 paa „Siesta".

— — —

Malernes Fagf. Jernindustriens Malere. Afstemning Søndag den 4. April Kl. 10 Form. i „Malernes Hus", Stengade.

Det er let

at blive Abonnent paa ARBEJDET, man skriver bare et Kort til Bladets Ekspedition, Blaagaards Plads 21, med Navn og Adresse. Betalingen — 1,50 Kr. for et Kvartal, indsendes paa Postkonto Nr. 236.32. Det er nemlig bekvemt. Bla det bliver da bragt lige ind ad Døren hver Uge.

Ansvh. Redaktør CHR. CHRISTENSEN

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK

15 Øre.

No. 15 | Fredag d. 9. April 1937 | 2. Aarg.

Den tavse Dansker

[illegible] Nordmænd siger om os Danske, at vi taler for meget, at vi snakker [illegible] Trosbekendelse [illegible] Talestrøm.

I Almindelighed maa vi [illegible] dem Ret.

En af vore [illegible] Sangere siger:

„Her snakkes alt for meget,
her handles alt for lidt,
derfor er Troen bleget
og Synerne forslidt."

Javel, men der gives ogsaa Undtagelser, Undtagelser, der mere end bekræfter Reglen. Tilfælde, hvor Alvoren, den dybe resignerende Alvor, kan gribe [illegible] god dansk Mand saa hjertedybt, at han fuldstændigt mister Mælet.

Hvad mener man f. Eks. om den af alle retfærdige [illegible] elskede Hr. K. K. Steincke.

[illegible]

De saa [illegible] at han i Stilhed [illegible]. Nej, [illegible] Redegørelse [illegible]

Nej [illegible] Steincke [illegible] meget [illegible] de skulde [illegible] Interesse [illegible] som det var paa Tiden, at Danmarks mest snakkende Mand [illegible] om sin Tilsynsførelse. Ja, og Danmarks [illegible] Præstekoner manglede Stof til Eftermiddagskaffen — det var noget at gøre.

Og Danmarks Justitsminister, Eksellencen — Grammofonen Steincke — undskyld Hr. K. K. Steincke — begik sit Livs Mesterværk „Redegørelsen om det elskende Skrivebord med medicinsk Indikation!"

Det var en Snak, der slog igennem.

Hele Aalborg By blev tavs som Graven, og [illegible] Max i Lille Kongensgade [illegible] af Misundelse.

Hr. Steincke var Dagens Mand, og da en [illegible] Folkefrontsapostel i Folketinget gav ham Anledning, redegjorde han for Redegørelsen i et flere Timer spruttende Mundskvalder, der i Kaskader af moraliserende Jura henrev hele den professionelle Snakkeforsamling i vild Begejstring. Madam Schmidt og Pürchel [illegible] i hans Favn, og selv hans [illegible] Partifæller blev saa begejstrede, at [illegible] glemte at stemme for [illegible] for ham.

Aldrig har det evigt snakkende Danmark fejret en lignende Triumf.

Men saa var det ogsaa Slut!

Nogle Dage efter [illegible] den danske [illegible] Men [illegible]

„Alt hvad den Justitsminister har ofentlig [illegible] Hans Redegørelse er [illegible] Sladder! Det er Løgn fra Ende til anden, om Forhold, der ikke har fundet Sted og som ikke kunde finde Sted!

Tableau!

Siden er der blevet stille i Landet.

Den [illegible] ellers evigt snakkende Justitsminister, der ikke siden har [illegible] et Ord til sit Forsvar [illegible] den [illegible] Læges haardt rammende Anklage imod ham!

Danmarks Grammofon par Excellence er blevet tavs.

Det eneste man har hørt eller rettere set til ham siden er et Billede i det ondskabsfulde „Ekstrabladet", hvor man ser en Herre med et ualmindelig stillestaaende og livløst fladt Vandgrødsansigt, der krampagtig holder fast i en stakkels Kat og en lille Vovse. Man ser tydeligt af Billedet, at de stakkels Dyr kæmper i Dødsnødsel for at slippe fra det forfærdelige Menneske.

Bladet paastaar ondskabsfuldt, at det er et Billede af Dyrevennen Hr. Steincke.

For denne Paastand fralægger vi os ethvert Ansvar, men vi vil overfor Nordmændene og Svenskerne konstatere, at selv den mest snakkende Dansker kan anbringe sig selv i en Situation, hvor han maa spille Rollen som „Den tavse Dansker!"

At hverken dansk Offentlighed eller Justitsministeren længe kan taale denne Rolle er vi klar over og forventer derfor, at „Den tavse Dansker" snarest forsvinder af dansk offentlig Liv.

Eli.

SITUATIONEN I SPANIEN

En betydningsfuld Bedring i Folkemilitsens Stilling

[illegible]

Chauffør-Konflikten i København forligt

Forligsmandens Forslag i Chauffør-Konflikten blev vedtaget af begge Parter. Saavidt vi. — Tirsdag Aften hvor disse Linjer skrives. — har faaet oplyst, betyder Forslaget, at Chaufførerne har faaet deres faste Dagløn forhøjet fra 2,65 Kr. til 3,10 Kr., medens de 20 pCt. af Kørselsindtægten er bibeholdt. Muligt har de faaet det saakaldte Feriemærke forhøjet fra 16 til 20 Øre pr. Kørselsdag.

Da Gennemsnits-Kørselsindtægten for Dag og Nat er ca. 20 Kr., kan Københavns Chauffører efter den nye Ordning altsaa beregne sig en Gennemsnitsdagløn for henholdsvis Dag og Natarbejde.

Det skal man ikke misunde dem, selv om de dertil faar ca. 10 pCt. i Drikkepenge.

Saa vidt vi erfarer, er der et andet Spørgsmaal, som har vital Interesse for Chaufførerne, de ikke har faaet løst og det er Spørgsmaalet om *Organisationspligt for alle de uorganiserede Vognmandssønner!* Det var ellers paa Tiden, at dette Stykke Fortid forsvandt.

Saa var der lige det, at du endnu har en Bekendt, du kunde tegne som Abonnent — om du vil ?????

Moderne Børnerim

Frit efter H. C. Andersen.
Tilegnet K. K. Steincke.

Danse, danse, Dukke min.
Lyt til Kavaleren din:
Du til Lægen nu maa gaa.
Lok ham godt med Smil og Graad.
Og naar du paany er slank,
svært ham blot i Vidneskrank.
Han bli'r sort, og du bli'r fin.
Danse, danse, Dukke min.

Danse, danse, Steincke min
Nej, hvor Tonen dog er fin,
og Hr. Steincke selv især.
Stolt han frem for Folket træ'r,
klædt i „Kejs'rens nye Klæ'r"
samme Stof hans „Jura" er
Han er fin, og den er fin.
Danse, danse, Steincke min

Danse, danse, Steincke fin,
gør de rette Dansetrin
Porschelklapper Krug saa schlank
siger du er stor og rank.
Neje, dreje, højre rundt,
det er overmaade sundt
Det er nydeligt at se
[illegible] alle tre.

[illegible]

Gnidh

Udbytterne forkastede Forliget

Tvungen Voldgift igen eller Storstrejke fra Lørdag Morgen

Resultatet af Afstemningen over Forligsmandens Forslag blev, at Arbejdskøberne med temmelig stor Majoritet forkastede Forslaget, medens Arbejderne vedtog det med ca. 2/3 af de afgivne Stemmer.

Dette Resultat af en Afstemning over nogle elendige Øres Lønforhøjelse er karakteristisk paa Baggrund af de enorme Prisstigninger, der har fundet Sted paa Arbejdernes Livsfornødenheder, de mægtige Udbytter Virksomhederne afkaster til Kapitalen og den fornyede Dans om Guldkalven paa Spillebulen „Børsen".

Resultatet er uforstaaeligt ud fra et Fornuftstandpunkt. Den eneste Forklaring er, at Arbejdernes frygtagtige Taalmod efterhaanden har gjort Udbytternes Frækhed overmodig.

Storstrejke fra Lørdag Morgen.

Ifølge Forkastelsen og de fremsendte Strejkevarsler skal Strejkerne saa træde i Kraft Lørdag Morgen.

Disse omfatter Jernindustrien, Entreprenørbranchen og de grafiske Fag i København, samt en Række mindre omfattende Virksomheder og Fag.

Direkte omfatter Strejkerne ca. 60.000 Arbejdere, men deres Arbejdsstandsning vil mindst drage 10,000 andre Arbejdere med sig, lige som ca. 30,000 Arbejdsløse i de strejkende Brancher automatisk glider over i Kampen, som i det hele vil omfatte ca. 100,000 Arbejdere.

Formanden for D. s. F. erklærede i Tirsdags Aftes overfor Radioavisen, at *Fagforbundene er parat til at tage Kampen op!* Javel, vi har hørt de store Ord før, men tænkende Arbejdere tager dem med alt muligt Forbehold.

Skal „*Kampen*" igen være at sulle omkap med Kapitalisterne? Denne Gang har vi i Dagbladsarbejderne ellers et Fag med, der generer Borgerskabet, og vil D. s.

Fortsættes Side 4.

Stor-Kamp i Sverrigs Bygnings-industri

De Forhandlinger, der i flere Maaneder har været ført indenfor den svenske Bygningsindustri om en ny Overenskomst har ikke ført til noget Resultat.

Arbejderne blev i 1934 efter 11 Maaneders Kamp paa Grund af de daarlige Konjunkturer og den socialdemokratiske Presses og de reformistiske Fagforeningslederes lunkne Holdning paatvunget en daarlig Overenskomst, som det nu ser ud til, de vil sætte alt ind paa at faa ændret til deres Fordel.

Murerne har sendt Strejkevarsler og Strejken er allerede begyndt for dette Fags Vedkommende i flere Byer bl. a. i Malmø, og Bygnadstraarbejderforbundet har varslet Strejke, der skal iværksættes 12. April, hvormod Arbejdsmandsforbundet endnu intet Strejkevarsel har sendt.

Hr. Steincke kolporterer igen Sladder

I Anledning af Inspektør Wandalls Afsked fra Vridsløselille Straffeanstalt havde Justitsminister Steincke i Mandags sammenkaldt Pressens Repræsentanter og givet dem en „Redegørelse" i Smag med den, han gav om Læge Gundtoft, hvor private Forhold og en taabelig Kvindes Opfør[illegible] Wandalls Omdømme.

Hr. Steinckes Optræden er af en saa [illegible] at alle rettænkende [illegible] maa [illegible]

Den Mand, der denne Gang er Offer for Hr. Steinckes Sladderhistorier, er [illegible] Sammenligning [illegible] Fængselsvæsen [illegible] har [illegible] Steincke [illegible]

Vi skal i næste Nr. [illegible] denne [illegible] Sag.

Gadespejlet

Professor Einar Meulengracht udtaler i Søndags til en Interview'er i „Politiken" bl. a. „Som et af de allerbetydeligste Fremskridt i den senere Tid regner jeg Vitamiseringen af Margarinen, fordi den i saa høj Grad kommer de mindre Bemidlede tilgode ...."

Naar man erindrer, at denne prægtige Opfindelse har været kendt herhjemme i mange Aar men under Arbejderregeringens Medvirkning blev hemmeligholdt og ikke udnyttet af handelspolitiske Grunde, kan man forstaa, hvor gement det private kapitalistiske System og dets Lakajer udnytter enhver Mulighed for Profit uden Hensyntagen til Folkesundhed og Folkeernæring.

Det var en Forbrydelse, der blev begaaet, som kun kan [illegible] med at flyver [illegible] paa Civilbefolkningens Kvinder og Børn.

—o—

De fleste Fagforeninger er opdelt i Brancher, og hver Branche vaager [illegible] over, at dens Bestemmelser [illegible] Man da [illegible] at en [illegible] Arbejdsmændene i Kraft af deres Antal tager Bestemmelser [illegible] Forslag [illegible] dem, som de selv [illegible]

—o—

Den danske Statsminister rejste Lørdag Morgen til London for [illegible] dansk Varehus [illegible] passende!

—o—

Ved det socialdemokratiske Landsbo[illegible] en lille Levning [illegible] Han havde glemt en Flag af [illegible] Billede.

—o—

Hele Landet taler om hvorfor Steincke ikke taler.

Den reformistiske Fagbevægelses Planpolitik

Ideen om Planøkonomi og delvis Socialisering under Privatkapitalismen

II.

Som det klart fremgaar af den reformistiske Fagbevægelses Planpolitik, som vi redegjorde for i sidste Nummer, er den kort og godt Udtryk for den Stilling, Arbejdernes Fagbevægelse overfor det moderne Demokratis Forsøg paa at bringe Balance i den kapitalistiske Økonomi — det man kalder: *Planøkonomi!*

Vi skulde som lovet i sidste Nummer nærmere belyse hele dette Forhold.

Planøkonomiens Moder er Kapitalismens Sammenbrud.

Naar Dagspressen pludselig begynder at tale om *Planøkonomi* og meddeler de vældige Millionforslag og vidtrækkende Reformer, Præsident Roosevelt har foreslaaet, og naar ogsaa vor hjemlige Stauning taler om „*Planøkonomi*" i Danmark, saa tager den alm. Avislæser det som et Udtryk for disse Mænds Genialitet som Statsmænd og Politikere og selve Tanken som en lys Idé til Løsning af Tidens vanskelige Forhold.

Saaledes kan tænkende Mennesker ikke betragte Spørgsmaalet. De spørger uvilkaarlig: Hvad er det for Forhold i Samfundet, der pludselig tvinger d'Hrr. Statsmænd til at tale „*Plan*" i en Økonomi, hvis fornemste Karaktertræk netop var Planløshed? Og hvad gaar denne Plan i Økonomien ud paa? Hvilke Interesser staar der bag ved og har d'Hrr. demokratiske Statsmænd nogen reel Magt til at gennemføre nogen Plan i Samfundsøkonomien?

Altsaa: er det politisk Floskelfoder for deres tankeløse Partimasser, eller er det den herskende Samfundsmagt, d. v. s. den herskende Samfundsklasses Interesser og Magt, d'Hrr. repræsenterer i deres Snak om Planøkonomi?

I Besvarelsen af disse Spørgsmaal kan vi først fastslaa, at Tanken om Planøkonomi er affødt af de moderne Tilstande, hvor op til en Fjerdedel af Landenes arbejdsføre Industriarbejderklasse gaar ledige, og hvor hver Nation tvunget af Konkurrencen paa Verdensmarkedet lukker Dørene for hinanden for Salg, medens de ved forskellige politiske Midler fordyrer Varerne i Hjemlandene for at billiggøre dem paa Udlandets Marked.

I denne økonomiske Verdenstilstand er Demokratiets Tanke om Planøkonomi opstaaet.

Før vi gaar til nærmere at belyse, hvori denne Planøkonomi bestaar, har det Betydning først at se paa de kaotiske økonomiske Verdensforhold, der har affødt denne Tanke om Planøkonomi.

Kærnen i Øjeblikkets økonomiske Verdenssituation er Modsætningsforholdet mellem Produktivkræfternes Ydeevne og den personlige Tilegnelse af Arbejdsoverskudet.

Vi har her i Bladet i flere Artikler paapeget de historiske Forhold, der efter Verdenskrigens Afslutning har fremtvunget en enorm Rationalisering i den kapitalistiske Arbejdsorganisation og de tekniske Produktivkræfters vældige Udvikling — deres mangedoblede Produktivevne.

Vi har ligeledes paapeget de logiske Resultater af disse Kendsgerninger i Forbindelse med den kapitalistiske Tilegnelse af det øgede Arbejdsoverskud.

Rationaliseringen og den øgede Produktivitet overflødiggør Millioner af Industriarbejdere.

Den samme Udvikling i Landbruget jager Millioner Aar efter Aar ind til Industricentrerne og øger ogsaa Reservearméen.

Da den Klasse, der besidder Produktivkræfterne, bestandig tilegner sig hele Overskudet, ogsaa af den øgede Produktivitet, bliver Folkemassernes Muligheder for at opkøbe de producerede Værdier mindre og mindre Aar for Aar.

Den samme Udvikling foregaar ogsaa inden for Landbruget, hvor Jordkapitalen og Handelskapitalen tager mere og mere af den øgede Produktivitets Arbejdsoverskud.

Da den samme Industrialisering og Kapitalisering efterhaanden foregaar i de koloniale Lande, som før var Aftagere af den gamle Verdens Arbejdsoverskud, og saaledes var en Verdensforvandler af den i Varemasserne bundne Merværdi til Profit, sammenpresser disse samlede **Forhold** den hele kapitalistiske Økonomi til et Sammenbrud.

Dette Sammenbrud er helt enkelt det historiske Sammenstød mellem Produktivkræfterne og den kapitalistiske Tilegnelse af deres Ydeevne.

Eller for at sige det mere klart, men maaske lidt mindre korrekt: Det umulige i et Produktions- og Fordelingssystem, hvor Menneskemasserne hindres i at forbruge, hvad de frembringer.

Sammenstødets øjeblikkelige Karakter og Kapitalens nationale Forsvarsorganisationer.

Dette Sammenbruds øjeblikkelige Karakter eller Udslagsformer, om man vil, var i første Linje en mægtig stigende Arbejdsløshed, Stilstand i Industri og Omsætning med dalende Priser baade for Industri og Landbrugsvarer.

Men som Kapitalismen i sin Opvækst skabte den moderne Nationalstat som sin politiske Værneorganisation, saaledes er Staten i Dag den overmodne Kapitalismes Klasseorganisation, dens politiske politimæssige og militære Værner.

Mere og mere er dette Karaktertræk i Statens sande Væsen traadt frem under Sammenbrudets historiske Udvikling.

Staten ordner for Kapitalistklassen de arbejdsløse Masser. Halvfodre dem en gros saa billig som muligt, rubricere dem, sætter dem under Særlove og Politiopsigt og værner Kapitalistklassen mod ethvert Oprør fra deres Side.

Staten og de politiske Partier, der snylter paa dens Eksistens, opdrager en Yngel af Kontortyraner og Politibetjente af alle Grader, der passer paa de Arbejdsløse.

Staten opretholder gennem Partierne en Horde af professionelle Løgnere, baade talende og skrivende, der fodres fedt for at indbilde de arbejdende Masser i By og paa Land, at deres Livsskæbne og Fremtid er nøje knyttet til speciell *netop den nationale Kapitals Velfærd* i det Landomraade, de beboer — i Danmark, i Tyskland, i Frankrig o. s. v. over hele Kloden.

Og de arbejdende Massers fuld-

Fortsættes Side 4.

Kommunistisk Kup-Forsøg i Barcelona

Stalinisterne forsøger at stjæle 12 Tanks, men bremses af de syndikalistiske Arbejdere

Den antifascistiske Milits i Katalonien er organiseret paa en Maade, der nøje modsvarer de forskellige antifascistiske Retningers Styrkeforhold i Befolkningen.

Som Følge deraf bestaar Militsen for de tre Fjerdedeles Vedkommende af syndikalistiske Arbejdere. Resten omfatter marxistiske og republikanske Elementer.

Hvorfor vil Kommunisterne ikke tillæmpe „Demokratiet" i Katalonien.

Som bekendt prædiker Kommunisterne den „*demokratiske Republik*", men som et væsentlig Fundament for Demokratiet gælder Majoritets-Princippet. Fastholder man ogsaa, naar Talen er om Katalonien, disse gældende Grundsætninger, saa er der ingen Tvivl om, hvilken Retning Udviklingen der maa følge.

Angaaende Situationen i Katalonien maa man givet vis spørge: Af hvilken Grund tilstræber Kommunisterne der at oprette et Mindretals-Diktatur grundet paa sit eget og et halvt Dusin forkrøblede borgerlige Partier, rettet mod den store Masse, en Folkemajoritet, hvis fornemste Maal er Skabelsen og Befæstelsen af en paa Fagorganisationerne grundet Arbejderalliance?

Man maa uvilkaarlig spørge: Er Diktaturet Kommunisternes Maal? Tilstræber de et af dem selv udøvet Diktatur, eller et Diktatur af alle Partier tilsammen over Arbejdermasserne?

Over 1 Million organiserede Syndikalister i Katalonien af en Befolkning paa 4 Millioner Mennesker.

Katalonien har paa det nærmeste 4 Millioner Indbyggere. Den katalanske Landsorganisation C. N. T. har nu noget over 1 Million Medlemmer, men trods sin absolutte Arbejdermajoritet, har den syndikalistiske Fagforeningsfederation C. N. T. ikke forsøgt paa at gøre sin Overmagt gældende overfor de udenforstaaende Befolkningsgrupper, der hovedsagelig kan anses organiserede i den reformistiske Landsorganisation U. G. T. eller tilhørende det af 3. Internationale Levebrødspolitikere ledede Smaaborgerskab.

C. N. T. har for disse Grupper givet Plads til Samarbejde i fuld Udstrækning uden Hensyn til talmæssigt kalkulerede Proportioner.

Kommunisterne forsøger at stjæle Tanks.

Efter denne Indledning skal vi efter „Solidaridad Obrera" omtale en sensationel Affære fra Barcelona, hvor Kommunisterne forsøgte at stjæle 12 Tanks.

„Den 5. Marts mellem Kl. 4—8 Eftermiddag indtraf i Barcelona en ejendommelig Begivenhed, som vakte stor Opsigt. Vi redegør udførligt for den Affære, for at den kan blive kendt i internationale Fagforeningskredse.

I en af de mange Krigsmaterialedepoter indfandt sig den omtalte Dag nogle Personer, som foreviste en Fuldmagt, der var underskreven af Kammerat E. Vallejo (kendt Anarkosyndikalist og Delegeret for Krigsindustrien). Under Henvisning til det nævnte Dokument begærede de at faa udleveret 12 Tanks af nyeste Konstruktion.

Da Fuldmagten syntes at være ægte udleverede den ansvarlige Kammerat i Vaabendepotet det rekvirerede Antal Tanks.

Forsigtighed er imidlertid i saadanne Tilfælde en virkelig Dyd.

For at være paa den sikre Side tillod Kammeraten, der havde Ansvaret for Depotet, ikke at disse Tanks blev fjernet, for han havde faaet nøjere Underretning om de Personer, der skulde afhente dem og Nummeret paa den Bil, hvori de var ankommen.

Imidlertid havde Tankskolonnen set Lejlighed til at forsvinde, og da de „Delegerede", der havde overbragt „Dokumentet" skulde til at give nærmere Besked, foretrak de ogsaa at forsvinde. De stormede ud i Bilen og forsvandt i fuld Fart.

Vor Mand i Depotet kastede sig øjeblikkelig op i en anden Bil og optog Forfølgelsen og kunde konstatere, at den forfulgte Bil forsvandt ind i Vorosilovkasernen, Stalinisternes militære Hovedkvarter.

Kasernen omringes af Arbejderpolitiet og de stjaalne Tanks maa tilbageleveres.

Den ansvarlige Kammerat satte sig nu med det samme i Forbindelse med Kammerat Vallejo, der sørgede for at Kommunistkasernen blev omringet med Arbejderpoliti (Kontrolpatruljerne).

Derefter gik Vallejo selv ind i Kasernen og opfordrede Kommandanten dér til straks at udlevere de 12 Tanks. Kommandanten, en Oberstløjtnant, erklærede bestemt, at han ikke havde den mindste Anelse om, hvad det drejede sig om. Vallejo lod da tilkalde Præsidenten i Generalitets Raadet, Tarradellas. I Tarradellas Nærværelse fastholdt Kommandanten, at han fuldstændig savnede Kendskab til disse 12 Tanks.

Senere blev tilkaldt Kammerat Valdes (en af U. G. T.s Medlemmer i Generalitets-Raadet) og Almendros (Sekretær i den socialistisk-kommunistisk Militskomité).

Begge udtalte deres kraftige Misfornøjelse over den Selvtægt, som Kammeraterne i Vorosilov-Kasernen havde tilladt sig, og der fandtes nu ingen anden Udvej for dem, end at de maatte rykke frem med Sandheden, og Oberstløjtnanten tilstod da, at samtlige 12 Tanks fandtes indenfor Kasernens Omraade. Han kom da med den Udflugt, at hele Manøvren for at komme i Besiddelse af disse Tanks var sket paa Befaling af Overkommandoen for Militsdivisionen Karl Marx I(!)

Skulde disse Tanks bruges under Forsøg paa Oprettelse af et Diktatur?

Overkommandoen for Divisionen Karl Marx har imidlertid ladet offentliggøre en Erklæring om, at den intet som helst har med „Tank-Affæren" at gøre, og der er ingen Tvivl om, at disse Tanks aldrig var bestemt for krigeriske Operationer ved Fronterne!

Det katalanske Generalitets Forsvarsraad sender alt det til Aragonfronten bestemte Krigsmateriel direkte til de forskellige Militsafdelinger, og det sker uden smaalig Hensyn til de kæmpende Afdelingers politiske Indstilling eller fagforeningsmæssige Forbindelser.

Naar det derfor fra Stalinisternes Side gøres gældende, at Hensigten kun var at føre disse Tanks til Fronten, saa staar der tilbage at forklare, *hvorfor Vedkommende fandt det nødvendigt at sætte sig i Besiddelse af dem under saa mystiske Omstændigheder.* Hvad var Meningen med dette „udmærkede Kup"?

Vi for vor Del formoder, at Forsøget kan stilles i Forbindelse med Forberedelsen til et Diktatur, som vi med alle til Raadighed staaende Midler agter at forhindre!"

Alle Antifascister maa staa enige om at knuse Fascismen.

„Solidaridad Obrero" slutter:

„I dette Tilfælde, som i alle andre, kan vi ikke undlade at erindre om de Farer, der lurer bag den Slags Overgreb. Vi vil her en Gang for alle slaa fast, tydeligt og eftertrykkeligt, at vort første og egentlige Maal er at knuse Fascismen. Men vi kan aldrig slaa Fascismen ned paa anden Maade end ved at staa sammen indenfor alle Virksomhedsomraader og alle faglige og antifascistiske politiske Retninger. Ved denne Overenskomst i Enighedens Tegn staar vi ubetinget fast, og det uden Bagtanker."

Er Divanen din Kammerat

saa bliv endelig liggende og sov i Fred! Men er du Arbejder og Menneske med levende Vitalitet og Interesse for Arbejdernes Eksistenskamp for Menneskets Ret til at tænke og tale frit og selvstændigt, da bliv Abonnent paa „Arbejdet", da træd ind som Medlem i „Fagoppositionens Sammenslutning".

Her vil du træffe Kammerater, der blæser Kadaverdisciplin og Gudedyrkelse en lang March!

Her vil du mødes med Folk af din egen Støbning, der vil at Fagforeningerne skal være Kamporganisationer og Fristedet for fri Meningsudveksling mellem Fagfæller uden Bureaukratihovmod og blind Førerkultur.

Og her vil du møde Mænd og Kvinder, der uden Bagtanker for personlige Fordele paa Solidaritetsfølelsens dybe Grund vil kæmpe vor Klasse frem til Sejr over Kapitalismens og Statssocialismens forbandede Slaveri og paa Arbejdsfællesskabets stærke Grundvold vil bygge social Lighed og aandelige personlig Frihed for hvert enkelt Menneske!

Absolut Lighed i materielle Livsvilkaar men absolut Frihed for hvert eneste Menneske til frit at tænke og tale for sin Opfattelse. Ingen Undertrykkelse af nogen, men uforsonlig Kamp mod enhver, der vil tiltage sig Magt over deres Medmennesker. Død over enhver Form for Diktatur!

Lad de elendige Aandsslaver slikke deres Førere og Guder paa Maven om de føler Trang, men kom du ned paa vort Kontor en Aften mellem 5 og 7 paa Blaagaards Plads 21 og tal med Kammeraten der sidder. Han vil give dig alle Oplysninger om vort Blad og vor Bevægelse.

Anekdoterne i Tyskland

om Naziregimet er utallige. Man fortæller dem overalt og selv de partitro drager paa Smilebaandet.

Her er en af de sidste. Den er ikke om Göring eller Hitler, 'un om en af Smaa-Guderne.

Den lille Gud havde efter de større Guders Mønster købt en Villa. Den første Morgen fandt han et Opslag paa Porten:

Hvor har du stjaalet de 60,000, du har givet for Ejendommen?

Han blev rasende og udsatte straks en Belønning paa 1000 Mark, der skulde tilfalde den, der kunde give Oplysning om, hvem der havde klistret Plakaten op. Morgenen derpaa fandtes følgende Opslag paa Porten:

Hvor har du stjaalet de 61,000?

Dobbelt-Indtægts-Ægteskaber

Lige Love for Mand og Kvinde. Industriel Organisation og industriel Kamp

Vi har i dette Spørgsmaal nu optaget 3 Indlæg, et fra en Arbejder og 2 fra to Arbejderhustruer, medens vi selv i en Artikel har søgt at give vore Læsere den verdenshistoriske Baggrund for hele Spørgsmaalets Udvikling.

Resuméet af de tre Indlæg kan sammenfattes i følgende Punkter:

1. Kvindens Frihed til Selverhverv bør og kan ikke bestrides.

2. De uheldige Følger af den gifte Kvindes Indtrængen i Industrien kan kun afhjælpes ved lige Løn for Mand og Kvinde.

Til disse Slutninger vilde vi gerne føje et Par Bemærkninger.

De kapitalistiske Motiver.

Det kapitalistiske Grundmotiv for Kvindens Invasion i Industrierne er: l a v A r b e j d s l ø n!

Udviklingen af en forbedret og forfinet Automatteknik og en udviklet Arbejdsteknik har været Midlerne.

Udviklingen af denne Kvindeinvasion er kun i sin Vorden.

Alle Maskinkonstruktører og Opfindere Verden over følger den samme Hovedlinje for øget Produktivitet: d e n l e t b e t j e n t e a u t o m a t i s k e M a s k i n e.

At øge Produktionen ved mindre Mængde og tillige billigere Arbejdskraft er Industrikapitalismens Opgave i alle Nationer. Og under den skærpede Konkurrence paa Verdensmarkedet støttes den deri af alle nationale Regeringer.

De sociale Virkninger.

De sociale Virkninger deraf er først og fremmest en enorm Arbejdsløshed blandt Mændene, — d e e g e n t l i g e o g o p r i n d e l i g e F a m i l i e f o r s ø r g e r e!

Deres Arbejdsløshed stammer ikke blot direkte fra Maskinteknikens og Rationaliseringens øgede Produktivitet, men lige saa meget fra, at Kvinden derved trækkes ud af Hjemmet og bliver Industriarbejder.

Da Kvinden nationaløkonomisk ikke vurderes som Forsørger, betales hendes Arbejdskraft kun med halv eller trekvart Pris.

Paa dette socialøkonomiske Grundlag **er Arbejderens Hustru blevet hans værste og farligste Konkurrent paa Arbejdsmarkedet!**

Dette Forhold skaber i sine sociale Virkninger bl. a. „D o b b e l t - I n d t æ g t s - Æ g t e s k a b e r, en Kategori af Smaaborgere, der paa bedste Vis, paa Grundlag af Indtægtsforholdet, efteraber saa godt deres Kultur tillader Borgerskabet i alle dets slette Egenskaber: F o r f æ n g e l i g h e d, T ø j a b e r i, H o v m o d, D r i k k e r i o g F l i r t.

Denne Kategori er ikke konstant og kan ikke fæstnes som en Klasse. Dens Individer skifter gennem Arbejdsløshed, Arbejde, Graviditet, Fødsler, Sygdom o. s. v. Nogle kommer ofte og andre forsvinder igen i Dybet.

Men karakteristisk for Kategorien er, at den i Praksis omsætter den socialdemokratiske Aand og Tankegang, hvor Klassesolidaritet kun er et Mundsvejr, men nedrig beskidt Egoisme er praktisk Livsmaal, hvor Indtægtsforholdet aabner en Mulighed.

Denne Kategori, for hvem Betegnelsen "A r b e j d e r" er et halvt uartigt Ord, der helst ikke bør nævnes, er jævnt tilfreds med Forholdene, er Kapitalismens og Socialdemokratiets trofaste Støtter, og møder kun frem i Fagforeningerne, naar den u t i l f r e d s e O p p o s i t i o n s k a l s l a a s n e d!

Deres dobbelte Indtægtsforhold er socialt en Støtte for den gradvise Sænkning af Arbejdernes Realløn! De mærker ikke Prisstigningen i Kampen for det daglige Brød, og de bekæmper dem, der reagerer mod denne Forringelse i Arbejdernes Livsvilkaar.

Deres dobbelte Indtægt betales saaledes ikke blot af Kapitalisterne, men af deres egne Klassefæller i en bestandig dalende Realløn for Enkeltforsørgerne, i et stadig stigende Antal Hjem, hvor Forsørgeren gaar arbejdsløs og hvor Hustruen af den Aarsag bliver halvt betalt Industriarbejder, eller hvor begge Ægtefæller gaar arbejdsløse og er sænket ned med Børnene i Socialforsorgens Helvede af økonomisk og moralsk Nedværdigelse.

Statens Hjælp til Kapitalisterne.

For at opretholde og fremme dette moderne kapitalistiske Løntrykkeri træder Staten hjælpende til.

I Stedet for at arrestere alle kapitalistiske Driftsledere, der tog Kvinder ind til halv eller trekvart Betaling, saa underholder Staten paa et barbarisk Sulteniveau alle de Mænd, Driftslederne af denne Grund smider paa Gaden, og paalægger samtidig alle de andre Samfundsborgere — ikke mindst Arbejderne — Omkostningerne i stigende direkte og indirekte Skatter.

Men da Problemet Masseudbytning af Kvinderne tillige indeholder Moderproblemet med Fare for, at Produktionen af Lønarbejdere og Kanonføde vilde stagnere, har Regeringerne i alle kapitalistiske Lande i de senere Aar sat store Kræfter i Bevægelse for at **forene den moderne Kvindeudbytning i Industrierne med stigende Barnefødsler!**

Ogsaa den danske Regering har vist sin kapitalistiske Beredvillighed paa dette Omraade.

I Demokratiets og Humanismens forløjede Navne er „Moderhjælpen" sat paa Dagsordenen. Forfølgelsen af Lægerne og Kampen mod seksuel Oplysning er kun den negative Side af disse kapitalistiske Regeringstjenester!

Den positive Side det er Barselferien for den gravide Industriarbejderske, Fødselshjælp, Vuggestuer, Børnehaver, Fritidshjem og Daghjem, saaledes at den kvindelige Industrislave kan arbejde videre for Industrikapitalen for halv eller trekvart Løn uden at genere den med Moderopgaven.

Vi overlader gerne vor Klasses naive Taaber at tro paa Hr. Steinckes Humanitet og Medfølelse med Fattigdommens Ofre, men vi frabeder os dette Selskab. Enhver af disse „humane" Reformer er en bevidst Bestræbelse for at styrte den arbejdende Klasse endnu dybere ned i de forfærdelige Forhold, hvor Arbejdernes Kvinder for en mindre Løn kaster flere og flere Tusind mandlige Forsørgere ud i Arbejdsløshed, og derved slynger hele vor Klasse ned i dybere social Elendighed og Afhæng-

I Folkefrontens Fædreland

Fra Strassburg meddeles det, at der er nedlagt Forbud mod Salg af det spanske Blad „Die soziale Revolution", fordi der i dette Blad har staaet et Opraab til de tyske Soldater.

Kommentarer overflødig.

Leve Folkefronten!

Der er kun 2 Minutters Gang fra Linie 5's Endestation i Husum hen til Møllekroen. Dette bør du ikke glemme at bemærke, naar du agiterer for, at dine Arbejdskammerater og Bekendte tager derud 1ste Maj til F. S. Majstævne.

Der er i Aar en stor ny Sal i Husum Møllekro, der kan rumme flere Hundrede Mennesker. Der holder vi Stævnet inde i Tilfælde af ugunstigt Vejr.

Til MAJSTÆVNE I HUSUM MØLLEKRO 1. MAJ

F.S. indbyder Københavns revolutionære og frisindede Arbejdere til Stævnet (Se Program i næste Nr.)

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32

ighed overfor den udbyttende Kapital og dens Lakajregering.

Industriel Organisation og industriel Kamp.

Vi siger dette klart og tydeligt, thi vi maa ikke skænke vore læsende Kammerater Illusioner om de Magter, vi staar overfor og de Kampmuligheder, der ligger for.

Det er saa fuldkommen rigtigt ramt, naar Indsenderne peger paa Løsningen: **Lige Løn for Mænd og Kvinder og een Organisation for begge Køn i samme Industri!**

Men Mulighederne?

Her staar ikke blot Kapitalisterne og deres Organisationer som Modstandere.

Paa samme Fløj staar opmarcheret det borgerlige Socialdemokrati og dets Regeringsapparat. Hele det faglige Bureaukrati med selve det kvindelige Arbejderforbund i Spidsen — en Fru Alvilda Andersen. Læg dertil vor Klasses Sløvhed og Dorskhed for selvstændig Tænkning og Handling, dens hele repræsentative Dressur, hvor den snart ikke kan tørre sig i Numsen, uden den skal have en eller anden betalt Lakaj til at beordre det.

Ja, undskyld vi gør Regnskabet realistisk op, men vi foretrækker en mager Sandhed for en fed Frase!

Vi ser som Indsenderne klart Løsningen, men ikke Muligheden for dens snarlige Realisation.

Skyld og Ansvar.

Det er klart, at vi ikke lægger Ansvaret paa den enkelte Mand og Kvinde. Vi kender vor Klasses intime Eksistensforhold for godt dertil. Naar Priserne bestandig stiger, og Mandens Løn ikke strækker til mere, da er det menneskelig forstaaeligt, at Hustruen en Dag siger: „Tror du ikke, jeg kunde faa et lille „Job“, saa vi dog kan klare enhver Visit?“

Men som Klasse og organiseret Fagbevægelse kan vi ikke løbe fra Ansvaret.

Den kapitalistiske Krises ondartede Karakter bestaar jo netop deri, at vi som Klasse ikke har forstaaet at udvikle vor Købeevne — hæjne vor Løn —, saa vi kunde absorbere en større Del af den øgede Produktion!

Det er dette Forhold, der rammer vor Klasse socialt saa bitterlig saarende ondt.

Og i dette Forhold er den kvindelige Industriarbejder paa halv eller trekvart Løn et tungt vejende Problem.

Vel, Vejen er at vække vor Klasse! Lad os forsøge paa det, selv om vi paa samme Tid skal piske den med dens Usselhed og kysse den i sønlig Kærlighed.

Hvis din Arbejdskammerat ikke er et surt borgerligt Løg eller uhelbredelig Partiidiot, saa sig til ham, at han 1. Maj ved F. S. Majstævne i Husum Møllekro vil træffe sammen med knippel flinke Kammerater, der hverken lider af borgerlig Fnat eller andre fine Fornemmelser.

F.S. Majstævne i Husum Møllekro

Ligesom sidste Aar vil F. S. københavnske Afdeling afholde Majstævne for Københavns revolutionære Arbejdere i Husum Møllekro d. 1. Maj.

Afdelingens Bestyrelse har nedsat et særligt Udvalg til at arrangere Stævnet og den efterfølgende Festlighed for Stævnets Deltagere.

Udvalgets Formand oplyser paa vor Forespørgsel, at der for Stævnets Vedkommende vil blive skrevet særlige Sange i Dagens Anledning. Hvad Talerne angaar vil der blive en Taler, der beskæftiger sig med Fagbevægelsens Problemer set ud fra Syndikalismens Synspunkter. Udvalget søger at faa en Taler fra S. A. C. i Sverige, der har opholdt sig i Spanien under Borgerkrigen. Kan vi faa Margit Manus herover vil det blive en stor Gensynsglæde for mange gamle revolutionære Kammerater, og hun var netop i Barcelona, da det der gik aller haardest til, da de syndikalistiske Arbejdere saa godt som vaabenløse gik løs paa Soldaterne og sejrrigt slog Fascisterne ned. Kan vi ikke faa Morgot, faar vi sikkert en af de andre svenske Kammerater, der har opholdt sig i Spanien under Kampene. I alle Tilfælde siger Udvalgets Formand, faar den spanske Borgerkrig en af Stævnets Talere. Ligeledes vil Udvalget søge at faa en Arbejderkvinde som Taler og en Taler for de unge revolutionære Arbejdere.

Talerne bliver korte og veksles med Sange og Musik.

Efter Stævnet bliver der en Spisepavse, hvorefter Underholdningen tager sin Begyndelse.

Om Programmet for denne vil Formanden ikke udtale sig før i næste Nummer, kun siger han ironisk, kan du skrive, at Redaktøren af „Arbejdet“ vil invitere Forsamlingen ved at deklamere Drachmanske Digte! Tak for Oplysningen tilføjer vi ydmygt, — og saa venter vi det nærmere Program i næste Nummer.

Vi opfordrer alle Kammerater og alle Venner af vor Sag og vort Blad til at agitere energisk for Tilslutning til Stævnet.

Reaktionen og Frafaldet paa alle Kanter bør knytte det socialistiske Frisind og de revolutionære Arbejdere ubrydeligt sammen.

Rouletten gaar

I Gaar lykkedes det Politiet at uskadeliggøre nogle Arbejdsløse, der spillede Hasard paa Amager Fælled.

— — —

Paa Spillebulen „Børsen“ omsættes daglig Millioner. Skibene ligger i Hausse, Kurserne stiger og stiger, Spillefeberen raser, Guldmøllen maler og der tjenes ustandselig Penge. Der er slet ingen, der taber — — uden den arbejdende Befolkning. Fragterne er ogsaa i Stigning, paa et Aar er de steget med en Tredjedel, og de stiger stadig. Jo, der er god Bund i Spekulationen, Tyskland og Italien skal have oversøisk Korn, Tonnagebehovet er umaadeligt, Gevinster sikker — undtagen for den arbejdende Befolkning. Faar Spillerne et Øjeblik Angstfornemmelse, saa stimuleres Krigsfaren, Skibe stiger, og Rouletten giver Gevinst — undtagen til Arbejderne. — Men vi er jo alle med i samme Skib — Arbejdet ganske vist kun som Jetony, men Værdien i Guld og Blod skal indfries senere — — og Søens Folk faar jo højere Løn!! Angst — pyt — Samfundet med dets Magtmidler er jo medinteresseret og beskytter Spil og Spillere.

— — —

Politiet har lukket en Spillebule i den indre By og beslaglagt et Par Hundrede Kroner. Indehaveren er arresteret.

— — —

Ogsaa Aktier og Obligationer steg i Gaar osv. osv.

Dr. Leunbach fri paa Søndag

Paa Søndag Formd. Kl. 11 løslades Dr. Leunbach ude fra Vestre Fængsel, efter at han har udstaaet de tre Maaneders Fængsel, han blev idømt ved Nævningeretten.

Alle vi, der ikke blot ærer og agter denne Mand og Læge for hans store uegennyttige Indsats i Kampen for seksuel Oplysning og Frigørelse, men føler os hjertelig knyttet til ham for hans Indsats i Kampen for vore fattige Medsøstre, hvor de trængte til og fik hans faglige Bistand, vi vil byde ham hjerteligt Velkommen ud til Friheden og til den Gerning, som har hele hans Interesse som Menneske og Videnskabsmand.

Vi behøver ikke at forsikre, at vi elsker og ærer Frihed, Sandhed og Retfærdighed saa dybt, at vi anser den Dom, han blev idømt, som vanærende for de Mørkemænd, der stod bag Sagsrejsningen mod ham, og for hvem det kun var en lurvet Hævn.

Vi Arbejdere ærer Dr. Leunbach. De fleste der kom fra hans Klasse til os Arbejdere kom for at faa et Levebrød. Han kom og gav os af sin Kundskab. Han blev derfor fattigere og blev straffet og vanæret af Magthaverne.

Dette er et Æresbrev i alle revolutionære Arbejderes Øjne.

Vi respekterer ikke Førere eller Guder, men vi ærer det Menneske, der uselvisk kæmper for hvad der for det er Sandhed og Retfærdighed. Og vi gør dette i Særdeleshed naar denne Kamp samtidig er en Indsats for vor Klasses aandelige Frigørelse.

Derfor respekterer vi i dybeste Forstand Mennesket og Lægen Dr. Leunbach!

De af os, der har Lejlighed til det, vil paa Søndag Formiddag Kl. 10.45 mødes uden for Vestre Fængsel for at byde ham Velkommen ud til Friheden og bevidne vor Vilje til ufortrøden Kamp for seksuel Oplysning og Frihed.

Der er anordnet et Samvær med ham i Restaurationen „Ny Ravnsborg“, hvor der bliver fælles Kaffebord for Deltagerne.

Væk med Nazisten K. K. Steincke

Et Massemøde i København protesterer mod hans Misbrug af Paatalemyndigheden og kræver Amnesti for de dømte Læger

„Arbejderkvindernes Oplysningsforening“ havde Glæde af sit store Møde sidste Fredag Aften i Rømersgades store Festsal, der var fyldt til sidste Plads.

Da Formandinden var syg, aabnede Frk. Marie Nielsen Mødet og bød den store Forsamling Velkommen. Ved en Misforstaaelse kom een af Aftenens Hovedtalere Dr. Johanne Christiansen ikke tilstede.

Som første Indleder talte Dr. Svend Hoffmeier, der som Medlem af Svangerskabskommissionen gav en sammentrængt Oversigt over de Bevæggrunde, der havde tvunget denne forud stærkt konservative Kommissions Medlemmer, med Undtagelse af et enkelt Medlem, til at gaa ind for den sociale Indikation i Abortspørgsmaalet.

Dr. Hoffmeier gav her en Række interessante Oplysninger om de Kendsgerninger, Kommissionen havde samlet Oplysninger om, vedrørende Abortspørgsmaalet. Det var forkert, at disse Oplysninger kun kommer et enkelt Mødes Deltagere tilgode. De burde trykkes i Pjeceform i den let forstaaelige og populære Form Dr. Hoffmeier gav dem paa Mødet. De vilde sprede megen Misforstaaelse og Uklarhed, som nu raader hos alm. Mennesker om Kommissionens tungtvejende Motiver for den sociale Indikation. Desværre kan vi ikke i vort lille Blad give Plads for dem, derfor her kun et Par Oplysninger.

De saakaldte uforskyldte Aborter (ved Sygdom o. l.) laa bestandig mellem 5 a 10 pCt. i Forhold til Fødselsantallet.

Med de konstaterede kunstigt frembragte Aborter forholdt det sig modsat, idet de udviste en stadig stærkt stigende Kurve, idet de i de sidste 10 Aar var steget med flere Hundrede Procent, ca. 400 om Aaret i Gennemsnit.

Dette var dog kun de konstaterede Tilfælde, altsaa hvor Læger eller Hospitaler ved Efterbehandling havde Erfaring for dem. Men de „heldige“, de Tilfælde af kunstig frembragt Abort, hvor ikke lægelig Efterbehandling havde været nødvendig, og derfor ukontrolabel, var sikkert langt større end de 2000 Tilfælde Kommissionen regnede med, maaske var der ialt her i Landet aarligt nu 10,000 Tilfælde af Abort.

Dr. Hoffmeier stemplede det som Kortsynethed at bringe Spørgsmaalet ind under en moralsk Maalestok. Han sagde træffende: Gautier Schmidts Opfattelse er gængs Moral i Dag. Om 50 Aar er min Opfattelse gængs Moral, og hvis jeg levede, vilde jeg til den Tid sikkert have en anden Opfattelse. Moral er ikke noget konstant, men Genspejling af en svunden Samfundstilstands Fornuftsopfattelse. Den er reaktionær.

Bag alle moralske og psykologiske Angivelser laa de skærpede sociale Eksistensforhold, som den tungtvejende Aarsag. Kvindens voksende Anvendelse i Industrien, den stigende Arbejdsløshed, Massernes skærpede Kamp for Tilværelsen var Drivkraften bag de stigende Antal Aborter.

Overfor disse Kræfter havde de gældende Love og Myndigheder forlængst spillet fallit. I fem Aar, hvor op mod 50,000 Lovovertrædelser paa dette Omraade har fundet Sted, er 5, skriver og siger fem Mennesker straffede. Overfor disse Tilstande var der efter Kommissionens Opfattelse kun det at gøre: at lette Kvinderne Adgang til lægekyndig Hjælp for derved at hindre de mange Lidelser, som Kvindernes egne og Kvaksalvernes „Operationer“ medfører.

Men det virkelige Middel var effektiv Oplysning om præventive Midler. Abort-Udvejen bør kun være en Nødvej.

Men alle disse Bestræbelser har Steincke ved sit Forslag sat en Bom for, og ved sine Forfølgelser af Lægerne har han lukket alle Lægers Døre i og henvist Kvinderne til dem selv og Kvaksalverne.

Sociale Reformer kan ikke give Frugtbarheden frit Løb. De maa suppleres med nogle Fængsels Udvidelser, af Politi og Retsvæsen i mægtig Udstrækning. Dette er de sociale Reformer, der bliver de logiske Følger af Steinckes Forslag og Lægeforfølgelse. (Stærkt Bifald.)

Læge Tage Philipsons Foredrag.

Den unge Læge Philipson, der hilstes med et hjerteligt Bifald af den store Forsamling, holdt et glimrende Foredrag om den moderne Seksualvidenskabs Resultater sammenholdt med den reaktionære og menneskefjendske Moral og Forfølgelse, Hr. Steincke repræsenterede, baade i sit Svangerskabsforslag, i sin Politik og i sin Virksomhed som Justitsminister.

Vi haaber en anden Gang at kunne bringe Tankerne i dette glimrende Indlæg mere fyldestgørende — her maa vi nøjes med koncentrerede Uddrag.

Den moderne Seksualvidenskab repræsenteret af Mænd som Freud og Reich og herhjemme af Dr. Leunbach har overbevist den tænkende Verden om, at Seksualkomplekset er det indre Centrum, hvori det enkelte Menneskes Lykkefølelse bestaar. Den mindste Forstyrrelse i Seksualkomplekset slaar Individet ud af den afbalancerede Harmoni.

Vor Tids svære og skærpede sociale Forhold har skabt Frygten for Besvangring, og denne Frygt ødelægger igen de to Køns harmoniske Hengivenhed, bringer Angst, Nervøsitet og Sindslidelser i sit Kølvand.

Det blev derfor vor Tids Seksualvidenskabs store positive Opgave at adskille Kønsnydelsen fra Forplantningsspørgsmaalet — at gøre Spørgsmaalet om Befrugtning som Resultat af Kønsnydelse til en bevidst Viljes-

Fortsættes Side 4.

Nu skal du ikke komme daskende Kl. 3½ den 1. Maj til Husum Møllekro, for Stævnet begynder Kl. 3 pr. og hver Mand paa Pletten i rette Tid.

Der er Forskel

Efter 3 — ikke Ugers eller Maaneders — men Aars Undersøgelse faldt Dommen i Bohnstedt Petersen-Sagen. Intet Under at mange havde glemt, hvad det hele drejede sig om. Man læser jo saa ofte, at nu har en lille Synder faaet Fængselsstraf for Indsmugling af noget Cigaretpapir, nu en anden saa og saa mange Maaneders Fængsel for Spritsmugling — Retten skal jo gaa sin Gang — og Bohnstedt-Petersen-Affæren var jo „noget med Smugling“ — og saa er det vel allright, at han faar en Bøde.

Ja, Sagen mod Bohnstedt-Petersen drejede sig om Smaating som Indsmugling, Ombytning af Vogne og Omhugning af Numre, Misbrug af Benzinbevilling og dertil knyttede Overtrædelser af Straffelovens § 161, Misbrug af Plomber, Trykning af falske Fakturablanketter her i Landet, Anvendelse af falske Fakturaer med Overtrædelse af Told- og Valutalovgivningen for Øje, Overtrædelse af Toldforordningens § 175 m. m.

Tiltalte Indehaver og Direktør Bohnstedt-Petersen havde fornærmet ikke Anklagemyndigheden, men Retsbevidstheden, hvor den endnu findes, ved at tilbyde at betale 176,000 Kr. mod at al Tiltale blev frafaldet. Tilbudet blev ikke modtaget, men Dommen blev til en Bøde paa 150,000 Kr. samt en Erstatning til Statskassen paa 112,099 Kr. 61 Øre. Som man ser har Retfærdigheden for Bohnstedt-Petersens Vedkommende regnet Erstatningen ud lige til 1 Øre. Sværdet bæres ikke forgæves.

Justitsministeren — der saa nidkært tog sig af Retsbevidstheden i Gundtoft-Sagen — har ikke her taget Bindet fra Øjnene.

Den syndikalistiske Bevægelse - sin egen Ungdomsbevægelse

Vi har modtaget følgende:

Fredagen imødeses med stor Spænding hos mig, og det er altid en behagelig Følelse at faa „Arbejdet“ i Hænderne. Min unge Søn, min Hustru og jeg selv læser alle med udelt Interesse nærværende Blad, og det er bogstavelig talt hver Linie, som bliver læst, som Regel flere Gange.

Jo oftere man læser Bladet, jo mere faar man ud af det.

Det er i høj Grad ønskeligt, at det store Flertal af Arbejderne kunde faa Øjnene rigtig op og forstaa hvilken fortræffelig Avis, de har i „Arbejdet“.

I mere end 30 Aar har jeg været af den Overbevisning, at hvis Arbejderne skal gøre sig Haab om at naa et bedre Samfundssystem end det nuværende, maa de gennem deres Organisationer — aandelige saavel som økonomiske — føre en hensynsløs Kamp mod det nuværende Samfund.

Givet er det, at denne Kamp føres bedst gennem et Blad, derfor var det mig en stor Glæde, da jeg første Gang efter alt for mange Aars haabløs Tavshed igen fik en rev. Avis i Haanden. En Avis, som paa en mangesidig Maade, frisk og uforfærdet, paa en dybt alvorlig, værdig og intelligent Maade taler de rev. Arbejderes Sag. Arbejderne burde være F. S. og Bladets Redaktør taknemmelig for alt det gode, de her faar Andel i. Men se om de er det? I deres aabenbare Uforstand lytter de hellere til Staunings Militærdiskussion og til Steinckes pornografiske Skildringer af kunstigt Svineri, parate til at raabe: Heil! Heil!

Ligeledes har det glædet mig, at „Arbejdet“ er skrevet saa dybt menneskeligt og sagligt af en overlegen Pen.

Men trods alt dette savner jeg dog noget, som jeg mener er af stor Vigtighed for Bevægelsens fremtidige Trivsel. F. S. og „Arbejdet“ kæmper bravt og med Rette for Arbejderklassens Overtagelse af Produktionsmidlerne (dette ske snarest) men for at de (vi) med Held skal kunne gennemføre den økonomiske Revolution, maa der nødvendigvis staa en teoretisk trænet og begejstret Stab af Revolutionære (helst Unge), som i

BRDR. THØGERSEN'S
BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

sikker Overbevisning om deres Styrke og i Tro paa deres Sag er parate til at udføre Idéerne i Praktikens vanskelige Verden.

En saadan teoretisk Viden faas ikke let i de nuværende Fagforeninger, hvor det hele er lagt i Hænderne paa mere eller mindre magtsyge Stræbere. Maaske mere eller mindre hæderlige, men aldrig helt ærlige „Kammerater"!!!

Jeg har til min store Sorg lagt Mærke til, at man herhjemme indenfor rev. Kredse ser med en vis Ringeagt paa de rev. Ungdomsforeninger, som fra Tid til anden er opstaaet men efter nogle Aars Forløb er afgaaet ved en blid og fredelig Død efter en kort men stormende Levetid. Hvad er Aarsagen?

Mon ikke man her ser lidt for overlegent paa disse Ungdomsforeningers teoretiske Diskussioner og „Sofisteri"? Mon ikke netop det er den Skole, som er nødvendig for al socialistisk Tænkning? Mon ikke disse Foreninger er det Hjemsted, hvorfra f. Eks. Fagoppositionen kunde hente de ny og friske Reserver, som det er en Livsbetingelse for enhver slagkraftig Armé at have i Beredskab. I de øvrige skandinaviske Lande har man indenfor de syndikalistiske Organisationer forlængst indset, at just her ligger det Livsklim, som med Tiden vokser sig stort og stærkt.

Alene i Sverige findes ca. 11.000 organiserede Ungsocialister, d. v. s. unge Anarkosyndikalister. I en pragtfuld Kamp kæmper de Haand i Haand og supplerer hinanden til Gavn for hele den rev. Idé.

Det samme ser vi endnu mere overbevisende i det ulykkelige Spanien, hvor A. I. F. og C. N. T. kæmper den heroiske Kamp mod den hele Verden af reaktionær og kapitalistisk Bestialitet. **Arbejdernes Frigørelse skal være deres eget Værk!**

Javel — fuldkommen rigtigt men — for at erobre Verden maa man være dygtig, men Dygtighed faar man kun gennem Viden, og Viden er altid først Teori. Vi lever i en vanskelig Verden, hvor ingen Detaille eller Bagatel er uden Betydning — tværtimod.

Desværre maa vi vist indrømme, at den rev. Kamp herhjemme har manglet en Tand i Hjulet. Mest bemærkede vi dette, da Myndighederne inviterede vore ledende Kammerater til Ferie i Fængslerne for en Del Aar siden.

Naar F. S. nu paany begynder paa en frisk, tror jeg, at det vilde være af overordentlig stor Betydning netop for F. S., om man overvejede, startede og støttede en saadan Ungdomsforening.

Husk paa, at Ungdommen er svær at faa fat i, naar det drejer sig om tørre faglige Tariffer og Statistiker, anderledes let vil det være at samle den til Diskussioner, hvor lidenskabelige Udfald kan give Luft under Vingerne.

Grundet paa de sørgelige Levevilkaar lider Ungdommen af Mindreværdskomplekser — og er det mærkeligt? Hvor man kommer er der en hel Hær af Barnepiger, som regerer, bestemmer, kujonerer og hundser den.

„Gadens Parlament" maa ikke indgives Mindreværdskomplekser, hvis der skal være noget Haab om Befrielse. Mon ikke de rev. Ideer er Løsningen?

Alle politiske Partier har indset den store Fordel, for ikke at sige Nødvendighed, det er for fremtidig Trivsel at organisere Ungdommen i Ungdomsforeninger. Ikke mindst er dette indset af Socialdemokratiet, hvis Ledere næsten uden Undtagelse alle er hentet herfra.

Desuden er jo F. S.' Rammer snævert begrænset, medens en Ideernes Forening favner hele den arbejdende Ungdom.

Mange Revolutionære er, eftersom Aarene er gaaet, kommet til at indtage Stillinger paa Arbejdsmarkedet, Stillinger, som afskærer dem fra at være Medlemmer i F. S.

Men deres Evner og Viden kunde de maaske under givne Forhold ønske at stille i den rev. Bevægelses Tjeneste, dersom man kunde skabe en Basis paa virkeligt frisindet Grundlag og ikke mindst til Fordel for F. S.

Jeg henstiller til de ledende Kammerater indenfor F. S. at tage Sagen op til alvorlig Drøftelse og give en hjælpende Haand.

I. H.-R.

105 Herre- og Damecykler
Mærke C. F. og Scott, saa gode som nye, sælges for ca. 1/3 Pris.
Frühstück, Aarhusgade 37. Øbro 281 ydun. Tandem udlejes.

Udbytterne forkastede Forliget

Fortsat fra Side 1.

F.s Ledelse, staar det i dens Magt at tage andre Fag ud, der generede det samlede Borgerskab endnu mere. Men vil d'Hrr. dette? Hvad mener Chr. Jensen? — er det mere end store Ord?

Den borgerlige Statsmagt allerede i Funktion.

Saa snart Forliget forelaa Tirsdag Eftermiddag, samlede den fungerende Statsminister H. P. Hansen Regeringens Medlemmer til Møde, hvor man enedes om, at man igen skulde samles Onsdag efter en Konference med Forligsmanden.

Vi tager sikkert ikke meget fejl af Situationen, naar vi opfatter disse Ministermøder som en Indledning til en ny Omgang *tvungen Voldgift!*

Den reformistiske Fagbevægelse

Fortsat fra Side 2.

stændige Ukendskab til den kapitalistiske Økonomi, ja deres slaveagtige Aversion mod overhovedet at søge Kendskab til det Produktionssystem, hvorpaa deres Eksistens hviler, i Forbindelse med Dusinmenneskets usle Frygt for at udsætte sin stakkels Eksistens for Fare, har faaet de arbejdsløse Millioner til midt i Verdensoverfloden at halvsulte i Taalmod, og de arbejdende Masser hver i deres „elskede Fædreland" at resignere i Løn og Arbejdsvilkaar af Hensyn til „Beskæftigelsesgraden", d. v. s. deres nationale Kapitals Velbefindende.

Kapitalismen har i sit Selvforsvar i den første Face af Sammenbrudet gennem sine politiske Kamporganisationer: Nationalstaterne og deres politiske Partier over saa godt som hele Verden afviklet Arbejdernes Klasseforstaaelse, Klassesammenhold og Klassekamp, og derved afvæbnet sin naturlige Fjende: de arbejdende Folkemasser for at kunne bruge dem mod hinanden i Kapitalismens indbyrdes voldelige militære Opgør om Verdensherredømmet.

Ogsaa i Forberedelsen til dette militære Opgør om Verdensherredømmet — Imperialismen — Retten til fortsat kapitalistisk Udplyndring af Masserne, tjener Nationalstaterne og deres Partier Kapitalismen og den Klasse, der lever højt paa den.

Staten og Partierne militariserer Massernes Moral. Før var det for Gud, Konge og Fædreland, Millionerne skulde myrde hinanden, nu er det for Nazisme eller Demokratiet de skal gøre det.

Ligeledes den materielle militære Oprustning tjener Nationalstaterne over hele Verden. Aldrig i Historien er der sat saa mægtige Værdier ind i den militære Oprustning som nu under Sammenbrudet, hvilket vidner om, hvor alvorligt alle nationale Kapitalistklasser opfatter Situationen.

Denne mægtige Oprustning har i Øjeblikket sat alle Hjul i Sving, faaet Priserne til at stige uden dog at give de arbejdsløse Millioner Beskæftigelse.

I denne historiske Situation, hvor den kapitalistiske Økonomi kun holdes i Balance ved Oprustning til Millionmord og Ødelæggelse af Milliardværdier, kommer Demokratiets Profeter med deres Planøkonomi for at frelse Kapitalismen fra Undergang.

Men derom nærmere i næste Artikel.

FODTØJ
FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted.
Herresaaler og Hæle 4,50. Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle.
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4 Telf. Amager 2676 x.

1000 Par brugt Fodtøj
i alle Faconer, Herre-, Dame- og Børnefodtøj fra Herskabshuse — Holmensfodtøj, Træsko, Træskostøvler. Klædesko sælges. Alle Reparationer udføres godt og billigt.
7 Birkegade 7.

Væk med Nazisten K. K. Steincke

Fortsat fra Side 3.

resultat og ikke en Tilfældighed.

Deri møder Videnskaben Massernes Trang, der netop af de sociale Forhold presses frem til Konsnydelse uden Forplantningens Overbelastning.

Alle saakaldte sædelige Moralisters Paastande om det modsatte er forstands- og hjerteløse Postulater overfor en lidende Menneskehed, der med Livets Ret kræver Opfyldelsen af Konsdriften og Konsnydelsen uden Evne til at kunne betale derfor med Opfostring af den blinde Forplantnings Frugtbarhed.

Og lad det være karakteristisk for Hr. Steinckes Moral, naar han anfører, at der maa Magt bagved, for at den kan virke.

Han erkender deri, at det er os, der repræsenterer Massernes Trang til ubunden Livsnydelse, der er Seksuelproblemets Kærne, medens han med Magt vil paatvinge Masserne Forplantningsbyrdens Lidelser.

Men han vil kun ramme de fattige Klasser med Frygtens Svøbe. Han og hele Verden ved, hvad der foregaar paa de fine Privatklinker, der for hans Gestus i Forslaget med dem, men se paa hans Gerning!

Her har han kun ramt de Læger, der hjælp de Fattige, de Læger, der aabent for hele Verden erklærede, at de vilde skænke Masserne deres harmoniske, seksuelle Samliv deres Konsnydelse og Adgang til ubunden Livsnydelse ved at befri dem for den uønskede Forplantningsbyrde.

Ikke de fine og de Riges Læger, men de Fattiges Læger, har Hr. Steincke ramt med sin Magt bag hans Sædelighedsmoral!

Men Slaget har et dybere Formaal, thi vi Læger kan lukke vor Dør — og eksistere endda — men tilbage i Ulykken som Ofre for Uvidenhed og Kvaksalveri staar de Tusinder af fattige Kvinder for hvem et Barn til betyder større sociale Lidelser.

Hele vor forkvaklede Seksualopdragelse har forud skabt en angstfyldt og „skamfuld" Frygt hos Kvinden for at gaa til Lægen med hendes Seksualbekymring.

Et talende Eksempel herpaa er Forholdene paa Frederiksberg Tuberkulose Station. Her kommer mange Kvinder, hvor det ikke ud fra et Samfundssynspunkt er ønskværdigt, at de sætter Børn i Verden. De kan hos os paa Kliniken i Frederiksberggade gratis faa den til dem passende Pessor anbragt, men kun en af 50 Kvinder følger Henstillingen og ofte kun hvis en Sygeplejerske følger dem derop.

Det er denne falske Skamfølelse, Hr. Steincke — ved sin Magt bag Moralen — nu vil supplere med Frygt for Forfølgelse ved at sætte vor foreliggende Seksualvirksomhed i Forbrydelsens Skær.

Men selv om vi maa indrømme, at vi overfor de reaktionære Mørkemagter under Anførsel af Hr. Steincke foreløbig ved disse Domme har lidt et Nederlag, saa bliver dette kun forbigaaende. Den hele sociale Udvikling saavel som den videnskabelige Logik, Sandheden og Menneskekærligheden, der ligger bag vort oplysende, forebyggende Seksualarbejde er i dybeste Overensstemmelse med Massernes Trang til under de givne Vilkaar at opnaa den højeste Sum af Kærlighed og Livslykke, saa sandt vil vi sejre!

Et hjerteligt langvarigt Bifald takkede den unge Læge for hans dybt menneskelige Foredrag.

Diskussionen.

Steinckes Redegørelse er juridisk ubevisligt Sladder.

I Diskussionen deltog en Række Talere: Fru Leunback, Arkitekt Andersen, Red. Christensen, Erling Eriksen, Fru Ofelia Christiansen, Chr. Hagen, A. Wulff, Fru Buch, Wærum og Otto Christensen.

Vor Plads tillader ikke Referat. Kun skal bemærkes, at Diskussionens Deltagere langt stærkere end de to indledende Læger vendte sig mod Steinckes Misbrug af de kvindelige „Vidner"s Tilsvining af de Læger, der havde hjulpet dem, da de var i Nød, og selv havde opfordret Lægerne til at bryde Loven!

Det blev [illegible] i Diskussionen, at Steincke [illegible] Gundtoft kunde anlægge Injuriesøgsmaal mod ham for hans [illegible], utvivlsomt vilde [illegible] for at have udbredt juridisk ubevisligt, ærekrænkende Sladder.

[illegible] af de mange Indlæg tog Hr. Steincke i Forsvar, og til trods for, at han havde Tilhængere i Salen vovede de sig ikke frem til et Forsvar.

Demokratiet bør lade Steincke forsvinde gennem en Lem i Gulvet.

Dr. Hoffmeier afsluttede den interessante Debat og udtalte bl. a.: Naar det politiske Demokrati vil samle alle frisindede Kræfter i Folket mod Nazismen, da kan man ikke byde det aandelige Frisind en Lov som Hr. Steinckes Svangerskabslov, thi den er i Indhold og Tendens Nazisme.

Kampen mod denne Lov bør ikke medføre en Udvanding af Partierne. Vi bør hver især blive inden for vore Partier og rejse Kampen saaledes, at H. Steincke en Dag ganske stille gennem en „Lem i Gulvet" forsvinder af det offentlige Liv.

Frk. Marie Nielsen oplæste og anbefalede derefter følgende Resolution, der blev enstemmigt vedtaget, idet ingen stemte imod.

Resolution.

Arbejderkvinder og Arbejdere forsamlet ved Arbejderkvinders Oplysningsforenings Møde den 2. April d. A. udtaler med Hensyn til de Domme, der er fældet over Læger i Svangerskabsafbrydelsessager, at disse føles af den frisindede offentlige Mening som uretfærdig over for Lægerne, der har haft Grund til at tro, at omend Svangerskabsafbrydelse efter social Indikation ikke er straffri efter Loven, saa dog i en Række Aar har været taalt af Anklage- og Domsmyndighed.

Mødet udtaler sig imod de to Slags Ret, der har været anvendt i Sagerne mod Lægerne, idet Anklagemyndigheden kun har rejst Anklage mod den ene Part i Sagen, Lægen, men ikke mod den anden Part, Kvinden, der søgte Hjælp.

Vi maa kræve lige Ret for alle og protestere mod det oprørende Forhold, hvor Anklagemyndigheden kan skaffe sig Kronvidner blandt Kvinderne ved paa Forhaand at undtage disse for Tiltale. Mødet kræver Amnesti for de dømte Læger og forlanger Straffeloven ændret saaledes, at Svangeskabsafbrydelse som en Nødhjælp under svære sociale Forhold gøres mulig under betryggende Forhold ved lægekyndig Bistand.

Saaledes vedtaget enstemmig af Forsamlingen.

Som Mødets Dirigent,
Marie Nielsen.

Situationen i Spanien

Fortsat fra Side 1.

delseslinje sÿd paa vest om Madrid ikke er brudt.

Det vil foreløbig kun slaa fast er, at Madrids Forbindelsesveje mod Øst og dermed over Valencia til Katalonien nu mægtige arbejdende Krigsindustri foreløbigt er sikret og dermed Muligheder for nye sejrrige Fremstød paa Madridfronterne er tilveje.

Der er ogsaa Mulighed for, at Modoffensiven, om den blot kan holdes ilive mod Nordøst, kan faa afgørende Betydning for Saragosaafsnittet, der er i Fascisternes Besiddelse, og hvor de raader over store Vaaben og Ammunitionsfabrikker.

Kunde et offensivt Fremstød fra Madridkanten klemme Fascisternes Saragossafront sydvest fra, medens den katalanske Arbejder- og Bondemilits behersker Øst- og Nordøstafsnittet, vil Fascisterne her blive klemt saa stærkt, at de enten maa søge at slaa sig ud mod Nordvest hen mod den asturiske Front eller overgive sig.

Kan en af disse Forhold fremtvinges vil det have stor Betydning for Folkemilitsen, thi dels er store Kræfter bunden paa Saragossafronten, og dels vil en Rensning af den for fascistiske Styrker give de største Muligheder for en Rensning af hele Nordspanien for Fascismen baade paa den asturiske og baskiske Front og først dette kan have afgørende Betydning for en endelig Nedkæmpelse af Fascismen i Spanien.

Vi har altsaa af den heldige Modoffensiv paa Madridfronten ingen Ret til at drømme om endelig Sejr i Løbet af nogle Maaneder. Ingen ved, hvad Italien vil, hvor meget det vil vove og tør vove for England og Frankrig i dette Opgør. Deraf afhænger selvfølgelig meget.

Men selv om Franco lidt efter lidt maa undvære Italiens og Tysklands Støtte — i alle Tilfælde den direkte — saa maa vi ikke glemme, at han er saa stærk, at han ved Tvang mobiliserer Sydspaniens Bondeungdom, at han raader over en mægtig Officersstab og et mægtigt Krigsmateriel samtidig med at han raader over Landomraader med Bjærgværker og store Vaaben- og Ammunitionsfabrikker.

Man flytter ikke Kendsgerninger med fromme Ønsker.

Spaniens Arbejdere og Bønder kan kun vinde denne Kamp ved deres Evne til at organisere Arbejdet for Krigen.

Lad os i vor Vurdering se den Kendsgerning lige i Øjnene, at enhver Hjælp fra de saakaldte demokratiske Lande kan Spaniens Arbejdere og Bønder ikke regne med.

Selv da Sovjet-Regeringen en Overgang sendte Levnedsmidler og Vaaben til Spanien var det ikke blot mod Betaling i spansk Guld, men ogsaa mod et ublu Krav om overvældig Indflydelse for Stalinisternes forsvindende Minoriteter.

En Overgang var Spaniens Arbejdere ved at lade sig forføre af Løgnen om Demokratiets og Folkefrontens Hjælp — den Sygdom er de kureret for i Dag.

Kataloniens syndikalistiske Arbejdere lod sig ikke forføre. De satte hele deres organisatoriske Styrke ind paa at organisere Industrien for Krigens Krav. I Dag arbejder ca. 170 industrielle Bedrifter i Katalonien for Fremstilling af Ammunition og Vaaben af alle Arter. Før 19. Juli sidste Aar var der ikke en eneste Fabrik i Katalonien af denne Art.

Og Sejren ved Madrid skyldes ikke mindst de mægtige Leverancer fra Katalonien.

Det er bag Fronten i Arbejdets Verden, at Mulighederne for de militære Sejre frembringes. Det er først og fremmest her Mulighederne for en endelig Sejr over Fascismen grundlægges.

Gennem mange Rivninger og i Særdeleshed med de stalinistiske Frasemageres Forsøg paa Diktatur er baade den industrielle og militære Folkekrig nu under organiseret Enhed, hvor de økonomiske Arbejder- og Bondeorganisationer har tilkæmpet sig den Ret til Indflydelse, som de politiske Partier en Overgang vilde fratage dem.

Denne organiserede Enhed i og bag Fronten er det, der giver os fast Grund til at tro paa det spanske Arbejder- og Bondefolks Sejr over deres Tyraner.

FORSKELLIGT

„Kramboden" Nora 377
køber Brød - Flasker - Klude - Metaller til højeste Dagspris.
Brugte Møbler købes, sælges, byttes
Todesgade 5 de røde Skilte.

Amagers billigste Urmager!
Amg 8630 — Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Ottomaner, Madrasser, Divaner til Private for Nettopris. Spar 6—24 Kr. Værkstedet, Griffenfeldtsg. 26.

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser

SILKEBORG
Her er Stedet
hvor man lader sig klippe og barbere, bedst og billigst.
J. Hermansen, Borgerg. 44.
ALDERSLYST

Følelse og Marxisme

Fortsat fra sidste Nr.

Hvad var Versaillesfreden? Det Dokument, hvor Tyskland i Henhold til sit militære Nederlag af de andre store kapitalistiske Nationer blev frataget sine Kolonier, sit Verdensmarked og blev gjort til en indespærret kapitalistisk Nation, m. a. O. **blev frataget alle de ydre Muligheder enhver kapitalistisk Nation skal have for sin blotte Eksistens som saadan!**

Kan man nu ud fra Menneskets Hjernebygning forklare, hvorfor de tyske Folkemasser af denne Traktats **saarede og krænkede Nationalfølelse** ikke straks 1918—19—20 fik saa mægtige Udslag som langt senere.

Eller kan man forklare hvorfor disse Folkemasser helt til 1929 hyldede Veimar-Republikkens Demokrati med dens afdæmpede nationale Indstilling, medens de samme Folkemasser betragtede den med de forførende Egenskaber udrustede Hitler som et overspændt nationalt Skvadderhoved — en halvt sygelig Sektfører?

Nej, dette kan ikke forklares derved, thi baade den saarende Versaillestraktat, den forførende Hitler og Massernes Hjernebygning var Kendsgerninger i disse Aar, — **men fik ikke Udslag!**

Kun ud fra Marxismen, den materialistiske Historieopfattelse, som gives en logisk og sand Forklaring paa disse historiske Forhold.

Staaende overfor Versaillestraktatens Kendsgerning havde det tyske Folk i Aarene 1918—19 Valget mellem, at grunde deres Økonomi paa socialistisk Fællesskab eller fortsætte som kapitalistisk Nation!

Ved at slaa de revolutionære Arbejderes Revolution ned, valgte det tyske Folk **Kapitalismen!**

Under Versaillestraktatens givne historiske Vilkaar havde det tyske Folk kun en Mulighed for paany at tilkæmpe sig Adgangen til Verdensmarkedet, den Marx siger at den hvide Race har skudt alle **kinesiske** Mure i Grus med, nemlig **de billige Varepriser!**

Vældig fremmed Kapital blev investeret i den af Krigen forarmede tyske Industri. Hele Folket, Mænd, Kvinder og Børn blev mobiliseret til de laveste Lønninger. Borgerskabets tekniske og kemiske Sagkundskab blev mobiliseret for Arbejdsrationalisering og tekniske og kemiske Produktionsfremskridt, medens alle kommercielle Kræfter sattes ind sammen med de politiske Kræfter i Handelstekniken.

Paa denne Basis formaaede Tysklands kapitalistiske Økonomi — uden om Versailles-Traktaten — at forvandle den i Varemasserne bundne Merværdi til Profit ude paa Verdensmarkedet, og saaledes opretholde sig selv som Folkets Eksistensgrundlag!

For denne Økonomi var Tysklands Demokrati det politiske Redskab.

Fortsættes i næste Nr.

Bidrag til „Arbejdet„

Ceto 1,00. August L. 1,00. Louis 0,50. Th. 2,00. Malernes Klub 2,00. Norup 0,50. A. B. C. D. 2,00. P. N. 1,00. A. Schalin 0,50.

Med tidligere indkommen Kr. 1015,17.

Ansvh. Redaktør CHR. CHRISTENSEN

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 16. — Fredag d. 16. April 1937 — 2. Aarg.

Rigs-dags Okser

Af alle Dyrearter er Oksen det mest dumme, klodsede og stædigste Dyr der findes.

I en Kulturhave er den frygtelig! Den vurderer alt efter, *om det kan ædes!*

Og hvad den ikke æder, tramper den ned eller odelægger paa anden Maade.

Og prøv blot paa at ville vejlede den ad Fornuftens Vej. Den sætter alle fire Klodsben strid imod, eller ogsaa maser den lige den *modsatte* Vej!

Den er selvraadig og stædig som den inkarnerede Dumhed.

— — —

Den værste og mest typiske af alle Okser er Rigsdagsoksen.

Den blev til sammen med Kapitalismen og er egentlig *en social Fremtoning!*

Den hører til de tamme Okser og holder af at gaa i Flok og kunde derfor ogsaa kaldes Partioksen!

Hvert enkelt Individ ved nøje, hvor dens Baas er, og hele Flokken brøler paa Kommando af Føreroksen, der altid er *Fører,* fordi den kan *brøle højest* af dem alle!

— — —

I ophøjet majestætisk Dumhed mener Rigsdagsoksen, den har Forstand paa alle Menneskelivets Forhold.

Den brøler og tager Beslutninger om Menneskenes Ve og Vel ud fra det Grundsyn: hvorledes det foreliggende Spørgsmaal kan *ædes, udnyttes af Partiet!*

Kan det ikke det, bliver det *hensynsløst trampet ned!* Saadan er nu engang Okser og særlig Partiokser!

— — —

En national Samling Rigsdagsokser har i de sidste Maaneder beskæftiget sig med: *Jagt og Fiskeri* og *Huslejelovgivning, Barneforsorg* og *Grundforbedring, Lægeuddannelse* og *Hundelove* og *Svangerskabsafbrydelse* og *Jordudstykning, Strafferetspleje, Rotteudryddelse* og *Loven om Mellemskoleundervisning* samt *Lønkampe* og *Svinekortsordningen* og meget andet, som de heller *ingen Forstand havde paa!*

Men det er netop den store Fordel ved Rigsdagsokser, at de ingen virkelig saglig Kundskab har til noget af det, de beskæftiger sig med og *brøler op om!* Saa har de heller *ikke* Beskedenhedens Hæmninger!

Dette saa man fornylig med *Svangerskabskommissionens Betænkning!*

Her havde Mennesker med Sagkundskab paa alle Omraader af dette store sammensatte Spørgsmaal arbejdet i mange Maaneder for at faa et godt Forslag frem.

Men da Kommissionen kom med Forslaget, var der en stor Olm Rigsdagstyr, der i Uvidenhedens Hovmod stangede hele Forslaget ned i Æltet og brølede op, at *han kunde meget bedre end Sagkundskaben!*

Siden har han skiftevis tygget Drøv og brølet ganske frygteligt om Hævn og Straf og andet Barbari overfor Kvinderne og Lægerne, — saa den Okse skal nok faa en ordentlig „Kokasse“ ud af den Sag — tvivl ikke om det.

— — —

Lad iøvrigt den bestandig haleløftende, pustende, stangende og brølende Okse staa som Sindbilledet paa Alverdens Rigsdagsokser og deres anmassende Rolle i Samfundslivet.

Paa alle Felter af det menneskelige Samfundsliv i Aandens som i Haandens Verden har Mennesket gennem Arbejde, Intelligens og Erfaring skabt en fint arbejdende Sagkundskab.

Men i Stedet for at lade denne Sagkundskab raade fra Led til Led i hele den skønne fornuftige Arbejdets Verden, hvad enten det gælder Barnepleje eller at bygge Broer, saa raader og roder Oksekompagniet det hele til Fortræd og Spild af Værdier og menneskelig Frihed og Lykke.

Hver Kobbel fra sin Partibaas brøler: *Kan det ædes? Kan den Sag udnyttes af vort Parti?*

Og saa tramper de brølende Horder afsted efter *Partifoder* over alt og alle, der arbejder og skaber Samfundslivets sande Værdier.

Gaa af Vejen, Menneskebarn, der kommer et stort *Tids-Kreatur,* en Rigsdagsokse trampende frem i al sin Vælde!

Tænk, han har nu lært at læse Engelsk udenad! Gid han snart maatte lære *at danse spansk!*

I Italien og Tyskland er Rigsdagsoksernes Virksomhed nu mere forenklet. Der er de drevet sammen i én Partibaas, og de samles kun en Dag om Aaret, hvor de til Gengæld saa *brøler hele Dagen!*

I Rusland, hvor man har udpræget Sans for *Planøkonomi,* paatænker man en lignende demokratisk Ordning!

— — —

Spanien er dog i Dag de store Muligheders Land.

Toreadorerne, — Tyredræberne med det røde Klæde og den slebne Klinge, — er vokset betydeligt i Antal siden 19. Juli sidste Aar.

De tæller Millioner i Dag, der er travlt beskæftiget med at udrydde *Reaktionens sorte Tyre!*

Gid det maa gaa dem vel!

Og skulde i Skyndingen Rigsdags-Oksernes blegrøde Hovede forsvinde med den øvrige Reaktion, var meget vundet for det spanske Folk.

Først da er Muligheden til Stede for, at Sagkundskaben paa alle Samfundsarbejdets mange Felter kunde indtræde i et frit organisatorisk Samarbejde, fra Arbejdsorganisation til Arbejdsorganisation, i en eneste harmonisk Kæde, uden Udsugning af *kapitalistiske Snyltesvin* og uden *Ødelæggelse* af *Uvidenhedens magtsyge Partiokser.*

Den Dag kan Menneskene nøjes med 2 Timers Arbejdsdag, nyde deres fysiske Behov i Velvære og deres personlige, aandelige Frihed i Fred og Harmoni!

Men heller ikke en Dag før!

Eli.

Til en marodør

Naar du om aftenen,
efter at ha slugt
den daglige dosis
galante historier
med justitsministeriel appetit,
gaar i seng —
sover du saa roligt?
Eller, har du onde, stygge drømme?
Ser du hende du forraadte —
arbejderkvinden —
stirre paa dig med angstforpinte
øjne?

Ser du tusind svangre kvinder
vandre forbi din enkeltseng,
i graa, tavse rækker —
hviskende mod dig ... forræder!
klasseforbandede marodør!

Hører du skriget fra talløse,
ulykkelige proletarkvinder?
spekulasjonsobjekter,
som du prisga til landets
lyssky kvaksalvere.
Hører du di pintes veraab,
di ulykkeliges dødsrallen?
resultatet af menneskelig immunitet
og hjernebetændt storhedsvanvid.
Du — over-patentreaksjonens
førstemand!
Du — klasseforrædernes Don Juan!
aandelige karruselhest
og grossist i strøtanker!

— — —

Tør du stille dig foran spejlet,
og staa ansigt til ansigt med Judas?

—halvdan.

Tømrernes Paaskeuddeling

I „Soc.-Dem.“ fandtes forleden følgende Meddelelse:

„Hustømrernes fagl. Afdel. har efter gammel Tradition ved Paasketid udbetalt alle Arbejdsløse en ekstra Skilling. I Aar vedtog man at spare Pengene — Konflikten kunde jo kræve store Ofre. — Da Konflikten er afværget, har Ledelsen vedtaget at udbetale de sædvanlige Beløb til Ledige.“

Denne Meddelelse er rigtig, naar følgende Ændringer foretages:

Ledelsen vedtog, at der i Aar i k k e skulde foretages nogen Paaskeuddeling. For at faa indkaldt til en ekstraordinær Generalforsamling, hvor dette Spørgsmaal kunde behandles, maatte der indsamles de i Lovene foreskrevne Antal Underskrifter. Paa denne ekstraordinære Generalforsamling var et Flertal af Ledelsen Modstander af Uddelingen, men den blev vedtaget enstemmigt af Generalforsamlingen. Altsaa det eneste rigtige, der blev tilbage af „Soc.-Dem.“ Meddelelse, er, at der virkelig finder en Efterbetaling Sted af Paaskehjælpen.

Der er kun 2 Minutters Gang fra Linie 5's Endestation i Husum hen til Møllekroen. Dette bør du ikke glemme at bemærke, naar du agiterer for, at dine Arbejdskammerater og Bekendte tager derud 1ste Maj til F. S. Majstævne.

Til Kamp mod den maskerede Nazisme

Plads for de Arbejdsløse i Industrien. 35 % Lønforhøjelse og 5 Dages Arbejdsuge med højst 40 Arbejdstimer

Bryd alle Slavelænker - Besæt Bedrifterne

MASKEN ER KASTET

Arbejderne havde med stort Flertal forkastet det elendige Forligsforslag, der kun bød dem nogle usle Øre, hvor Prisfordyrelse havde frastjaalet dem Kroner.

Arbejdernes „Vedtagelse“ af Forliget er kun Udtryk for organisationsmæssigt Hokuspokus.

Det er igen Arbejdsmandsforbundets professionelle Ledere, der har benyttet Loven paa en lumpen Maade til at lave „Flertal“ for Forslaget.

Men nok saa mange Tricks ophæver ikke Kendsgerningerne, som tydelig afslører, at en Samling professionelle højtlønnede Ledere i Arbejdsmandsforbundet i Kraft af en Paragraf ikke blot formaar at paatvinge Arbejdsmændene, men alle øvrige Fags Arbejdere elendige Arbejdsvilkaar imod deres Vilje.

Dette er en Organisationsnazisme, der i Gemenhed ikke staar tilbage for den tyske Arbejdsfront!

Naar Arbejdskøberne ogsaa forkastede Forslaget, da er det et Led i det samme store Bedrageri overfor Arbejderne.

Industriforetagendernes mægtige Udbytter, Dansen om Industripapirerne paa Børsen, Over- og Mellemklassens skamløse Leben, Solderi og udfordrende Luksus viser, at Industrien under Regeringens Monopolbeskyttelse Hundrede Gange kan bære de lumpne Øres Lønforhøjelse, Forligsforslaget indeholdt.

Udbytternes Forkastelse er da kun Udtryk for en lumpen Spekulation i Arbejdernes Godtroenhed, en taktisk Manøvre for at lette Rigsdagens Nazister Arbejdet med at

lovbinde Arbejderne til usle Lønninger, medens Prisskruen har frit Løb til yderligere Udplyndring.

Det kapitalistiske Samfunds politiske Tjenerskab paa *Christiansborg* tog da ogsaa straks Bolden op, som Udbytternes Forkastelse gav dem.

I dybeste Overensstemmelse med den hele demokratiske Politiks gennemløgnagtige falske Væsen vedtog Rigsdagens „demokratiske“ Flertal, i „Samfundets Interesse, at fastbinde Arbejderne til de usle Lønninger, de havde forkastet, og ved Lov forbyde dem at forbedre deres Arbejdsvilkaar i 2 Aar, medens Over- og Mellemklassens Ret til i de 2 Aar at *udplyndre dem gennem stigende Vavepriser forblev uberørt!*

Denne Rigsdagsvedtagelse er mere fræk og udfordrende end Hitlernazismen har budt Tysklands Arbejdere.

thi den tyske Nazisme har dog i Forhold til de fastlagde Lønninger ogsaa sat Hæmninger paa Varernes Prisopskruninger.

Derom er der ikke Tale i Danmark. Den politiske Herskerklike paa *Christiansborg* har ved at ophøje Forligsmandens Forslag til Lov, fuldstændig udleveret de omhandlede Arbejderfag til hensynsløs kapitalistisk Udplyndring i de kommende 2 Aar.

I en Række af Tilfælde har det samme gennem Aar gentaget sig, hvor de politiske Magthavere misbruger Statsmagten til at fratage Arbejderfag deres faglige Aktionsfrihed og Strejkeret, og derved udlevere dem til modstandsløs Udplyndring.

Det er oplagt Løgnagtighed, naar de politiske Magthavere vil give det Udseende af, at Fagenes Kapitalister er undergivet det samme Vilkaar.

Disse kan uhindret forhøje Prisen paa de Varer, Arbejderne frembringer. De er ikke i nogen Maade hindret i at øge deres Indtægter.

Kun Arbejderne er underkastet disse nazistiske Undtagelseslove.

Det er paa Tide, at Danmarks Arbejdere reagerer mod disse utaalelige Tilstande.

Udlandets Arbejdere har vist os Vejen.

Baade Frankrigs og Amerikas Arbejdere har i det sidste Aar overbevist alle tænkende Arbejdere om, at blot de *vil* saa *kan de forbedre deres Kaar betydeligt!*

Vi maa som de sige, at vi ikke vil betale med *daarlige Livsvilkaar,* for at Demokratiet kan have det politiske Regeringsansvar!

Og naar Demokratiet som her er saa ynkværdig, at det kun udnytter sin Magt til at slavebinde Arbejdernes Aktionsfrihed, øge Vareaageren og viser sig evneløs til at bekæmpe Arbejdsløsheden, da er det nødvendigt, at Arbejderne selv tager fat, og ved deres direkte Aktion tager deres Skæbne i egen Haand.

Frankrigs og Amerikas Arbejdere har vist, at først da de selv tog fat, da de besatte Fabrikerne og erklærede, at Guldmøllen ikke kom igang, før deres Krav blev opfyldt, ja da, men ogsaa først da, opnaaede de *betydelige Forbedringer!*

Idet vi bestrider Rigsdagsflertallets Ret til at forbyde Borgerne — derunder ogsaa Arbejderne — at kæmpe for Forbedring af deres Eksistenskaar, opfordrer vi de radikale Arbejdere overalt paa Arbejdspladser, Klubmøder, og hvor Arbejdere samles, at sætte følgende Spørgsmaal under Diskussion:

Gennemførelse af 35 pCt. Lønforhøjelse.
Indførelse af 5 Dages Arbejdsuge paa højst 40 Arbejdstimer.
Bedriftens Besættelse!
Underhold og Proviantering under Besættelsen!
Indsamling af Midler!
Organisering af Propaganda!
Forsvar mod voldelige Overfald!

Steincke nægter Amnesti for de dømte Læger

Afslaget har ingen lovlig Begrundelse

Justitsminister Steincke har endelig taget Beslutning overfor Folkekravet om Amnesti for de dømte Læger med særlig Henblik paa Fratagelsen af de borgerlige Rettigheder.

Hans Beslutning er et fuldstændig Afslag.

Da der hverken i Grundlovens Paragraf om Amnesti saalidt som i Proff. Dr. juris Matzens Definition af denne — som Steincke henviser til — findes den mindste Tøddel, der forhindrer Justitsministeren i at indstille til Kongen og denne i at give Lægerne Amnesti for Tabet af de borgerlige Rettigheder, er Steinckes Afslag kun Udslag af personlig reaktionær Magtbrynde og Hævn mod Frisindet og Lægerne.

I Henhold hertil vil vi opfordre alle rettænkende og frisindede Mennesker til ved enhver Lejlighed og paa enhver lovlig Maade at optage Kampen for at faa fjernet denne magtsyge reaktionære Tyran fra enhver Indflydelse i vort Lands Forhold.

Hans Forbliven paa Justitsministerens Plads er en Skændsel for det politiske *„Demokrati“!*

Gadespejlet

Arbejdsløshedstallet dalede i sidste Uge med godt 15,000 og er nu 2 pCt. lavere end paa nævnte Tid i Fjor.

—o—

Justitsministeren har meddelt Pressen, at han har afslaaet Ansøgning om Benaadning for Tabet af borgerlige Rettigheder for flere af de dømte Læger, fordi en saadan Benaadning vilde være i Strid med dansk Retspraksis.

Den ene Maaned bryder Steincke dansk Retspraksis, i den næste optræder han som dens Beskytter. Det eneste konsekvense heri er, at han i begge Tilfælde kommer Lægerne tillivs.

—o—

Handelsminister Kjærbøl har fremsat Lovforslag til en ny Sukkerordning. Roedyrkerne skal i det kommende Høstaar have 210 Øre pr. Dobbelscentner, eller 20 Øre mere end i Fjor. Dette er sikkert.

Forhøjelsen motiveres med en forventet Stigning i Arbejdslønnen. Dette er dog usikkert, da Sukkerroedyrkerne har forkastet Lønoverenskomsten med Arbejdsmandsforbundet. Saa er deres udtalte Tilfredshed med Lovforslaget **sikrere.**

Melisprisen vil blive forhøjet fra 33 til 35 Øre pr. Dag. Dette er sik**rest.**

—o—

Skandinavien fattes Krigsskibe til at beskytte Handelsfartøjer mod Sørøveri i det spanske Farvand. Men til Kroningshalløjet i England, til Dans og Svir kan de demokratiske, nordiske Lande lade sig repræsentere med en hel lille Flaade.

—o—

Det synes at gaa Stalin som Drengen, der i Eventyret kæmpede med en Drage, for hvert Hoved han huggede af voksede der et nyt ud.

—o—

Steincke tilstod endelig overfor Politiet i Mandags, at han var en Kludrehas! Det har vi andre vidst længe.

Den reformistiske Fagbevægelses Planpolitik

Ideen om Planøkonomi og delvis Socialisering under Privatkapitalismen

III.

Paa Baggrund af de Verdens Tilstande af hele den kapitalistiske Økonomis Sammenbrud, i hver Nations Kapitalismes mægtige Anspændelse for at frelse Udbytningssystemet for deres Vedkommende, saaledes som vi har skildret det i sidste Artikel, ja paa Baggrund af hele denne tilspidsede Tidstilstand, skal vi vurdere Tankerne om **Planøkonomi.**

Vi maa her ganske se bort fra de arbejdende Masser som en selvstændig bevidst Magtfaktor.

De er baade i de nazistiske saavel som i de demokratiske Lande blinde Flokke under det politiske Førerskab, og de gaar baade i Nazismens og Demokratiets Navn til Slagtebænken for at redde den nationale Kapitalisme — deres egen Udplyndring og Fornedrelse.

Naar Demokratiet har villet tage særlig Patent paa Begrebet Planøkonomi er det en Tilsnigelse.

Nazismen er nemlig et eneste stort Forsøg paa, ved Plan i Økonomien, Folkehusholdningen, at redde den nationale Kapitalisme fra Sammenbrud.

Forskellen i Mussolinis og Hitlers Planøkonomi og paa den anden Side Roosevelts er ikke Formaalet, men Formen, Maaden.

I begge Tilfælde vil de ved politiske Midler stive Kapitalismen af, holde den i Balance, saa den fortsat kan danne Grundlaget for Nationens Eksistens.

Hovedformaalet ved Planøkonomien er at forhindre Kapitalismen i saa store Udskejelser, at selve Udbytningen af de arbejdende Masser bringes i Fare.

Under hele Systemets Verdenssammenbrud i denne Række af historiske Processer, med Finansoperationer, Krigsrustninger og Folkelidelser bliver det for os særlig Planøkonomien i de demokratiske Stater, hvor Fagforeningerne **endnu** — vi siger **endnu** — er lovlige anerkendt, vi kan tale om deres *Planpolitik!*

Den demokratiske Planøkonomi er maskeret Nazisme og maa efterhaanden kaste Masken.

Den mest fremtrædende Repræsentant for den demokratiske Planøkonomi er vor Tids største Eventyrpolitiker, Hr. Roosewelt.

For at aflaste „Overproduktionen", og give de producerende Masser af Farmere og Industriarbejdere Mulighed for at opkøbe en større Del af de producerede Varemasser, har han ladet udstede en Række Love, drastiske og regoristiske Bestemmelser, og af „Statens Midler" ladet Omsætningen tilflyde Milliardværdier.

At disse højtidelige Beslutninger og mægtige Talcifre kan dupere de kritikløse Vælgermasser, er der givet Bevis for, men det har ingen Betydning.

Det reelle er, at hans Lønforbedringspolitik overfor Staternes store Truster allerede er brudt sammen.

For hver Gang, Staaltrustens Arbejdere har faaet højnet deres Løn med 10 pCt., har Trusten højnet sine Priser med 20 pCt. Dette har nu fundet Sted 2 Gange.

Det er Verdens militære Oprustning, der har hjulpet Trusten til at foretage Eksperimentet, og det bemærkelsesværdige er, at Roosewelt og hele hans Statsapparat ikke har kunnet hindre det.

For Staaltrusten er Billedet klart. Arbejdernes Købeevne i denne Industri er sat 20 pCt. op.

Men Massernes Købeevne overfor denne Industris Frembringelser er samtidig sat 40 pCt. ned.

At ville paastaa, at Roosewelts Planøkonomi er endt i samme Modsætning overalt i de øvrige Industrier, er ikke helt rigtigt. I de Industrier, der beherskes af ganske enkelte Finanskoncerner, er alle hans socialpolitiske Løn- og Købekraftsforbedringer endt i samme Fiasko. Men hvor dette ikke er Tilfældet, har den bedst stillede Del af Arbejderne og Mellemhandlerstanden beholdt lidt af Gevinsten.

I Agrarspørgsmaalet staar han lige saa afklædt som de politiske Kvaksalvere i Danmark.

I Henhold til Formaalet for deres Planøkonomi = *at afstive det kapitalistiske System*, vover de ikke at angribe den i Jorden investerede Kapital. Tværtimod, søger de at holde Farmerne, — her Bønderne —, saa meget over Sulteniveauet, at de kan svare denne Kapital Renterne.

Roosevelt har forsøgt dette ved at give Farmerne Præmie for ikke at dyrke deres Jord, for at den mindre Mængde frembragte Produkter derved skulde stige i Pris, og at Farmerne med disse øgede Priser i Forbindelse med Statstilskudet skulde give Kapitalen sine Renter.

Her har Maalet for Planøkonomien været det samme, — at skaffe Obligationskapitalen sine Renter, — men Fremgangsmaaden lidt anderledes.

Man har ladet Bønderne lave Køer, som Staten har købt og ødelagt. Man har kunstigt tvunget Landets Folkemasser til at betale Overpriser paa Landbrugets Produkter.

Her er i begge Tilfælde Planøkonomien gaaet over Gevind. I Stedet for at ophjælpe Købeevnen, har man nedsat den til Fordel for den udbyttende Kapital.

Den rationelle Planøkonmi, der i dette Tilfælde vilde lade Staternes Farmere og Danmarks Bønder gaa fra Gaardene, d. v. s. gennem Tvangsauktioner lade disse blive befriet for en mægtig Kapitalbyrde, saaledes at de igen kunde give Menneskene Brødet for Landbrugsarbejde, saa gør man lige modsat, man angriber Massernes Købeevne til Fordel for Jordkapitalen.

Men er det aabenbart, at den hele Planøkonomi yderligere gennem Statsforanstaltninger har blodtappet Folkets Købeevne i Forhold til Jordkapitalen, og er det en Kendsgerning, at den samme politiske Planøkonomi modstandsløs har maattet finde sig i, at de fortrustede Industrier har gjort sig tilgode med en Fordobling af Priserne i Forhold til Lønforhøjelserne, hvorledes saa med de andre Industrier f. Eks. herhjemme.

Den saakaldte Valutaordning, der er det hjemlige Udtryk for den nationale Planøkonomi, har den indtil denne Stund haft anden Virkning end at danne en monopoliserende Beskyttelse for alle de hjemlige Industriforetagender saaledes, at der nu finder en statsbeskyttet Udmarvning af Massernes Købeevne Sted.

Vi kan tage Papir, Skotøj, Textil og Sukker og give hver i disse Industrier beskæftigede Arbejder 3000 Kr. om Aaret og for disse kræve, at de skulde holde op med at arbejde. Og dog vilde vi kunde købe disse Varer billigere end nu ved at aabne for Indførselen.

Denne danske Planøkonomi er lige saa modsat af, hvad den giver det Udseende af at være. I Stedet for at bringe Balance i Økonomien ved, at give de arbejdende Folkemasser mere Købeevne, d. v. s. give dem større Part af de Varemasser, de frembringer, saa gør den lige det modsatte.

Under alle mulige falske Paaskud og Forklaringer udhuler den Massernes Købeevne, berøver dem større og større Dele af de frembragte Værdier, alt til Fordel for den udbyttende Kapital.

Den udøver positivt det samme som Nazismen gør. Den tvinger Massernes Eksistensniveau nedad til Fordel for den nationale Kapitalisme og dens Bestaaen.

Men hvor Nazismen gør det aabent og kynisk, der gør den demokratiske Planøkonomi dette lumsk og underfundigt.

Det er i Forbindelse med denne maskerede Nazisme, at Fagforeningsmænd som f. Eks. Aksel Olsen taler om Fagbevægelsens Planpolitik.

Om denne Politik i en sidste Artikel.

Fængselsinspektør Wandalls Tragedie

Den store Reformator vil altid falde som Offer for Smaakravlets beskidte Midler.
Justitsminister Steinckes Mentalitet og Moral.

Gæssene har igen trampet en Mand ihjel. Inden Flokkene trampede videre, overskvalpede den største Gase ham.

Justitsminister K. K. Steincke er begyndt paa en opsigtvækkende Maade at kredse om Vridsløselilles Fængselsport.

Lige inden Læge Gundtoft gik ind ad denne Port, fandt Justitsministeren det passende offentlig at tilsøle ham med nogle juridisk set ubeviselige svinske Sladderhistorier.

Da Fængselsinspektør Wandall nu gik ud af den samme Port afskediget og slaaet ud, gav Hr. Steincke ham en lignende Omgang.

Man spørger uvilkaarligt, om dette skal blive Tradition. Hvis saa er, var det saa ikke rimeligt, at der i Retsplejeloven blev indført en Paragraf, hvorefter den Sagfører, der gennem Politikens Krogveje har kartet sig frem til Justitsministerposten, havde den særlige Forret at maatte slaa paa en slagen Mand, at han uden Tilsidesættelse af sit høje Embedes Værdighed maatte udføre en offentlig Sladderkællings Rolle.

Vi formener, at de Lovgivere, der er hævet over at holde de Løfter, de giver de Borgere, der vælger dem, heller ikke bør være smaalige overfor Ministrene.

Medens vi venter paa denne snart strengt nødvendige Gestus til den offentlige Værdighed her i Landet, vil vi sige et Par Ord om „de slagne Mænd".

Læge Gundtoft.

Enhver, der har gidet, ved hvem Læge Gundtoft var. Han var en dybt socialt interesseret Mand. Han var ikke dette af Levebrød, men af virkelig dyb menneskelig Interesse for hans daarligere stillede Medmennesker. Dette gjorde ham til Socialdemokrat og Kommunalpolitiker. Han valgtes af Arbejderne ind i Byraadet, og han var Viceborgmester. Han var altsaa ikke en af vore Meningsfæller og vort Forsvar for ham er ikke dikteret af Partiinteresser.

Arbejderne satte Pris paa Gundtoft, og de søgte ham som Læge.

Som Læge begik han den „Fejl" bl. a. ikke at veje Svangerskabslovens Indikationsparagraf paa „Guldvægt", men paa en almindelig menneskelig Vægt, der vejer med sociale Lodder i Stedet for med juridiske Spidsfindigheder.

Det faldt han paa. Her lykkedes det Paragrafhjernerne at slaa ham ned fra et Baghold — med de Kvinder, han havde hjulpet!

Og da det sundt tænkende Folk i Aalborg og Nørre Sundby rejste sig i Harme mod al denne umenneskelige Usselhed, ja da ved vi, hvad Landets selvudnævnte moralske Nestor gjorde. Han satte sig i Rendestenen og overdængede den dømte Læge med det Skidt, der var i Pølen.

Paragrafhjernerne skulde have Hjælp, og Hjælpen fiskede Hr. Steincke op af Sladderens Pøl.

Ved Vridsløselilles Fængselsport vendte Gundtoft sig om og stemplede Steinckes Historier som Løgn!

„Ekstrabladet" har gentagne Gange spurgt Hr. Steincke, om det var fra prostituerede Kvinder, han havde sine Historier!

Hr. Steincke har endnu hverken svaret Hr. Gundtoft eller „Ekstra-Bladet".

Derimod har han faaet Tid at fortælle nedsættende private Historier offentlig om den afskedigede

Fængselsinspektør Wandall.

Men for at disse Historier kan kommet i deres rette Lys, vilde vi gerne først sige nogle Ord om Mennesket og Fængselsmanden Wandall.

Hans rent ydre Historie som Fængselsmand har Dagspressen fortalt. Vi vil sige nogle Ord om hans Egenskaber og hans Arbejde som Menneske og Fængselsmand.

Fængselsdirektør Fussing var Danmarks første i dybere Forstand liberale og menneskelig forstaaende Fængselsdirektør, men af Naturen for blød vigende og veg overfor de gamle underordnede Bureaukrater, der sad rundt og praktisk beherskede Fængselsvæsenet i Danmark.

De betragtede ikke Fangerne som Mennesker, men som Reglementsnumre. Det menneskelige overlod de til Fængselspræsterne, som de nærmest foragtede, om de tog deres Opgave for alvorligt.

Overfor denne Mur slog *Fussings* gode Meninger ikke til. Men han gjorde et Fund, da han mødte Wandall.

I denne forhenværende Teolog og Lærer mødte han ikke blot en Mand, der fuldt og helt delte Fussings menneskelige liberale Syn paa Fangerne, men tillige en stor af selve Naturen udrustet Pædagog, og samtidig en Mand med Viljekraft og Nyskabelsens, den virkelige Reformators Mod.

Og det var netop de Egenskaber, der var mere end Brug for.

De humane Fængselsreformer havde en uforsonlig Fjende i hver eneste, lige fra Inspektøren ned til den lavestlønnede Betjent.

Hr. Wandall har gjort Vandringer gennem Landets tre største Fængsler, Nyborg, Horsens og Vridsløse og alle tre Steder som Reformatoren, der kæmpede, ik-

Fortsættes Side 4.

Regeringskrisen i Katalonien løst

Den Krise, der opstod for en Uges Tid siden indenfor det katalonske Generalitets Raad paa Grund af Stalinisten Comorera's diktatoriske Fremfærd og Forsøg paa at høste partipolitisk Udbytte til Skade for de spanske Arbejderes Kamp, har nu fundet sin foreløbige Løsning.

I den nye Regering er de forskellige Grupperinger i det katalonske Folk stort set repræsenteret som tidligere, men Antallet af Ministerposter er formindsket.

Tarradelles, katalonske republikanske Venstre er bleven Finans- og Undervisningsminister, og hans Partikammerat Aiguade er Minister for den offentlige Orden. Forsvarsdepartementet overtages af Iglesias (Syndikalist) og Økonomiministeriet af Domenech (Syndikalist).

Aarsagen til Krisen, Stalinisten og Smaaborgeren Comorera, har maattet forlade sin Stilling som Minister for Levnedsmiddeldepartementet, der overtages af Callevat, der repræsenterer Smaabønderne og er som U. G. T.'s Repræsentant blevet forflyttet til Arbejds- og Justitsministeriet.

— — —

Da Comorera var Levnedsmiddelminister, hvilken Post han overtog fra Syndikalisten Domenech ved den forrige Reorganisation af det katalonske Generalitetsraad, gik hele hans Virksomhed ud paa at sabotere og ødelægge det Værk, Domenech havde skabt ved Socialiseringen af Levnedsmiddeldistributionen. Domenech byggede denne Socialiseringsorganisation paa Fagforeningerne, hvorimod Comorera gik den modsatte Vej, han overlod den igen til den kapitalistiske Spekulation, hvorved han skaffede sig Støtte fra det smaaborgerlige Parti, der var repræsenteret i Regeringen. Folkefrontspolitik!

Derved kom det af de syndikalistiske Fagforeninger organiserede Folkeforsørgelsesapparat i Urede, og en Tid var Barcelona uden Brød i 5 Dage, skønt der fandtes 2000 Tons Hvede i Havnen.

Stalinisterne forsøgte at skyde Skylden over paa Syndikalisterne, men Transportarbejderforbundet og Levnedsmiddelbranchens Organisationer protesterede og rettede offentlig Anklage mod Comorera for hans egenmægtige og diktatoriske Fremfærd. Senere er der yderligere rettet Anklage mod Comorera for, at han hemmeligt har oplagret Levnedsmidler, hvorved 21.000 kg Kartofler raadnede. De syndikalistiske Ungdomsorganisationer krævede i et offentlig Opraab, at Comorera og to af hans Medskyldige skulde stilles for Folkedomstolen.

At Comorera har maattet forlade sin Plads i Levnedsmiddel-Ministeriet er en indirekte Indrømmelse af, at Beskyldningerne mod ham ikke er uden Grund, naar han trods alt alligevel har formaaet at beholde en Plads i Ministeriet, hvor han uden Tvivl vil fortsætte sit skadelige Intrigespil, kan man sikkert vente nye Forviklinger inden længe.

Varepriser og Lønstigning

Formanden i „Jord og Beton" docerer Taabeteorier paa Generalforsamlingen

Paa Jord- og Betonarbejdernes Generalforsamling i Tivolis Koncertsal Søndag den 4. April, hvor Forligsmandens Forslag var til Behandling, faldt nogle Udtalelser af den store Fagforenings Formand, Peder Andersen, der bør kendes i videre Kredse, og saafremt, de er almindelige blandt Fagforeningsledere, ikke bør staa uimodsagte.

Vi kan kun udligne Prisstigningen paa vort Forbrug ved en tilsvarende Højnelse af vor Løn.

Mange Medlemmer vendte sig mod Forligsforslaget, der i Realiteten kun bød Faget en Lønforhøjelse paa ca. 4 pCt.

Faget havde siden 1931 ikke reelt faaet forhøjet Lønnen, og overfor hele den enorme Prisforhøjelse paa Arbejdernes Forbrugsvarer, der havde fundet Sted siden, var de 4 pCt. Lønforhøjelse nærmest en Fornærmelse, i alle Tilfælde et Fald i Reallønnen, der repræsenterede en betydelig Nedgang for Fagets Udøvere i deres Livsvilkaar.

Ud fra disse Kendsgerninger anbefalede disse Medlemmer at stemme **Nej!**

Formanden, Peder Andersen, begik i sit Svar herpaa for det første den ganske unødvendige Uartighed at stemple Paapegningen af disse Kendsgerninger som en **Floskel!**

Dernæst fremsatte han en Teori af en ret opsigtsvækkende Karakter, nemlig, at

Varepriserne efter en større Lønforhøjelse straks vilde stige i tilsvarende Grad.

Han glemte ganske vist at bevise denne Paastands Rigtighed — og dette var vel det eneste fornuftige i hans Opførsel.

Uden at det maaske vil virke særlig overbevisende paa P. Andersen, kan det dog have sin Interesse at henvise til, at Marx allerede i 1848 omstændelig ved at paapege **Loven om Tilbud og Efterspørgsel** har dokumenteret, at Prisen paa en Vare ikke har nogen afhængig Forbindelse med Prisen paa den Arbejdskraft, der har frembragt denne Vare!

1) At Prisen paa den Vare, et Fag frembringer, kan stige, uden at Lønnen derfor stiger.

2) At et Fags Løn udmærket kan stige, uden at den Vare, det frembringer, stiger i Pris.

3) At Arbejdskraften og den af Arbejdskraften frembragte Vare paa Varemarkedet er **2 selvstændige Vareenheder, der uafhængige af hinanden** hver for sig i Pris er undergivet Loven om Tilbud og Efterspørgsel.

Bygningsarbejdernes Løn og Huslejens Størrelse.

Er der Mangel paa Varen „Huse" (Husrum — Lejligheder), vil Huspriserne — Huslejen — uvægerlig stige, uden Hensyn til, om Bygningsarbejdernes Løn er lille eller stor!

Er der derimod Overflod af Huse — Lejligheder — vil Huslejen uvægerlig falde, uden Hensyn til, om Bygningsarbejdernes Løn er nok saa høj!

Og omvendt.

Det nytter lidet, at Huslejerne er nok saa høje, og Efterspørgselen efter Husrum er stor, saa vil Overflod og stort Tilbud af Bygningsarbejdskraft ikke højne Lønnen for denne.

Er der derimod Mangel paa Bygningsarbejdskraft tiltrods for dalende Husleje, saa vil Arbejdskraftens Pris af sig selv stige.

Selv i Bygningsproduktionen, der endnu i stor Udstrækning er Haandarbejde spiller Lønnen ingen Rolle i den færdige Vares Pris.

Det er karakteristisk for den øjeblikkelige Husproduktion i København, at Verdensmarkedets Prisstigning paa Træ, og Bankernes Krav om, at Bygherrerne skal præstere 25 pCt. af Byggesummen for at opnaa Banklaan, har langt større Indflydelse end samtlige Byggefags Lønforhold.

Det almindelige Varepris-Niveau har ingen Forbindelse med Arbejdernes Lønniveau.

Men Bygningsarbejdernes Forbrug indskrænker sig ikke til Husleje alene, men over hele det almindelige Brugskontinent for Arbejdere.

Man maa derfor formode, at P. Andersen i sin „Teori" formener, at alle almindelige Varepriser vilde stige, saafremt Jord- og Betonarbejdernes og Jernindustriarbejdernes Løn blev højnet i Forhold til deres Realløn i 1931.

Det mindste saglige Kendskab til Realforholdet gendriver denne Opfattelse.

For det første udgør Arbejdernes Løn ikke meget ud over en Ottendedel af Varernes samlede Prisniveau.

Arbejdernes Løn udgør højest 13 pCt. af den samlede Produktionsværdi og spiller saaledes ingen Rolle i Varemassernes Priser.

Dernæst er flere Hovedgrupper

Kamp uden Vaaben

Niels Lindberg m. fl.
Levin & Munksgaards Forlag.

Forfatteren behandler her et Spørgsmaal, som maa siges at være meget aktuelt, Spørgsmaalet om ikke Vold som Kampmiddel mod Krig og Undertrykkelse. Med ikke Vold forstaas ikke her Begrebet passiv Modstand, men en Modstand, som i høj Grad er aktiv. Her belyses de Intriger og den Evneløshed, som Arbejder-Internationale udviste, da Tiden kom som krævede Handling, hvorledes Arbejderpolitikerne var med i Kapløbet om at bevillige Penge til Krigen, og hvor den, der ikke ønskede at være med, forfulgtes indtil Døden af deres egne tidligere Meningsfæller.

Forfatteren belyser en Masse Eksempler paa den Modstand, som Mennesker af etiske Grunde med Held har gennemført mod Krigen og Undertrykkelsen og nævner her Kvækernes store Indsats som Militærnægtere, og at kun frie og frihedselskende Mænd ejer moralsk Kraft til at kunne gennemføre en Kamp uden Vold, men Organisation, Disciplin og Vilje skal der til, ellers vindes ingen Kamp; thi her kan Kadaveret ikke gøre sig gældende. Det er ikke nok at gaa med Næverne i Lommen, hvis en økonomisk Boykot skal lykkes, eller hvis Sabotage og Demonstration skal bruges i Kampen mod Undertrykkelse, Mandfolk skal der ogsaa til, hvis Militærnægtelse skal bruges mod Krig.

Ja, Lindbergs Bog er et Ord i rette Tid med Bud til mange, som ønsker en effektiv Kamp uden Vaaben.

H. L.

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark
Redaktion & Ekspedition:
Ulsegaards Plads 21
København S.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,92

af Arbejdernes Vareforbrug som Fødevarer, Øl og Tobak under lagt Statsmagtens kunstige Monopol og Udsugningspriser.

En Pakke Cigaretter [illegible] til 40 Øre for 10 Stk. repræsenterede [illegible] Forhold [illegible] Stats [illegible] 24 Øre, Fabrikant, Grosserer og Detailhandler 14[illegible] Øre, Arbejdsløn [illegible] Øre.

At ville paastaa, at Arbejdernes Lønforhold eller endda en enkelt Arbejdergruppes Lønforhold skulde have nogen som helst Indflydelse paa det almindelige Forbrugs Priser, røber en barnlig Uvidenhed, som i alle Tilfælde ikke en Tillidsmand for Landets største Fagforening kan være bekendt.

Vareprisernc vil fortsat stige uden Hensyn til Arbejdernes lille Løn.

Den logiske Slutfølge af P. Andersens „Teori" maatte jo være, at saafremt Jord- og Betonarbejderne nøjedes med Forligsmandens ca. 4 pCt. Lønforhøjelse saa vilde Varepriserne heller ikke stige.

Grundet paa den mægtige Oprustning inden for alle de store Nationer er alle mineralske Raaprodukter saavel som Bomuld og flere andre betydende Varegrupper [illegible] inde i en stærkere og stærkere stigende Priskurve.

Arbejderne har allerede mærket det i Brændselet, der i Løbet af nogle Maaneder er steget fra 20 helt op til 33 pCt.

Fra Grundstofferne vil Prisstigningen forplante sig op gennem Produktion og Omsætningen til Arbejdernes almindelige Forbrug i Detailhandelen.

Og denne trappede Prisstigning op til Detailprisen er et Avanceforhold ikke paa 2, 2, 2 fra Grundprisen men 2, 3, 4, 5 pCt. til Detailomsætningens Topgris.

Grundet paa Oprustningerne de største, Verden endnu har oplevet, har Arbejderne ikke andet at vente end bestandig stigende Varepriser i det kommende Aar.

Arbejderne har paa den anden Side ikke noget andet Middel til at afbøde de stigende Varepriser med end en stigende Løn.

At ville bilde Arbejderne ind, at Varepriserne ikke stiger, hvis de ikke stiller Krav om højere Løn — eller om kun en lille Lønforhøjelse er Toppunktet af fagforeningsmæssigt Idioti.

Vi tvivler ikke om, at P. Andersen er en saglig Dygtighed til at tolke Priskurantparagraffer til Fordel for sine Fagfæller, men han er som førende Strateg i Kampen mod Udbyttere en uvidende Umuligus — alt forudsat, at det var hans ærlige Mening, han tolkede paa Generalforsamlingen. Og det var det vel?

Vi skal gerne medgive, at P. Andersen ikke er værre end de fleste Fagforeningsledere herhjemme. Deres nationaløkonomiske Uvidenhed er forfærdende. Kunde **Niels Lindberg** gennem „Arbejdernes Erhvervsraad" rette lidt paa dette Forhold, vilde meget være vundet for Arbejderne.

Syndikalist.

Arbejderstævnet 1. Maj i Husum Møllekro

Stævnets Komité arbejder nu under Højtryk, og det store Stævnes Program er ved at udforme sig i Enkeltheder.

STÆVNETS TALERE OG EMNER.

1ste Taler:
Maskinarbejder Harry Larsen. Emne: **„De kommende Opgaver i Fagbevægelsen under Statens Løndiktatur".**

2den Taler:
Husmoder Gunvor Hansen. Emne: **„Arbejderkvindernes Stilling og Kamp under Prisfordyrelsens Svøbe".**

3die Taler:
Tobaksarbejder Heinrich Petersen. Emne: **„Arbejderungdom! Til Kamp for den revolutionære Syndikalisme!"**

4de Taler:
Fru Margit Løvgren-Manus (Stockholm). Emne: **„Hos de spanske Arbejdere under Borgerkrigens og Revolutionens mægtige Opgør!"**

TALETID, MUSIK OG KAMPSANGE.

Hver Taler har 15 Minutter Taletid.

Til Stævnet er skrevet en Række korte fyndige Kampsange, som afsynges til Orkesterledsagelse mellem Talerne.

Stævnet holdes i Haven. I Tilfælde af ugunstigt Vejr afholdes det i den store nye Festsal.

STÆVNETS STORE UNDERHOLDNINGSPROGRAM

Deklamation, Musik, Sang, Film og Dans.

Det store Underholdningsprogram er endnu ikke udarbejdet i sine Enkeltheder. Men Komiteen meddeler, at der er sikret Kræfter til de forskellige Dele af Underholdningen, der efter Spisepavsen begynder Kl. 8 prc. Der bliver vekselvis Deklamation, Solosang og Musiknumre, og endelig vil der blive rullet en morsom Tegnefilm.

Der vil foruden den alm. Underholdning bl. a. blive Præmie-Keglespil med flere værdifulde Præmier.

Efter Underholdningen bliver der Bal fra Kl. 9,30 til de smaa Timer.

Stævnet aabnes Kl. 2 prc.

Tag Børnene med! Tag Madkurven med! Tag Venner med!

Dr. LEUNBACH

modtages af en stor Skare Venner uden for Fængslet med Blomster, Børn og hjertelige Ord

Det hjalp ikke Myndighederne, at de i Stedet for som lovet Kl. 11 allerede havde lukket Dr. Leunbach ud af Vestre Fængsel Kl. 7 Morgen.

Fra Kl. 10½ til 11 samledes flere og flere af den afholdte Læges Venner udenfor Fængslet, mange med Blomster for at tolke deres hjertelige Følelser for ham.

Særlig Opmærksomhed vakte en lang Række Barnevogne med Plakater: *Vi er for Leunbach! Vi var ikke uønskede!* En dejlig Menneskeunge red paa sin Fars stærke Ryg med en Plakat: *Jeg er ikke et Uheld!*

Kl. 11 præcis ankom Dr. Leunbach, der havde faaet at vide, at saa mange Venner ventede paa ham uden for Fængslet.

Smilende, sund og stærk af Udseende, maatte han gennem Hundreder af Haandtryk og Velkomsthilsener. Kvinder og Mænd, Haandens og Aandens Arbejdere, flokkedes om ham og bød ham Velkommen ud til Friheden og Kampen for den store Sag. Der var improviseret en Sammenkomst paa Traktørstedet „Ny Ravnsborg", og saa mange det store Lokale kunde rumme, besatte Pladserne om de opdækkede Kaffeborde, hvor der under en Times Samvær blev talt af *Red. Chr. Christensen, Frk. Marie Nielsen* og *Arkitekt Andersen* for Leunbach og den Indsats, han havde gjort i Kampen for seksuel Oplysning og Frigørelse her i Landet.

I hjertelige Ord takkede til Slut Dr. Leunbach for den opmuntrende Velkomst, der i Dag var givet ham. Fængslet havde ikke virket deprimerende paa ham, tværtimod havde han snarere faaet Lejlighed til at samle Tanker og Kræfter til ny Indsats i Kampen. Disse stærke, opmuntrende Ord blev besvaret med kraftige Leveraab for Dr. Leunbach, og den improviserede Sammenkomst var forbi.

Om Aftenen var der Møde i *„Frisindet Kulturkamp"*, hvor man fra intellektuel Side bød Dr. Leunbach Velkommen ud til Friheden og Kampen for Ideerne!

Der er i Aar en stor ny Sal i Husum Møllekro, der kan rumme flere Hundrede Mennesker. Der holder vi Stævnet inde i Tilfælde af ugunstigt Vejr.

[illegible] inden for Landets egne Grænser.

Mussolini og de øverste fascistiske Ledere har imidlertid trumfet det spanske Felttog igennem.

At Militæroppositionen anses farlig for Mussolini, ses deraf, at der i de sidste Dage er foretaget op mod et halvt hundrede Arrestationer af Officerer og Elever fra Krigsskolen i Modena. Blandt de arresterede er 2 Generaler, den ene Chef for Skolen, den anden har efter Fængslingen begaaet Selvmord. Foruden er der arresteret en Del civile Personer i den samme Sag.

Anklagen, der rejses mod dem, gaar ud paa, at de til Trods for Forbud derom har aflyttet Meddelelser fra den spanske Regeringssender og er derigennem bleven gjort bekendt med den virkelige militære Stilling i Spanien, samt med de Tilstaaelser og Anklager, der af fangne italienske Officerer og Soldater er rettet mod Mussolini.

Den Oplysning, de paa den Maade er kommen i Besiddelse af, har de ladet sive videre ud, og Militæroppositionen mod Mussolini og det øverste fascistiske Raad har derved faaet rig Næring.

Det fascistiske hemmelige Politi „Ovra" har i Forbindelse med denne Affære afholdt Forhør over samtlige Officerer ved 6te Feltartilleriregiment og 36te Infanteriregiment, der har Garnison i Modena.

Ogsaa i Hitler Tyskland gærer det under den tilsyneladende rolige Overflade. Blandt Arbejderne raader der en dulgt Utilfredshed og Misfornøjelse paa Grund af Levnedsmiddelknapheden og de himmelhøje Priser, de holdes i. men den største Fare for Hitlerregimentet truer dog sikkert fra den stadig stærkere voksende Opposition indenfor det nazistiske Parti.

Denne Opposition dirigeres af Straser fra Prag, og han paastaar selv, at den naar helt op i Nazistpartiets højeste Kredse. Særlig hersker der stor Utilfredshed med Gøring, der beskyldes for at ville skubbe „Føreren" til Side og bemægtige sig alle de øverste Poster.

Ogsaa Hærens Officerer er utilfredse med den førte Udenrigspolitik. De vil have en Afvikling af det spanske Eventyr og en Tilnærmelse til Sovjet-Rusland, hvis militære Beredskab de er bleven klare over, er Tysklands langt overlegent. Dette sidste Krav støttes af Handelen og Industrien, der rent forretningsmæssigt betragter Rusland som et langt bedre Marked end noget andet europæisk Land. — Og hvorfor kæmpe om det i en Krig, naar det samme kan opnaaes meget sikrere ad fredelig Vej.

Umuligt er det ikke, at Forholdet Tyskland—Rusland vil byde paa Overraskelser i den kommende Tid.

(Syndikalistisk Presseinformation)

Sandheden om MALAGAS FALD

En autentisk Skildring fra C.N.T. og F.A.I. om kriminel Ligegyldighed og forbryderiske Partiintriger

Om Malagas Fald er der fra forskellig Side kommen Fremstillinger, der intet har med Sandheden at gøre. Løgnagtige Rygtespredere gaar saa langt, at de tilskriver Anarkisterne Skylden.

I den kommunistiske og socialdemokratiske Presse i forskellige Lande har man ikke undset sig for at gentage disse Løgne, der blot kan gavne Fascisterne, men ingenlunde den fascistiske Enhedsfront, der findes i Spanien.

Vi skal her gengive en kortfattet Fremstilling om Forholdene omkring Malagas Fald bygget paa de Rapporter, der er givet fra de deltagende Stridsmænd af forskellige Partiretninger.

Caballero afslaar at sende Geværer og Ammunition til Fronten ved Malaga.

Allerede i August 1936 erklærede C.N.T.s Delegerede R. Pena, og den Delegerede fra Frente Popular og U.G.T., Girall, at en Forstærkning af de antifascistiske Stridskræfter var nødvendig, da Fascisterne var paa March fra Algeciras.

Der krævedes 10,000 Geværer samt Maskingeværer og Kanoner.

I Oktober havde en Delegation fra Frente Popular en Sammenkomst med Caballero for at udvirke, at der sendtes Forstærkning til Malaga. [illegible] Vaaben. Caballero [illegible] at

ikke et Gevær og ikke en Patron kunde afses for Malagas Regning.

Der fandtes ingen Luftværnskanoner [illegible] Flyvere daglig [illegible] 200 Meter [illegible]

[illegible]

I Malaga konstitueredes en Komité for det økonomiske Liv, i hvilken alle Retninger deltog. Denne Komité henvendte sig atter igen til Regeringen.

Den henviste til, at alle Folkefrontens Partier var repræsenterede, og at denne Enhedsfront behøvede Vaaben i Kampen mod Fascisterne. C.N.T. og F.A.I. (Syndikalisterne og Anarkisterne) repræsenterede i denne Region mere end Halvdelen af Militsen. Men man fik ingen Vaaben. Understatssekretær General Jose Asensio (Largo Caballeros Krigsminister) nægtede enhver Vaabenleverance til Malaga. (Efter Malagas Fald blev Asensio afsat.)

Den syndikalistiske Kolonne, der forsvarede Estapona fratages sine tre Kanoner, hvorved Byen faldt og Fascisterne kunde rykke 25 Kilometer frem.

De socialdemokratiske Regeringsinstanser havde fuldstændig forsømt Malaga.

Krigskommissæren i Malaga fratog den konføderale Kolonne (Syndikalisterne), som var forlagt til Estapona, de eneste 3 Kanoner, den var udrustet med og gav dem til [illegible] Bataillon Mejo[illegible] Maskingeværer fratoges den konføderale Kolonne og Kommandanten Pelays afsattes, da han nægtede [illegible]

[illegible]

32000 Italienere og Marokkanere udrustet med 150 Tanks og andet Krigsmateriel.

[illegible]

Ogsaa Oberst Cremen paapegede dette og krævede af Centralregeringen umiddelbar Vaabenhjælp. Imidlertid rykkede Fascisterne fremad. De øvede Tryk paa Safarraya.

Den 5. Februar fandt en Konference Sted. Kommandanturen med Repræsentanter fra alle antifascistiske Organisationer og Partier, hvor man diskuterede den farlige Stilling.

Man besluttede at gøre Modstand. **Man raadede blot over 28,000 Patroner, et utilstrækkeligt Antal Haandgranater og 4 Maskingeværer.** Men man haabede paa snarlig Undsætning.

Et Batteri Feltkanoner gemmes bort i Almeria, medens Militsen i Safarraya er blottet for Vaaben.

To Dage inden Safarrya faldt, kom et Batteri Feltkanoner og en Luftværnskanon. Fem Dage laa dette Batteri uvirksom i Almeria. Om Aarsagen til denne Uvirksomhed maa Oberst Bolivar, som stod i Spidsen for den marxistiske Bataillon Motril, efter at den ligeledes marxistiske Bataillon Mejoco havde lidt Nederlag, kunne give Oplysning.

Det forholdt sig med disse Kanoner omtrent som med de 12 Tanks, som kommunisterne forsøgte at stjæle i Barcelona. Hverken Kanonerne eller Tankserne var beregnet til at bruges ved Fronten, men derimod at udnyttes for partipolitiske Formaal.

Kommandoen flygter uden at meddele noget derom til Afdelingerne.

Lørdag den 6. Februar fandt en ny Konference Sted i Kommandanturen. Søndag den 7. Februar foreslog C. [illegible]

[illegible]

løse Flygtninge. Fascisterne drog ind i Byen. Endnu medens dette Indtog foregik, troede Befolkningen, at det var vore Stridskræfter.

Malaga faldt Mandag den 8. Febr. ved Middagstid. **Siden Lørdag havde Militskolonnerne ikke længere faaet nogle Ordrer eller Instruktioner.** Fascisterne troede endnu paa Modstand.

De stoppede en halv Dag uden at fortsætte Fremrykningen. **Men ingenting gjordes. Først 70 Kilometer længere** tilbage organiseredes Modstanden fire Dage senere.

Oberst Cremen priser den anarkosyndikalistiske Kolonne Juan Arcos tapre Modstand.

Da Krigskommissær Bolivar havde forladt Byen kom **det til en uordnet** almindelig Flugt mod Almeria. Oberst Cremen erklærede over for Vidner, der traf ham paa Landevejen, **at han var forraadt. I den sidste Halvdel af Januar havde man lovet ham 8,000 Geværer og 200 Maskingeværer. Ligeledes Kanoner og 26 Flyvemaskiner. Men intet af alt dette kom til Malaga. Cremen priste den anarkosyndikalistiske Kolonne Juan Ascos for den fortvivlede Modstand, den endnu ydede i Bjergene.**

C. N. T. dannede med de tilbageværende Kammerater, der endnu kæmpede, Bataljonen Machno. Denne Bataljon nægtedes Forplejning, skønt den sammen med Bataljonen Juan Arcos holdt Stand til det sidste. Det lykkedes den ogsaa at medbringe 800 Geværer og 2 Maskingeværer til Almeria, som den marxistiske Kolonne Matril havde efterladt.

Dette er Historien om Malagas Fald. Det var ikke Anarkisterne, der havde Skylden, men den forbryderiske Ligegyldighed hos de ansvarlige Regeringsinstancer, som til sidste Øjeblik nægtede de for Forsvaret nødvendige Vaaben.

Saaledes slutter denne Rapport, som bærer Stempler fra C. N. T. Information Estrangera og F. A. I. Secretaria de Relaciones Exteriores.

Fy, Steincke!

[illegible]

Det knager i Diktaturstaterne

Militæroppositionen mod Mussolini

Det italienske Nederlag i Spanien [illegible]

[illegible]

„Hipa" har dannet Skole

Vi har modtaget følgende:

Den danske Arbejderklasse er i Dag [illegible] svækket af Respekt for den faglige Lovgivning, der i de senere Aar har fundet Sted paa Rigsdagen [illegible]

[illegible]

har skjulte Formaal, er [illegible] Stalinisterne (selv yndede de at kalde sig „Kommunister"), og Grunden til den [illegible]

[illegible]

Landet rundt, vil man forsøge at bilde de danske Arbejdere ind, at de henrettede Oktoberførere i Moskva var værre end de værste Kriminalforbrydere, og alle, der ikke vil dele den fra Moskva i den Anledning importerede Opfattelse, er nogle jammerlige Hunde og trotskistiske Svin, der fortjener samme Skæbne.

Ved dets forfalskede og dets [illegible] Citater

BRDR. THORSENS BOGTRYKKERI
[illegible]
C. 3023 Moderne Tryksager — Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Til MAJSTÆVNE I HUSUM MØLLEKRO 1. MAJ

F.S. indbyder Københavns revolutionære og frisindede Arbejdere til Stævnet (Se Program i næste Nr.)

mobiliserer disse „Kommunistførere" nu den døde Lenin mod bl. a. den levende Trotsky, og vil søge at give det Udseende af, at der mellem Trotsky og Lenin var store Uoverensstemmelser. Vel har der været Uoverensstemmelse mellem Lenin og Trotsky, men det har dog aldrig været i store og afgørende Spørgsmaal — kun af underordnet Betydning; men hvorfor fortæller Arbejderbladet ikke, at Lenin i sit Testamente ved et Efterskrift sluttede saaledes: „Trotsky er bestemt den dygtigste i den nuværende Centralkomité."

Og selve den herlige Fører Stalin roser i 1918 i Pravda, Trotsky

for dennes store Indsats i Oktoberrevolutionen ;og naar I Herrer er i Gang med at citere, saa lad os faa at vide, at Lenin, da Stalin blev valgt til Generalsekretær, udtalte: „Den Kok vel komme til at lave pebrede Retter."

Nej — Arbejderbladets Læsere vil nok før eller senere blive klare over, at Henrettelserne i Moskva har en dybere historisk Betydning, og at dette ikke kan forklares med blot at raabe trotkistiske Forbrydere efter de henrettede, og ditto Svin efter dem, der stiller sig sympatisk og solidariske med den Politik disse førte.

Og den Politik (Arbejderbladet og vore saakaldte „Kommunistførere" fortier) er nedlagt i Trotskyoppositionens Program af 1926, der kort gaar ud paa følgende:

1) Ingen Forlængelse af 8 Timersdagen. 2) Forhøjelse af de daarligste Lønninger til Højde med de bedre. 3) Fagforeningernes Rettigheder respekteres; ingen Tvangsafgørelse i Arbejdsstridigheder. 4) Højere Værdsættelse af Kvinders Arbejde. 5) Forvaltningsorganerne dannes i Overensstemmelse med de tilsvarende Fagforeninger. 6) Arbejderkorrespondenterne beskyttes, og de der angriber dem, naar de afslører Skavanker, straffes strengt.

Se, alene Nødvendigheden af Fremsættelse af disse Forslag viser os nogle uhyggelige Perspektiver, og giver os straks en noget anden Baggrund.

Trotskyoppositionens mest fremtrædende Folk blev selvfølgelig fængslet, senere forvist,

og nu endelig en Del af dem helt udryddet.

Iovrigt udkom samtidig Lenins Testamente, hvori Lenin advarer Partiet mod Stalin; og i samme Efterskrift som det før nævnte betegner han Stalin som hensynsløs og brutal og anbefaler, at han fjernes som Partiets Generalsekretær.

Naar saadanne Forhold i det hele taget har kunnet opstaa, saa skyldes det selvfølgelig Mangel paa indre Demokrati — Trotsky har karakteriseret Forholdet saaledes: Partiet bor i to Etager, de, der bor paa første, giver Ordren, og de, der bor i Stuen, har blot at udføre den.

At denne Karakteristik er rigtig, er det opstaaede stalinistiske Bureaukrati jo det bedste Bevis for, og dette Bureaukrati har til Opgave med sit vældige Apparat og med alle Midler og paa alle Maader, at søge at vise Alverdens Arbejdere, at det er muligt at gøre det umulige — tydeligere sagt: „**At afgørende tilendebringe den socialistiske Opbygning i et enkeltstaaende Land**; hvilket jo er ganske i Modstrid med Marxismens elementære Grundsætninger; og de, der staar bag en saadan Grundopfattelse er altsaa nu blevet „Forrædere" mod Sovjet-Unionen.

Men hvem er de virkelige Forrædere mod Sovjet?

At dette stalinistiske Bureaukrati har svækket den internationale Arbejderklasse

er synlig for enhver, der vil se; de kommunistiske Partier er efterhaanden og overalt blevet reduceret til at være Grupper i Stalinregeringens imperialistiske Politik og dette træder tydeligt frem i Forholdet til den kæmpende spanske Arbejderklasse.

Sammen med den franske Folkefrontsregering fremsatte Stalinregeringen Forslag om en „ikke Indblandingskomitē", i den saakaldte „Neutralitetspolitik", der har haft til Følge, at den spanske Regering blev nægtet Vaaben til at forsvare sig med; medens derimod Oprørerne har kunnet faa alt fornødent fra Italien og Tyskland.

At Stalinisterne nu, efter at Fascisterne har dræbt tusinder af spanske Arbejdere, betegner „Komitéen" som foragtelig, er ikke meget værd, naar de stadig er Medlemmer af samme foragtede Komité; ja ud over dette er

Rusland endda Storleverandør af Olie til General Franco

— via Tyskland og Italien. — Kan Stalinisterne synke dybere?

Vore hjemlige „Paroleslugere" tør ikke tage en saglig Drøftelse af Baggrunden for Moskvaprocesserne; det vil efter det foranstaaende — der jo endda kun overfladisk har rørt ved enkelte Modsætningsforhold — i høj Grad kompromittere det danske „Kommunistparti" og dets Organ.

Derfor denne Hetz, der skal skjule alle Kendsgerninger og styrke Bureaukratiets Magtstilling.

I deres grænseløse Selvovervurdering bilder disse sig ind, at tale paa den samlede danske Arbejderklasses Vegne, naar de forkynder Udsmidning af Organisationerne af alle Trotskister og ligesindede.

Prøv paa det, hvis I tør. I man gerne begynde med Undertegnede.

Ligesaa lidt, som det vil lykkes „Hipafolkene"

at hæfte Forrædernavnet paa enhver faglig Tillidsmand, der ikke er Medlem af Socialdemokratiet (det var ogsaa efter højere Ordre); ligesaa lidt vil det lykkes Stalinisterne at faa selvstændige tænkende Arbejdere til at gaa ind for en Stalinkultus, der sætter selv Hitlerdyrkelsen i Skygge.

Naar Stauningregeringen lovgiver imod vore faglige Organisationer paa en saadan Maade, som det jo alt tidligere er sagt, at det vil knække Rygraden paa dansk Fagbevægelse, saa har Regeringen „Hipaapparatet" til at forsøge med alle Midler at knuse Oppositionen mod en saadan Lovgivning, og naar Stalinisterne fører en Politik hjemme som ude, der endog i visse Spørgsmaal staar langt til Højre for „Hovedfjenden", Socialdemokratiet, saa har altsaa ogsaa de et „Apparat" til paa samme Maade at søge knust enhver Form for Opposition.

Heri er begge Fløje lige „kønne". Vel har de Overtaget for Tiden; men vid, at der er ikke langt fra Bjergets Top til Havets Bund — — — et lille Skub kan gøre det.

Agathon Dupont,
Næstf. i Tobaksarbejdernes Afdl. „Enigheden".

Glem nu ikke at tale med din Hustru om, at I den 1. Maj — der er en Lørdag — pakker Aftenmaden i Tasken og tager til F. S. Majfest i Husum Møllekro. Bliver det køligt er der store rummelige Restaurationslokaler, hvor I lunt og hyggeligt kan nyde Aftensmaden.

Fængselsinspektør Wandalls Tragedie

Fortsat fra Side 2.

ke blot med et Fangeklientel, hvis moralske Defekt i høj Grad vanskeliggjorde hans Humaniseringsarbejde, men mod en Embeds- og Funktionærstab, der i dybeste Bitterhed og med forstokket Konservatisme i hver Enkelthed misforstod og bekæmpede hans Bestræbelser som et Angreb paa dem og deres Rettigheder.

Der kunde berettes om Hundreder af Tilfælde, hvor Wandalls uegennyttige Kamp for at reformere og modernisere dansk Fængselsvæsen er endt i bitre Anklager fra og Sammenstød med hans underordnede Stab. Og hvad ligger der saa ikke bag ved igen af Sladder og aldrig opklaret Sabotage mod ham og hans Gerning.

Vilde Wandall skrive sine Erindringer som dansk Fængselsmand, vilde vi ikke blot faa et Værk om dansk Fængselsvæsens Udvikling i dens rigeste Reformperiode, men et uvurderligt Kildeskrift til Forstaaelse af, hvor uhyre vanskeligt virkeligt Reformarbejde er indenfor dansk Administration i dette vort Aarhundrede.

En Selvoplevelse fra Vridsløselille Straffeanstalt til Belysning af Wandalls Banemand.

Da Nedskriveren af disse Linjer som politisk Fange ankom til Vridsløselille Straffeanstalt i Foraaret 1919, fandt jeg bl. a. de hygiejniske Forhold i Fængslet i en frygtelig Forfatning.

Den gamle Sandspyttebakke var overalt i Brug mellem de mange tuberkuløse Fanger. I Cellerne var ingen Mulighed for at vaske Cementgulvet. (Efter et halvt Aars gentagne Klager fik jeg et gammelt Skjorteærme, men ingen Vaskemidler til det Brug). Der fandtes ikke varmt Vand eller Vaskemidler til at holde Spiseredskaberne rene med, og af disse var „Kniv", „Gaffel" og Ske af Træ, der var gennemvædet af aargammelt Fedt. Og Maden var kogt paa raadent, slimet Kød, Silden var harsk og fordærvet, og Betjeningens Behandling af Maden var oprørende svinsk.

Da jeg efter gentagne forgæves Krav til Inspektøren om Ændring af disse forfærdelige Tilstande fik det Svar, at det havde han ingen Kompetence til, blev det mig ligeledes nægtet at faa en Samtale med Fængselsdirektør Fussing.

Først da løsladte Kammerater uden for begyndte at røre ved Sagen, fik jeg endelig Besøg af Fængselsdirektøren i min Celle.

Resultatet af vor 2 Timer lange Forhandling blev, at der ialt inden jeg 20. Marts 1920 forlod Fængslet, skulde være gennemført ialt 19 Reformer paa det hygiejniske og Kostomraadet, mod at jeg i 10 Aar ikke offentlig kritiserede Forholdene paa Straffeanstalten.

Direktør Fussing opfyldte i et og alt sine Løfter til mig, og jeg mit Løfte til ham.

En rasende Vrede og Sabotage mod Reformerne.

Jeg glemmer aldrig den Dag, Kostreformen traadte i Kraft.

Fangernes Telegrafledning sang af Glæde, men hele Eftermiddagen var min Celle fyldt med Fængselsfunktionærerne, der dirrede af Raseri over al den Stads, der skulde gøres af det „Pak" og „Skab" og „Udskud" o. s. v., altsaa Fangerne, der fortjente nogle Prygl i Stedet for at faa ordentlig Mad o. s. v.

Det eneste Menneske, der besøgte mig den Dag og som var glad for Reformerne, var betegnende Fængslets grundtvigianske Præst Hr. Pastor Ludvigsen. Denne Mand var det eneste virkelige forstaaende Menneske overfor Fangerne, jeg under mit Ophold traf blandt Fængslets Embedsmænd og Funktionærer.

Men at de hygiejniske Reformer blev saboteret fra Fængslets Side er afgjort. Selv jeg, som man dog vidste, man skulde vare sig for, maatte mere end en Gang paatale deres Opfyldelse, for at dette kunde ske Fyldest.

Og her var kun Tale om rent hygiejniske praktiske Reformer. Hvad har en Wandall da ikke maattet udstaa i Kampen for de fysiske Reformer, for en anden, en human menneskelig Indstilling og Optræden overfor Fangerne — den store Ændring fra at behandle dem som sjælsdøde Numre til følsomme og modtagelige menneskelige Væsener.

Aarhundredes stupide indgroede Paragrafbrutalitet afløst af en moderne Tids modsatte Opfattelse paa Opdragelsens Omraade, ja ikke blot afløst, men gennemkæmpet Skridt for Skridt i vore Fængsler mod en dum, stupid, aldrig hvilende Modstand.

Med det Kendskab, jeg har til Underverdenen under Samfundets almindelige Overflade og den Erfaring, jeg som Fange ved ca. 2½ Aars Ophold i danske Fængsler, betragter jeg uden Hensyn til Hr. Steinckes sladderhistoriske og paragrafiske Afskedigelsesgrunde, Fængselsinspektør Wandall som den største og praktisk set mest betydende Fængselspædagog, Danmark har frembragt.

En af Wandalls Banemænd.

Jeg ser, at en af Wandalls Angribere er Hr. Pastor *Heie* — Fængselspræsten i Vridsløselille.

Lad mig blot anføre, at denne Præst allerede, da jeg opholdt mig som Fange paa Straffeanstalten i diametral Modsætning til den menneskelige Pastor Ludvigsen optraadte overfor mig som den selvbevidste religiøse Dogmeridder, der ved sit Mundlæder vilde omvende en gammel Atheist.

Jeg maatte selvfølgelig le ad denne pædagogiske Barnerumpe og forklare ham, at jeg fandt det mere interessant at sy Bukser end diskutere reglementeret Latinskolepjat.

Selv overfor de hygiejniske Reformer afslørede denne Mand, at han ikke forstod, at en ren Tallerken, tiltalende Kniv og Gaffel og en lille ren Dug kunde virke opdragende paa Mennesket.

For ham bestaar Opdragelsen i moraliserende Læresætninger, og hvor er det betegnende, at netop han er en af Pædagogen Wandalls Angribere.

Det er forstaaeligt, at Wandall ikke har kunnet overkomme alt, at noget er blevet forsømt, naar han ved sin Side havde den Slags Embedsmænd, som han havde mere Grund til at passe end nogen af Fangerne.

De Arbejdsvilkaar, Inspektør Wandall har haft, har tvunget ham til selv at udføre og kontrollere alt, om Fangerne skulde behandles saaledes, som han ønskede det: *menneskeligt og forstaaende!*

Hr. Steinckes Anerkendelse er forloren set paa Baggrund af hans Historier om Wandalls private Forhold.

I Anledning af Wandalls Afskedigelse har Justitsministeren igen fundet paakrævet at fremkomme med en „Redegørelse".

Vi tager dette som Udslag af en daarlig Samvittighed, thi ellers var det vel tidligt nok for Justitsministeren at redegøre om Offentligheden havde spurgt, eller den Afskedigede offentligt havde beklaget sig over Justitsministerns Fremfærd.

Og vi ser denne daarlige Samvittighed ikke mindst i Redegørelsens Indhold af privat Sladder om den Afskedigedes Livsforhold.

Hr. Wandall har aldrig været beruset i Tjenesten. Nej, men man har konstateret — ved at rende rundt hos Købmændene — at Wandalls Husholdning brugte 4 Flasker Portvin om Ugen!

Ligeledes har der en Dag været en hysterisk Kvinde uden for Fængselsporten, som raabte op om, at Wandall skyldte hende Penge — hvad han ikke gjorde — tilføjer Justitsministeren, og de nævnte Forhold er ikke medtaget i Afskedigelsesgrundene!

Men naar de ikke er dette, hvad i Alverden rager de saa Offentligheden?

Om saadanne private Sladderhistorier interesserer Hr. Steincke, kan han skriftlig faa en halv Snes Stykker af os, baade om ham personlig og hans højeste Embedsmænd, omhandlende idiotiske Beskyldninger lige fra Bestikkelse til kønslige Udskejelser tilsendt os af mere eller mindre sindssyge Individer — men hvad vedkommer den Art Sladder Offentligheden!

Vi finder det i høj Grad oprørende, at Steincke — beskyttet af sit Embede — ustraffet kan optræde som han har gjort overfor Læge Gundtoft og nu sidst overfor Fængselsinspektør Wandall.

Ærlig talt Kammerat, du kan jo lige saa godt tilstaa, at der er noget ved „Arbejdet", der tiltaler dig som Arbejder og Menneske. Hvorfor skal vi da vedblivende forgæves opfordre dig til at blive Abonnent paa vort lille Blad? Gør nu Alvor af det og send Navn og Adresse til vort Kontor, Blaagaardsgade 21, København N. Vort Blad er aldeles ikke billigt, men det er ærligt Kr. 1,50 værd, naar du for disse Penge tilmed hver Uge faar det bragt lige ind ad Døren.

Partipolitikens ødelæggende Virkninger i Fagbevægelsen

(Med særlig Henblik paa Erfaringerne fra Tysklands Fagbevægelse før Nazisternes Magtovertagelse).

Om dette interessante Emne indleder

Træindustriarb. E. Lange

en Diskussion ved F.S. MEDLEMSMØDE Mandag d. 19. ds. Kl. 8 Aften i Café ›Kommunen‹ Gothersgade 155. Hvert Medlem opfordres til at tage en Arbejdskammerat med.

Styrelsen.

Madrid i Flammer

Ucensurerede Rejsebreve der alligevel blev censureret

Den af forskellige Studenter Grupper arrangerede Fremvisning af den spanske Regeringsfilm „Madrid i Flammer" i Nora Bio sidste Søndag Formiddag havde kun samlet ringe Tilslutning, og kan den tages som Udtryk for de danske Arbejderes og Antifascisters Interesse og Deltagelse for de spanske Arbejderes heltemodige og udholdende Kamp mod Fascismen, staar det sløjt til. Lad os haabe, at det skyldes Arrangørernes daarlige Reklame og Agitation for Filmen.

I det hele taget blev Forestillingen noget af en Skuffelse.

Ifølge Bekendtgørelserne skulde den norske Læge Evans, der har deltaget i Ambulance-Tjenesten paa Regeringsside i Spanien, have talt for Filmen. Han var imidlertid bleven forhindret, hvilket er undskyldeligt. I hans Sted var Redaktør H. P. Sørensen fra „Soc. Dem." kommet til Stede for at holde et kort instruktivt Foredrag om Forholdene i Spanien, hvilket han gjorde daarligt. Han oplyste bl. a., at der nu var fire Socialdemokrater og to Kommunister, der regerede i Spanien. At den spanske Arbejderbevægelse er stærkt præget af Syndikalismen og Anarkismen, lod han ikke til at ane, ligesaa lidt som den Forsamling, der var mødt op efter det Bifald at dømme, hvormed den kvitterede for dette „instruktive" Foredrag.

Skuespiller Per Knutzen skulde have læst op af ucensurerede Rejsebreve af Forfatteren Antoine Moller, og her fik man den anden Skuffelse, idet han oplyste, at de Rejsebreve, der forelaa i Oversættelse, fandt han var uden Interesse og ikke egnet til Oplæsning, og han foretrak derfor at læse en Artikel af Moller om La Passionaria, den bekendte kvindelige kommunistiske Agitator, og et Digt om Spanien af den norske Digter Øverland.

Altsaa blev de ucensurerede Breve underkastet kommunistisk Censur og erstattet af et Stykke partipolitisk Førerforgudelse.

Endelig holdt Forfatteren Antoine Moller en kort Tale paa Engelsk, hvorefter Filmen blev drejet, der gav en realistisk Skildring af Livet i Madrid under Belejringen. Flyvebombardementer, nedstyrtende og brændende Huse, lemlæstede Lig og Rejsninger af Barrikader, i hvilket Arbejde selv Drengene deltog.

Det, der glædede en frihedselskende og antimilitaristisk Tilskuer mest, var den komplette Mangel paa Militarisering, Billederne gav Udtryk for. Det var ikke slavedisciplinerede Soldater, der skulde ud at kæmpe for andre, men det var et frihedselskende Folk, der nødtvunget havde grebet til Vaaben for at forsvare deres Frihed og menneskelige Rettigheder. Tillidsfuld og modige drog de ud. Tapre og rolige saa man dem i Skyttegravene besvare Fascisternes Ild.

Dette Folk kan ikke besejres!

Artiklen „Følelse og Marxisme" udskydes grundet Pladsmangel til næste Nr.

105 Herre- og Damecykler
Mærke C. F. og Scott, saa gode som nye, sælges for ca. ⅓ Pris. Frühstück, Aarhusgade 37. Øbro 281 ydun. Tandem udlejes.

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted.
Herresaaler og Hæle 4,50. Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle.
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4. Telf. Amager 2676 x.

1000 Par brugt Fodtøj
i alle Faconer, Herre-, Dame- og Børnefodtøj fra Herskabshuse — Holmensfodtøj, Træsko, Træskostøvler. Klædesko sælges. Alle Reparationer udføres godt og billigt.
7 Birkegade 7.

FØDEVARER

TH. GREVE
KAFFE fineste Javablanding. Kr. 2,48 — 2,13 — 1,88 — 1,50 — 1,15
ALT i Kolonial, Vin, og Konserves sendes overalt. Tlf. Nora 705 x
21 Griffenfeldtsgade 21

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser.

FORSKELLIGT

„Kramboden" Nora 377
køber Brød - Flasker - Klude - Metaller til højeste Dagspris.
Brugte Møbler købes, sælges, byttes.
Todesgade 5 de røde Skilte.

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630—Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Ottomaner, Madrasser, Divaner til Private for Nettopris. Spar 6—24 Kr. Værkstedet, Griffenfeldtsg. 26.

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
›Kramolin‹, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

SILKEBORG

Her er Stedet
hvor man lader sig klippe og barbere, bedst og billigst.
J. Hermansen, Borgerg. 44.
ALDERSLYST

Ansvh. Redaktør CHR. CHRISTENSEN

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 17. | Fredag d. 23. April 1937 | 2. Aarg.

Da Rasmus tog Ordet

Det var i Spisepavsen paa Tobaksfabriken.

—Snakken gik i vor Ende af Bordet. Som sædvanlig førte *„Jette“* an. Jo Gud, hvor Gigli sang bedaarende, aah, hvor var det henrivende. Og den sidste Garbo-Film var ikke til at staa for! Og „Knevren“ gik om Tøj, om Børn, om Radio og Film sin sædvanlige Gang. — Men pludselig skete der noget uventet, noget aldeles enestaaende: „Rasmus“ tog Ordet og holdt en hel lille Tale. — Det var der ingen før, der havde oplevet i de Aar, Rasmus havde været paa Fabriken.

Rasmus talte sjældent mere end tre a fire Ord ad Gangen, og saa lød det oftest, som naar man river Lærred istykker. Derfor havde hun i Krogene faaet Navnet Rasmus. Hendes egentlige Navn var *Mille*, og hun var en Kone midt i Trediverne.

Det var da „Jette“ sagde nogle nedsættende Ord om Leunbach, at Rasmus eksploderede.

Henvendt til „Jette“ stødte hun ud: „Saadan en overfladisk Pjevregaas som dig, burde ikke tage den Mands Navn i Munden, han er s'gu for god til at dele Hjernerum med al dit malede Filmsflæsk og al det øvrige Fjant, der bor tilhuse i din øverste Etage. Det er vel nok, man til enhver Tid skal høre paa dit elendige tomhjernede Pjat, saa der ikke kan tales et fornuftigt Ord her ved Bordet — men kom ikke og angrib Leunbach, saa skal jeg faa lukket din rødmalede Ladeport i!“

De stærke Ord havde skaaret gennem Luften som skarpe Knive. Alle sad tavse og stirrede paa „Rasmus“, der i halv Ophidselse huggede Tænderne i et halvt Stykke med Spegepølse med en Energi, som havde hun i Sinde at myrde en hel Smørrebrødsfabrik.

Jette sad bleg og mut og stirrede paa „Rasmus“. Men den lille lune Fru Petersen lugtede, at der laa mere bag „Rasmus'“ Opførsel, og sagde indsmigrende:

„Jamen Mille, kender du da noget til Leunbach, siden du tager ham saadan i Forsvar?“

Rasmus synker en Mundfuld Mad, sidder stille og ser ned, saa hæver hun Hovedet og svarer. Men det er ikke mere Rasmus, men Mille, der taler stille og roligt, næsten som talte hun med sig selv:

„Ja, jeg kender Dr. Leunbach. Den Mand kan jeg takke for, at jeg i alle de senere Aar igen kan være noget for min Mand, at vi igen kunde leve vort Samliv uden den bestandige Angst for at faa flere Børn. Leunbach har ikke blot lært mig, hvad en Pessar er, men ogsaa lært mig at bruge den, saa jeg er ganske rolig!

Og nu min Datter Anna. Hun er 18 Aar nu. Kun 17 Aar gammel begyndte hun at gaa med en ung Mand. Da det blev hver Aften, hun skulde ud, sagde jeg en Dag til hende: Hør her min Pige. Da jeg var 17 Aar aborterede jeg første Gang, og da jeg var 18 Aar fødte jeg dig til Verden. Det er nok, at din Moder blev narret for sin Ungdom! I Aften følges vi ind til Dr. Leunbach paa Kliniken i Frederiksberggade. Hun blev jo rød i Kalotten og forsikrede mig, at der var ikke noget, men det hjalp ikke, hvad der ikke var, det vidste jeg kom, og hun maatte nu med. Og Leunbach er en prægtig Mand. Han kunde lige snakke med Pigebarnet. Hun var helt dygtig, sagde han og klappede hende paa Kinden, da vi gik. Og nu er jeg rolig, for hende ogsaa!“

„Men hvad sagde da Anna efter den Tur?“ spurgte Fru Petersen efter en lille Pause.

Hvad hun siger? Hun siger vel ingenting. Vi har en lille Hemmelighed sammen, som vi ikke behøver at snakke om. Engang imellem ser Pigebarnet paa mig med sine varme Øjne og lægger Armene om min Hals og kysser mig — det er alt, hvad vi taler om den Ting.“ — — — — —

— — — En Klokke kimer gennem Stilheden. Spisepavsen er forbi. Mille og flere af os andre har nok ikke faaet spist op — og alligevel har vi i Dag faaet lidt mere, end vi plejer at faa i Spisepausen.

— — —

En Tobaksarbejderske fortalte mig foranstaaende Oplevelse forleden, vi fulgtes ad fra et Møde. Jeg syntes, hun skulde have Lov at fortælle flere den.

Eli.

Aabent Brev til Fanden

Kære fanden
osse kaldt,
lucifer, gespenst, gestalt
og mange andre sjove navne —
sig mig: tror du det ka gavne
mig, og alle andre med,
saafremt vi i alevighed
vil slutte os til dig og dine
og alle ta imod din pine
i helveds ild —
ifald du vil.

Kære fanden
sorte sjæl,
mange menneskers milepæl —
tror du vi vil faa det bedre
end vore tip-tip oldefædre
hvis vi gir os hen til dig,
til ild og svovl og røg og baj,
og vender os mod kristenlæren
og gud deroppe højt i sfæren
bag himlen blaa —
ka det mon gaa?

Kære fanden
helvedshund,
verden er saa fandens ond —
med krig og løgn, bedrag og myrden
og fattigfolk der bærer byrden
fordi systemet er saa skit
og nole smovser i profit...
derfor — ja, netop kun derfor
kom op og ta den helvedsjord —
gør den til din —
dit sorte svin.

Kære fanden
lede bæst —
sadl din sorte helvedshest
og kom herop alt hvad du orker
(jeg tror at gud i himlen snorker);
tag herop og bliv regent —
din bror i Tyskland, osse kendt
under navnet Adolf Hitler,
plus arisk skæg og sjove titler —
ka vise dig
den rette vej.

Kære fanden
Hitlers bror —
kom herop og ta vor jord.
Et løfte kun vi dig vil stille,
ej noget stort ... et ganske lille:
Vi kræver, naar vi blir til lig
at faa det tabte himmerig
i helved — allerdybest nede
langt væk fra jordens røverrede.
O...muldgalej...
vi venter dig!

halvdan.

Baskiske Regering arresterer C.N.T.s Regionalkomité

CNTs Trykkeri skænkes til Kommunisterne.

Den baskiske Regering har aldrig lagt Skjul paa sine reaktionære Tendenser. Den bestaar af ortodokse Katoliker, Kommunister og borgerlige Republikanere, der nu er svejset sammen i en „Folkefront“, der bl. a. har sat sig det Maal at tilintetgøre den syndikalistiske Organisation C.N.T. i Baskerprovinsen, idet den har ladet C. N. T.s Regionalkomité og Redaktionspersonalet paa dets Blad „C. N. T. del Norte“, arrestere, Trykkeriet har Regeringen beslaglagt og skænket det til det kommunistiske Blad „Euzkadi Roja“.

Vort Broderorgan “Solidaredad Obrero“ skriver derom bl. a.: „At det demokratiske Bourgeoise og den antifascistiske Katolocisme angriber revolutionære proletariske Organisationer forundrer os ikke. I første Række er begge disse Retninger Kapitalister og i anden Række, hvis de overhovedet er det, Antifascister. Det er jo indlysende, at de som Kapitalister er Arbejderklassens uforsonlige Fjender.

Det infame i denne Handling er den **indirekte aktive Medvirken af de proletariske marxistiske Partier** i denne Regering, som vover en Aktion mod de revolutionære Organisationer.“

General Miaja paa C.N.T.s Linie

Han kræver revolutionær Alliance mellem CNT og UGT og dementerer derved Rygterne om hans Kanditatur til Diktatorposten.

General Miaja, Madrids heltemodige og dygtige Forsvarer, har paa Opfordring sendt det syndikalistiske Dagblad i Valencia, “Fragua Social“ sit Portræt og paa dette egenhændigt skrevet: *„Med oprigtig Ønske om det spanske Proletariats Enighed!“*

Det syndikalistiske Blad i Madrid „C. N. T.“ gør hertil følgende Bemærkninger: „Den gamle General føler paa samme Maade som Soldaterne i vor Folkearmé, han ved, at Enighed mellem Arbejdersyndikalisterne er som en Blok af Granit, mod hvilket det aldrig vil lønne sig at forsøge et Angreb. Det er en Kilde til Ro og Tilfredshed blandt vore Soldater paa alle Fronter, at ikke en Skygge af Tvivl findes om Overkommandoens Solidaritet med Folkets sag.“

Senere har Miaja tilstillet det ovenfor omtalte Blad „C. N. T.“ i Madrid et Brev, hvori han i en ny Udtalelse bekræfter, at han finder det absolut nødvendigt, at Alliancen mellem den syndikalistiske Landsorganisation C. N. T. og Caballeros socialistiske Fagforeningsforbund, bliver til Virkelighed. Det er Regeringschefen Caballero, der tillige er Formand for U. G. T., der, hidset af Bolchevikerne, i det skjulte modarbejder denne Alliance.

Saa sent som den 8. April skrev Miaja: „C. N. T.s Bestræbelser har virksomt bidraget til, at vi i 6 Maaneder med Heltemod har kunnet forsvare Madrid. C. N. T.s Kæmpere har ved Madrid med eksemplarisk Offervilje virkeliggjort Folkefrontens Idé. *Jeg ønsker C. N. T.s Enighedsbestræbelser al Fremgang.*“

**Tag Maskinen Arbejdets Mand,
Bonde, Husmand tag dog dit Land.**

Lovene kan bruges til alt

Hvorfor har ethvert Statssamfund saadan en Masse Love og Lovparagraffer. Er det mon for at beskytte deres fattige og undertrykte Borgere imod Industri-Magnaternes Avancejagt og imod Grundejernes og Pengepugernes Aagerrenter? Nej — tværtimod! De mange Love er netop frembragt for at udplyndre de daarligst stillede Hjem i Samfundet til Fordel for de rige og mægtige Finansfyrster. Ja, Staterne dekorerer endog de store Kapitaldiktatorer, og baade Knæfald og Dans foregaar omkring Guldsækken saavel i Dag, som fordum om Aarons Guldkalv i Sinai Ørk. Og, hvad siger Bibelen? Den siger: „Fyrsten gør Fordring og Dommeren er villig for Gentjenester, og den Mægtige udtaler sin Sjæls Attraa, og saa snoer de det sammen. — Den bedste af dem er som Tornen, den oprigtigste som et Tjørnegærde.“

Carl Ohlrich.

Mælkehajerne vil ikke hjælpe Bønderne

Som vore Læsere har erfaret gennem Dagspressen, har Bønderne gennem Mejerierne været ude med et eller rettere tre Forslag om en kunstig Forhøjelse af Prisen paa Mælk og Smør paa Hjemmemarkedet for at udligne den synkende Smørpris paa Verdensmarkedet.

Det drejer sig om 50 Millioner Kroner, de danske Forbrugere skulde punge ud med.

Et af Forslagene gik ud paa, at Mælkehajerne — de store Mejerier her i København skulde lægge 3 a 4 Øre paa hver Liter Mælk, som de saa skulde aflevere til Bønderne.

Paa Hajernes Vegne har Direktøren for Mælkeriet „Enigheden“ svaret: Nej Tak!

Havde de 3 a 4 Øre været til dem selv, var Afslaget nok ikke kommet saa omgaaende.

Men selvfølgelig kunde saadan et ekstra Paalæg ogsaa have sine Vanskeligheder.

Bønderne faar vel højest 10 a 12 Øre pr. Liter for Mælken, og her i København tages op til 36 Øre pr. Liter.

De store Hajer skummer altsaa forud „Fløden“ saa kraftigt, at en yderligere Forhøjelse nødvendigvis vilde sætte Forbruget ned og dermed deres mægtige Fortjenester.

Hvad Hajerne skovler ind, kan „Enigheden“ tjene som Eksempel paa. Dette „kooperative“ Foretagende, der skulde værne Forbrugerne mod kapitalistisk Udplyndring, har paa en ussel Aktiekapital paa 16,000 Kr. efterhaanden opsparet en Formue paa mellem 7 og 8 Millioner Kroner — Penge, som er taget for meget af Kunderne og anbragt i Ejendomme. Mejeriet har lige købt en større Gaard ved Ballerup — en ny Rigdomsforøgelse, skabt ved at trække Arbejderne op paa deres Mælkeforbrug.

Hvad Bønderne angaar, forstod vi dem bedre, om de gik til Lovgiverne og krævede, at Mælkehajerne i København blev forbudt at forhøje Prisen paa Mælk og samtidig blev paalagt at udrede 4 Øre til Bønderne for hver Liter Mælk af deres Kæmpeprofit.

Det var et Forslag til Gavn for de mange og kun til Skade for en lille Kreds af Snyltere.

Svangerskabsafbrydelse legaliseret i Katalonien

I Katalonien er Kvindens Ret til at faa Svangerskabet afbrudt legaliseret under visse Betingelser. Disse Betingelser er: 1) At Afbrydelsen foretages paa de offentlige Sygehuse. 2) At Fostret er højst 3 Maaneder gammelt. 3) At Kvindens fysiske og psykiske Helbredstilstand tillader Indgrebet.

Katalonien er det eneste Land i Verden, der har lovfæstet Ret til Svangerskabsafbrydelse.

Dr. Leunbach gør op med Seksual-Reaktionen

Et glimrende Møde i Arbejderkvindernes Oplysningsforening

Den store Sal i Borups Højskole var Tirsdag Aften fyldt til sidste Plads, da Dirigenten aabnede det, af Arbejderkvindernes Oplysningsforening arrangerede „Protestmøde mod Steinckes Svangerskabslov“.

Ikke blot var Tilslutningen til Protestmødet, men ogsaa den Stemning, der raadede, et umiskendeligt Udtryk for den Harme og Afsky, som dette reaktionære Lovforslag har vakt i store Dele af Befolkningen.

Ligesom mange andre, var ogsaa Justitsminister K. K. Steincke personlig indbudt til Mødet, for paa ærlig Vis at redegøre for sit Lovforslag og imødegaa de Angreb, der rettes mod dette. Justitsministeren, som de andre personligt indbudte, foretrak dog at udeblive, men det betød ikke, at deres Anskuelser ikke var repræsenteret, tvertimod!

Som indledende Taler holdt Læge Leunbach et glimrende instruktivt Foredrag om sexual Oplysning, som forebyggende Middel mod uønsket Svangerskab.

Leunbach paaviste paa en saglig og klar Maade, at overordentlig mange ulykkelige Ægteskaber, mange nervenedbrudte Mennesker og megen Elendighed, udelukkende skyldtes manglende Forstaaelse af det sexuelle Spørgsmaal.

Lægerne bør være de naturlige Raadgivere i sexual Oplysning, men forhindres deri af en antikveret borgerlig Moralopfattelse parret med Religionsfordummelse.

Socialdemokratiet havde givet Løfte og Haab om en frisindet Sexuallovgivning. Steincke har nu kynisk og brutalt tilintetgjort dette Haab ved at forelægge et Lovforslag endnu mere reaktionært end det bestaaende.

Stærkt Bifald afløste Leunbachs Foredrag. Derefter havde Lærer Worm, Aalborg, Ordet og skildrede paa en jævn menneskelig Maade, om Forholdene i Aalborg, om Gundtofte Sagen og om Indre Missionens Modstand mod al sexual Oplysning. Gundtoftedommen havde pisket Sindene op til den højeste Ekstase, og Protestmødet i Aalborg, hvor 8,000 Mennesker tilkendegav deres Sympati for den dømte Læge, er samtidig et Udtryk for den Modstand, hvormed det nye Svangerskabs Lovforslag vil blive mødt af Landets frisindede Befolkning.

Ogsaa Lærer Worms Tale blev modtaget med stærkt Bifald. Som sidste indledende Taler havde Kommunelærerinde Marie Nielsen Ordet. Gennem Træk fra Dagliglivet skildrede Marie Nielsen den sexuelle Nødstilstand, der herske-

Fortsættes Side 4.

Gadespejlet

De spanske Arbejderes Kamp mod dem, der har paatvunget dem Krig, er ikke mer saa farlig som Kampen mod dem, der — nu Sejren kan skimtes — vil paatvinge dem Fred. De saakaldte demokratiske Stater, England, Frankrig, Amerika ser sine kapitalistiske Interesser truede og søger nu i Samarbejde med Folkeforbund og Socialdemokrati at fravriste de spanske Arbejdere Sejrens Frugter: Kapitalismens og Lønslaveriets Afskaffelse.

—o—

— Hvad er „nevtrale Politikere“? Det er noget, jeg aldrig har hørt om før! — svarede et Medlem af Madrids Forsvarsraad en fransk Interviewer.

—o—

Ifølge Regeringsbladene herhjemme skal Staunings Englands Besøg have sat Imperiet paa den anden Ende af Begejstring. Kun er man lidt forbavset over, at Mr. Eden, Udenrigsminister i en af Danmarks tidligere Besiddelser, ikke en Gang talte et nogenlunde forstaaeligt Dansk.

—o—

Den russiske Centraleksekutivkomité har rejst Anklage mod Folkekommisser for det kollektive Landbrug, Kalmanovitoj, for trotskistisk Propaganda. Han var blandt de første Bolsjeviker og har formodentlig ikke ment, at Proletariatets Diktatur skulde opfattes som et Diktatur over Proletariatet.

Alle Mand af Hus Lørdag den 1. Maj til F.S. Majstævne

Den reformistiske Fagbevægelses Planpolitik

Ideen om Planøkonomi og delvis Socialisering under Privatkapitalismen

Sidste Artikel.

Af de foregaaende Artikler fremgaar det, at det er et **fuldstændigt** falsk Grundlag den **reformistiske** Fagbevægelse bygger sin *Planpolitik* paa.

Den forudsætter, at den demokratiske politiske Planøkonomi afbalancerer Kapitalismens Udskejelser, at den ved parlamentariske Indgreb bringer **Balance** i den kapitalistiske Samfundshusholdning ved at fremhjælpe Massernes Købeevne — give de arbejdende Industriarbejdere og Bondemasser større Part i de frembragte Varemasser — og Skridt for Skridt gennem disse regulerende Indgreb overfor Privatkapitalismen fredeligt bygge en Vej frem til en Art Socialisme, som ganske vist ikke skal være Statssocialisme og heller ikke en Art fascistisk Korporation — men en svævende Tilstand i Verdensøkonomien, hvor Privatkapitalismen er sat i Statens Fangebur med Arbejdernes Fagbevægelse som Medforvalter, som anerkendt Repræsentant for de producerende og forbrugende Masser.

Der er selvfølgelig ingen Grænser for den menneskelige Indbildning og Fantasi, blot den er frigjort for saglig Kundskab om Livet og dets Love.

Og dette gælder ikke mindst det økonomiske Samfundsliv og dets haarde uomgængelige Love.

Den reformistiske Fagbevægelses Planpolitik er netop Udtryk for denne løssluppne Fantasi, som fuldmoden Frugt af den mest fuldkomne Fornægtelse af de faktiske økonomiske Kendsgerninger, bygget over bundløs Uvidenhed om Kapitalismens Væsen og dens indre Udviklingslove.

Det er karakteristisk, at denne Planpolitik er hentet fra den borgerlige engelske Fagbevægelse, der naar man lige undtager Tom Manns Retning, alle Dage har betragtet Fagbevægelsen som et pænt borgerligt Tilbehør til den *„evigt bestaaende"* kapitalistiske Samfundsordning.

En haabløs Opgave.

Det er selvfølgelig en haabløs Opgave at overbevise Troende med videnskabelig Logik.

Lige saa umuligt er det at faa den faglige Planpolitiks Fædre og Tilhængere til at bøje sig for Kapitalismens indre uskrevne, men ubønhørlige Udviklingslove.

Selv overfor de frygteligste Udslag af disse indre Love, Arbejdsløshed, Kriser, Folkenød og Krige bøjer de sig ikke.

At dette kan Stemmesedlen ordne paastaar de.

Som om alle disse Ulykker var noget, man kunde stemme ned, som om noget menneskeligt Væsen eller mange menneskelige Væsener havde stemt for, at nu skal der være Millioner af Arbejdsløse, nu skal der være Folkenød og Krige!

Eller er det ikke lige saa haabløst at slaa disse faglige Planpolitikere lige i Ansigtet den historiske Kendsgerning, at de ansvarlige Statsmænd, der i Verdenskrigen 1914—18 lod over **10 Millioner** myrde — netop var dem, der af Stemmesedlens Tilhængere var valgt til at mulere Fred mellem Nationerne.

Og er det ikke lige saa haabløst at pege paa, at de ansvarlige Statsmænd, der kæmper nu i Dag, [illegible] alle Lande netop ved Stemmesedlen er valgt for at garantere Freden med deres parlamentariske „Magt"!

Eller som vi nu i disse Artikler har paapeget, at Planøkonomiens Statsmænd i Stedet for at bringe Plan i Økonomien, bringe Balance mellem Frembringelse og Købeevne, har gjort lige det modsatte — som her i Landet — skaffet Kapitalen sine faste Renter og store Udbytter ved at nedsætte **Folkets Købeevne**.

Og endnu mindre vilde disse Tilhængere af Fagbevægelsens Planpolitik tro os, naar vi hævder, at disse Statsmænd ikke kan gøre andet, at deres hele Finanspolitik og dermed deres Forbliven ved *„Statens Ror"* uvægerlig var forbi, om de vovede at ville beskære Kapitalisternes Profit til Fordel for det producerende Folk i By og paa Land.

Disse faglige Planpolitikere deler nemlig aandelige Kaar med Stemmesedlens øvrige troende Tilhængere, at de forveksler „parlamentarisk Magt" med den *egentlige politiske Samfundsmagt*.

Denne sidste bestaar ikke af Modefraser, fromme Ønsker eller Stemmesedler, men af noget saa haandgribeligt som hele det Bjerg af opsparede Arbejdsværdier, Slægten har skabt gennem Aarhundreder.

Kun dette — og kun dette — er politisk Samfundsmagt, og de, der raader over dem, vælges ikke dertil, men dem er det, der raader over hver eneste ansvarlig Statsmand i hver eneste Nation, hvad enten han er valgt af Arbejder- eller Borgerskabet.

Derfor er de hidtidige Resultater af „Demokratiet"s Planøkonomi blevet som de er — og de kan ikke blive andet.

Men lad til Belysning af den faglige Planpolitiks Forhold til det politiske Demokratis Planøkonomi lige anføre et praktisk Eksempel.

Aksel Olsen og den afsluttede faglige Lønsituation.

Formanden for „Dansk Arbejdsmands Forbund" *Aksel Olsen* staar herhjemme ikke blot som en af den faglige Reformismes største saglige Dygtigheder, men han staar tillige som den fornemste Repræsentant for den reformistiske Fagbevægelses Planpolitik.

Han har i Overensstemmelse hermed offentligt stillet sig paa denne Retnings Standpunkt, idet har har gjort gældende, at *Fagbevægelsen skal bevare sin Aktionsfrihed og Selvstændighed* — *og paa Grundlag af denne Selvstændighed skal den samarbejde med det politiske Demokrati i Bestræbelsen for en samfundsmæssig Planøkonomi!*

Ingen og sikkert sidst Aksel Olsen vil bestride at dette er hans Opfattelse.

Vel — vi skal ikke være ondskabsfulde. Vi vil tværtimod endda gaa med til paa sin Vis at undskylde Aksel Olsen for den Optræden, han udviste under denne faglige Situation ved at skabe et kunstigt Flertal for Forligsmandens Forslag.

Det kan — set ud fra hans Synspunkt — siges, 1. at Arbejdsmændenes Stemmedeltagelse i Afstemningen var saa ringe, at det maatte føles som en Skam at offentliggøre den (Københavns Jord- og Betonarbejdere ca. 10 pCt.) og 2., at han ved sin *„kompetente"* Forsamling gjorde sit til at forhindre at Statsmagten paany brød ind og „knækkede Rygraden paa Fagbevægelsen" ekspedit og omgaaende!

Her nytter Lurendrejertaktik ikke, baade Aksel Olsen og alle vi andre — ogsaa hans kære demokratiske Meningsfæller i Rigsdagen — ved og vidste, at der blandt Arbejderne var afgivet en overvældende Majoritet af Stemmer mod Forligsmandens Forslag.

Men for at bevare Skinnet fik Aksel Olsen det til en Godkendelse!

Og da den ikke gik, saa vedtog det politiske Demokrati af Hensyn til Samfundets Vel og den kære Planøkonomi at ophøje Forslaget til Statslov.

I Løsningen af denne faglige Situation har de tænkende Arbejdere i en Nøddeskal *det politiske Demokratis Planøkonomi og den reformistiske Fagbevægelses Planpolitik* i inderlig Samarbejde.

Det er et Daareproblem for Arbejderne, men Realpolitik for Storfinancen!

Skal vi saa vende vor Opmærksomhed mod Arbejderne selv og optage Diskussionen, om det er muligt ved at besætte Fabrikerne at gennemtvinge 35 pCt. nødvendig Lønforhøjelse og en 5 Dages Arbejdsuge paa højest 40 Timer.

Margit Manus

En af Majdagens Talere

En af vore Talere ved Majstævnet er vor unge svenske Kammerat **Margit Manus**.

Helt ukendt for de ældre Revolutionære herhjemme er Margit Manus ikke. Vi erindrer hende som en lille lys alvorlig Pige fra de unge Socialisters Læsestue i Wesselsgade paa Nørrebro, hvor hendes Forældre Eva og Emil Manus var Værtsfolk.

Vi husker hun ikke gik i Skole. Hendes Forældre, der begge var socialistiske Intellektuelle, ønskede ikke Barnet forkvaklet i Folkeskolens borgerlige Fordummelsesanstalt, og de underviste hende selv ud fra de Principper, som den spanske Reaktions Martyr Francisco Ferrer havde nedlagt i den frie Skoles Opdragelse.

Og Forældrene skabte af deres Margit et oplyst og frihedselskende Menneske og en hengiven Revolutionær.

Det sidste, vi erfarede om hende, var fra en mundtlig svensk Kammerat, der under [illegible] i Juli Maaned [illegible] i Barcelona [illegible] [illegible]

Hun var saa hungrig efter Oplevelse, at hun uden Sans for [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Om disse Oplevelser [illegible] [illegible] Dage i Barcelona [illegible] vil fortælle os den 1. Maj i Husum Møllekro.

Arbejderhustru Fattige Moder

Du Bæreren af den lille Pengepungs tunge Byrder!

Dig vi alle har kær, som Mænd, som Brødre og Sønner.

Kom og vær med i Kampen for at faa flere Penge i din lille Pung!

Kom ud til vort Stævne 1ste Maj, og hør hvad Gunvor Hansen vil sige til dig.

Hun er ikke en af de Fine, hun er en af Dine.

Hun er den jævne Arbejderhustru, Moder og gode Arbejdskammerat, der hver Dag i Aaret som dig bærer den lille Pengepungs Bekymringer.

Og der skal vor menneskelige Kærlighed kendes, at vi respekterer hinanden i Lighed og kæmper vor fælles Kamp i Trofasthed.

Kone, Vaarens Dag har ogsaa Bud til dig!

Tabet af borgerlige Rettigheder og Amnesti

Af I. H. Leunbach

Da jeg kom ud af fængslet, efter at have afsonet den straf, som jeg var idømt af nævningetinget i December, blev jeg modtaget med overvældende sympatitilkendegivelser, som jeg — forhaabentlig med rette — udlægger som et tegn paa, at stadig voxende dele af befolkningen vil være med til at fortsætte kampen for sexuel frihed, sundhed og lykke, indtil denne kamp er ført frem til den endelige sejr. En mere opmuntrende modtagelse kunde jeg ikke have faaet.

Justitsminister *Steincke* har aabenbart ment, at ogsaa han burde byde mig velkommen paa sin maade, idet han dagen efter udsendte erklæringen om, at de dømte læger ikke kan vente nogen amnesti, og at de borgerlige rettigheder ikke kan gives os tilbage, til trods for at titusinder af underskrifter forlanger det.

Jeg maa ærligt sige, at jeg havde sandelig ikke ventet andet fra *Steincke*. Hvorfor i alverden skulde han amnestere og lade sin naades sol straale paa os, der er absolute modstandere af den moral, som Steincke i særlig grad ønsker at opretholde. Han har jo selv erklæret, at moralen kan kun opretholdes ved hjælp af magt. Det er lykkedes ham ved hjælp af den magt, som straffeloven og domstolene besidder, at ramme os til fordel for den kønsmoral, som han er tilhænger af. Han har sejret — og hvorfor skulde han frivilligt give afkald paa en del af sin sejr?

Jeg har aldrig ansøgt *Steincke* om naade, og agter heller ikke at gøre det. Dermod er jeg fuldt indforstaaet med, at store kredse af befolkningen som en simpel retfærdighedshandling forlanger den fuldstændig urimelige frakendelse af de borgerlige rettigheder ophævet. Men det er jo ikke noget, som kun gælder os læger. Det tængsel som jeg sad i, tyldes i stor udstrækning af *Socialkontorerne*. Det er arbejdsløse mennesker, hvis „forbrydelse" bestaar i, at de har undladt at opgive en indtægt paa 50—60—100 Kr. De idømmes som en fængselsstraf — prisbettes [illegible] og mister deres borgerlige rettigheder. Virkningen af at miste de borgerlige rettigheder er langt betydeligere for en læge, der derefter forhindres i at udøve sin gerning, end for mange andre. Men ogsaa handelsfolk, f. ex., rammes urimelig haardt gennem disse bestemmelser.

For mit eget vedkommende er jeg tillige kendt skyldig i noget, som jeg faktisk ikke har gjort, nemlig for *mod andel i honorar* at have henvist svangre kvinder til Fru Dr. Reinhardt. Jeg fik ingen andel i Dr. Reinhardts honorarer. For retten har baade Fru Reinhardt og jeg klart og tydeligt benægtet dette, og der foreligger ikke skygge af bevis for at jeg skulde have faaet det. Ikke desto mindre er det dette punkt, der efter sigende var aarsag til, at de borgerlige rettigheder blev frakendt mig. Saa vidt jeg kan se, er jeg bleven kendt skyldig paa dette punkt af den simple grund, at hverken dommerne eller nævningene var i stand til at tro, at noget menneske vilde udsætte sig for den risiko at udføre en efter lovens bogstav strafbar handling, hvis han ikke havde det motiv at tjene penge derved. Dertil kom, at moralen kan kun opretholdes ved magt — og i denne omgang var det *Steinckes* moral der sejrede.

Lad os kæmpe for, at det i næste omgang bliver den arbejdende befolknings moral der sejrer. Der er næppe nogen tvivl om, at befolkningens moral kræver en radikal ændring i bestemmelserne om frakendelse af de borgerlige rettigheder. Ad den vej haaber jeg paa at faa mine borgerlige rettigheder igen — ikke gennem en naadesakt af Hr. Steincke.

Til vore Læsere i København

Der er mange af Jer, der slet ikke er enige med os, ja end ikke forstaar, hvad vi vil.

O[illegible] dette er fuldstændig i sin Orden. Det var en ubetydelig [illegible] Histo[illegible], vi repræsenterede, om man ved at læse vort Blad i et Kvartal, saa vidste, hvad vor Bevægelse vil.

Men det var nu en anden Sag, vi vilde tale om [illegible]. Dette med at læse er godt nok, men det mere menneskelige personlige Kendskab er bedre — det er lige som man kommer det menneskelige, det evige saglige nærmere.

Hvis derfor nogle af Jer kunde have Lyst til at se lidt nærmere paa os syndikalistiske Arbejdere, saa kom ud til vort Majstævne 1. Maj i „Husum Møllekro". I er hjertelig velkommen!

Vort Maj-Nummer

Næste Nummer af „Arbejdet", der bliver vor Majnummer, vil i videst mulig Grad blive helliget vore spanske Kammerater og deres heltemodige Kamp mod Fascismen og Kapitalismen, for den sociale Revolution!

Der vil bl. a. blive givet en Række autentiske Oplysninger om de Ændringer i Ejendoms-, Produktions- og Fordelingsforhold, der er sket i den af Arbejderne besatte Del af Spanien siden 19. Juli 1936, og som i høj Grad repræsenterer Arbejderorganisationens konstruktive Opbygning af den sociale Befrielse for det spanske Folk.

Nej, vi vil ikke!

Nu har vi i sidste Uge modtaget tre Artikler med Angreb paa Steinckes private Forhold, bl. a. om hans Vinbeholdning ved et Indbrud, der en gang skal have været i hans Villa, men lad os sige til disse Indsendere en Gang for alle, at den Art Indlæg ikke finder Optagelse.

Er der derimod berettigede Angreb paa hans offentlige Virksomhed, da kom med dem. Vi anser Steincke som den mest reaktionære og for Friheden farligste Person her i Landet, og alt hvad der kan bevirke hans Fjernelse fra Justitsministerposten tjener Arbejderne, Frisindet og den sociale Kultur.

Red.

Sofarytterne bør have Bøde

Mindst 10 Kr. i Bøde for ikke at stemme over Overenskomstforslag.

Vi har modtaget følgende:

Vi bør intet Øjeblik svække Arbejdernes Opmærksomhed overfor Lovgivningsmagtens Beskyttelse af den kapitalistiske Udbytning ved at fastbinde vor Arbejdsløn og give Vavepriserne frit Løb.

Vi bør heller ikke ophøre med at bebrejde Aksel Olsen og den øvrige Hovedbestyrelse i D.A.F., at de stik mod det — bevar mig vel ringe — Flertal, der var i Forbundsmedlemmernes Afstemning mod Forligsmandens Forslag, alligevel ved *„kompetent"* Forsamling stemte *Ja* for det.

Nej af dette maa vi ikke glemme, men bestandig og utrættelig gøre Arbejderne opmærksomme paa disse arbejderfjendske Handlinger.

Men paa den anden Side har vi ingen Ret til at se bort fra, at disse Handlinger aldrig vilde blive budt Arbejderne, saafremt de — eller blot en anselig Minoritet af dem — var vaagne og bevidste!

Men Sandheden er, at det mægtige Flertal af Fagforeningernes Medlemmer snorksover og er mindre interesserede i Afgørelse af Løn- og Arbejdsvilkaar end almindelige Svin i deres Ædetrugs Indhold.

Sig blot, at det er Ledervældets Skyld, at det er en Frugt af Fagbevægelsens bureaukratiske Udvikling, at det er Tidselblomstens frodige Vækst efter den partipolitiske Gødning, hvorefter man ikke skal interessere sig for Fagforeningerne, men bare stemme engang imellem ved politiske eller kommunale Valg.

Vel Kammerater, i alt dette har I mere end min fulde Tilslutning.

Men ligegyldig hvad Aarsagen er, saa er Medlemsslovheden der, og den maa bort, om vi ikke fort sat skal mishandles, som nu igen ved den afsluttede Overenskomstsituation.

Mere idealistiske Kammerater vil maaske foreslaa faglig Oplysning og dybere Belysning af de faglige Spørgsmaal paa vore Generalforsamlinger, gøre dem mere interessante o. s. v. Bevares, ogsaa det er jeg Tilhænger af, men det er ikke nok.

Tag f. Eks. „Jord og Beton" i København med dens ca. 7000 Medlemmer. Af disse kommer jævnlig 2 à 3 højst 400 til Generalforsamling.

Ved Generalforsamlingen om Overenskomsten kom ca. 800, hvoraf ca. 700 stemte, vel godt 400 imod og godt 200 for Forslaget.

Resten af Medlemmerne ligger „Lig", er dorske Sofarytttere som selv deres kommende Arbejdsvilkaar ikke kan lette *„Enden"* paa.

Overfor dem hjælper sikkert foreløbigt hverken Oplysning eller anden Tale. Det, der kan gøres er, at de Kammerater, der møder til Generalforsamlingerne tager og laver en ordentlig Pisk, der er saa lang og smidig, saa den kan naa hver eneste „Dovenrumpe" rundt paa Sofaerne, naar der skal være Afstemning om Overenskomstforhold.

En saadan Pisk var en god Bøde fra 10 til 35 Kroner for hvert Medlem, der undlod at stemme over et foreliggende Overenskomstforhold.

Tro mig, saa skulde *„Rumperne"* nok blive *lettet* fra Sofaerne og saa kunde vi maaske blive fri for disse Afstemninger ved „kompetente" Forsamlinger.

Indfører vi en saadan *Tvangsafstemning* i „Jord og Beton" og i D.A.F.s øvrige Afdelinger, saa tror jeg ikke, at dette i og for sig vilde gavne den radikale Retning i Fagbevægelsen — de Søvnige er ikke vore Folk — men vi kom da bort fra det triste Forhold, at Aksel og de øvrige Hovedbestyrelsesmedlemmer bestandig skal være Barnepiger for os, fordi det store Flertal af os snorkede.

Vi Arbejdsmænd kan simpelthen ikke være dette Forhold bekendt overfor de øvrige Arbejdere.

Lad os derfor — hvor nødigt mange af os vil — for engang tage Bødepisken og drive ordentlig til, saa Sofarytterne forstaar, at nu er det Meningen, at de skal *„op og staa"*.

Jord og Beton.

Fem Dages Arbejdsuge

Den arbejdende Arbejder bør ikke bare se paa Arbejdsløsheden som noget, han muligvis kan blive udsat for.

Arbejdsløsheden er den dybeste og mest alvorlige Hindring for at Arbejderne kan faa forbedret Løn og Arbejdsvilkaar.

I Bevidstheden om den Styrke der for dem ligger i selve Arbejdsløsheden, er Arbejdskøberne ikke blot storsnudede til dagligt, men ogsaa kollektivt, idet de uden Hensyn til Bedrifternes store Overskud tilbageviser ethvert rimeligt Krav fra Arbejdernes Side.

Ikke af Frygt for de arbejdsløse Kammerater, men af Frygt for selv at blive arbejdsløse, er den enkelte Arbejder mere eftergiven paa den enkelte Arbejdsplads og Arbejderne er det kollektivt ved Overenskomsternes Fornyelse.

Vi skal se denne Kendsgerning lige i Øjnene, erkende den og søge alvorligt om vi kan fjerne eller i det mindste gøre Arbejdsløsheden og dens Virkninger mindre.

Lad os ophøre med at være Børn og løbe efter politiske Lygtemænd. Vi er fyldt med vældige Overskrifter om Vej- og Viaduktarbejder og offentlige Millionbeløb. Men hvad er hele Snakken blevet til? Endnu intet!

Den betydelige Nedgang, det har været i Arbejdsløshedstallet de sidste Uger, stammer udelukken-

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32

de fra en øget Virksomhed i den almindelige Industri.

Det er ogsaa her, det klodser noget. Det er her, der skal sættes ind.

Med det forcerede Arbejdstempo, der nu er almindeligt i Industrien, er Arbejdstiden alt for lang.

Nervesygdom og Nervesammenbrud overflyver i Dag langt alle andre Sygdomme blandt de almindelige Sygekassemedlemmer.

Dette maa der sættes en Stopper for. Arbejdstiden maa mindst sættes ned til 40 Timer ugentlig.

Og disse 40 Timer bør samles paa 5 Dage, saa Arbejderen faar 2 sammenhængende Dages ordentlig Hvil i sin Kolonihave, ved Stranden, eller hvor han ellers kan finde Fred og Hvile.

Og her er et Krav, som ikke kan afvises. Her er ledig Arbejdskraft nok at sætte ind, som baade vil gavne Arbejderne, de Arbejdsløse og aflaste det offentlige Samfund baade moralsk og økonomisk.

Og Vrøvl fra Industrilederne er kun Vrangvilje. Lad os komme bort fra den gamle 7 Dages Uge med Helligdagsordning og al det overlevede. Vi bør have kontinuerlig Drift i vore Industrier med 5 Dages Udskiftning af Arbejderne og 2 Dages Hvile.

Dette kan praktisk ordnes inden for alle moderne Industriforetagender, naar blot Viljen er til det.

Det er denne Vilje, de radikale Arbejdere nu skal skabe ved at kræve Spørgsmaalet frem til Diskussion paa alle Bedriftsmøder, alle Fællesklub-Møder og i det hele, hvor Fagfæller samles.

Naivitet eller Spekulation

Under Folketingets Behandling af Forligsmandens Forslag stillede Stalinisternes Repræsentant, Hr. Aksel Larsen, et Ændringsforslag, der bl. a. gik ud paa, at de Aktieselskaber, der omfattedes af Forslaget, skulde aflevere til Arbejderne alt, hvad de fik over 6 pCt. i Udbytte.

Vi ved ikke om Aksel Larsen er saa naiv og tror, at Arbejderne gouterer den Art Spekulationsforslag. Der er jo ikke en Arbejder, der er ved sine „fulde fem", der tror paa, at noget Aktieselskab — hvis det Forslag blev vedtaget — fik over 6 pCt. Udbytte.

Men et Gode var der ved Forslaget nemlig, at Stalinisterne dokumenterede, at de vil sælge Fagbevægelsens Aktionsfrihed for en Taabebestemmelse paa 6 pCt.

Stalin velsigne dem for det!

Fagforeningernes Penge misbruges

Fra et Medlem af Jord- og Betonarb.s Fagforening i København, der deltog i det Vælgermøde, som Bestyrelsen for Kommunevalget arrangerede i „Tivolis Koncertsal" for Foreningens Medlemmer, har vi modtaget følgende Oplysninger:

Af Foreningens ca. 7000 Medlemmer var mødt ca. 400, altsaa mellem 5 og 6 pCt. Men da omtrent Halvdelen var Kvinder, var det virkelige Forhold 3 pCt. — 3 af hvert Hundrede Medlemmer.

Salen kostede 400 Kr. Underholdningen — noget rædsomt Rakelse med dito Foredrag — over 100 Kr. Annoncer ca. 100 Kr. Og endelig en „Hipa-Tryksag", som P. Andersen — i dette Tilfælde — lagde Navn til, og som Fagforeningen derfor sikkert har fundet Lov at betale med et halvt Hundrede Kroner.

Alt ialt har alene dette selskabelige „Vælgermøde" kostet Organisationen mellem 6 og 700 Kr. eller ca. 3 Kr. pr. Hoved af de fremmødte Medlemmer.

Disse Penge har Bestyrelsen uden om Love og Bestemmelser taget af Fagforeningens Midler.

Jeg skulde endda ikke sige noget til det, om der saa virkeligt blev ydet de fremmødte Medlemmer noget værdifuldt for Pengene, men Mage til tankeløst Pladder baade i Foredrag og Underholdning, som der blev serveret, skal man lede efter.

Jeg henstiller til Medlemmer og Bestyrelsen, at vi i Fremtiden holder vor Fagforening uden for Valgagitationen og overlader den til Vælgerforeningerne.

En fhv. Socialdemokrat.

Den tvungne Voldgift kan Arbejderne ogsaa ordne

I Søndags Aftes maatte de fleste Teatre, Varieteer og Biografteatre i Paris lukke og slukke.

Aarsagen var en pludselig Sympatistrejke, som Forlystelsesfunktionærernes Fagforening vedtog som Understøttelsesaktion for Funktionærerne ved *Gaumont-Biografteatret*, der var gaaet ud i en Proteststrejke mod en Dom, afsagt efter Loven om tvungen Mægling.

Nu faar de politiske Partirotter sikkert travlt.

Syndikalismens Stilling til Krigen

Syndikalismen anerkender helt og fuldt Proletariatets Klassekamp.

Syndikalismens Klassekampstandpunkt bestemmer udelukkende dens Stilling ogsaa til Krig og Militarisme.

Den syndikalistiske Bevægelse er konsekvent Modstander af Krig mellem de kapitalistiske Stater, fordi en saadan Krig betyder, at det arbejdende Folks Blod og Kraft ofres for fremmede Interesser.

Af denne Grund afslaar den syndikalistiske Bevægelse under nogen Omstændigheder at betragte den nationale Krig som et Middel i Proletariatets Frihedsstræben. Med alle egnede Former af direkte Aktion søger den at forhindre Regeringerne i at begynde Krigen.

Lykkes det ikke Proletariatet at forhindre Krigen, ændrer dette ikke den syndikalistiske Bevægelses Grundindstilling. Ingen Borgfred. Klassekamp i Krig som i Fred er den sydikalistiske Parole. Krigen skaber imidlertid paa et vist Udviklingstrin nye Betingelser for at skærpe Klassekampen til en umiddelbar Kamp for den sociale Revolution. Syndikalisterne maa stræbe efter, at de Vaaben, som Regeringerne har givet i det arbejdende Folks Hænder vendes mod Regeringerne selv.

Klassekamptaktikens konkrete Udformning bestemmes naturligvis baade i Krig og i Fred, fra Land til Land. Men hvorledes Tilpasningen skifter, maa Grundtendensen være urokkelig: Klassekamp i det egne Land for den sociale Revolution.

Lige saa bestemt som Syndikalismen afviser Staternes Militarisme, ligesaa bestemt anerkender den i Principet det arbejdende Folks bevæbnede Selvforsvar under den sociale Revolution. Dette Forsvar maa stilles under Producentorganisationernes effektive Kontrol. Det bruges efter Behov baade mod inden- og udenlandsk Reaktion.

Alt for den sociale Revolution, der ene kan sikre en varig Fred, bliver altsaa den syndikalistiske Bevægelses Antikrigsparole!

Cementkogeren

i „Politiken" har altid travlt med Linje 8, men vi gør udtrykkelig opmærksom paa, at det er Linje 5, der gaar til Rundkørselen i Husum, og at der herfra kun er 2 Minutters Gang hen til „Husum Møllekro", hvor F. S. afholder sit Majstævne Lørdag den 1. Maj Kl. 2 prc.

Men bemærk nu, at det virkelig er Kl. 2 og ikke Kl. 2½, Stævnet begynder.

Hvis vi alle kunde blive Rigsdagsmænd, var det egentlig ikke saa tosset, at være dansk Statsborger, sagde den Arbejdsløse og sank Mundvandet.

Spaniens Borgerkrig og Revolution kan ikke adskilles

De kapitalistiske Forbryderes Sabotage mod det spanske Folk.

Den socialdemokratiske Verdenspresse stadig til Tjeneste for Finanskapitalen.

Fra første Begyndelse har de europæiske Staters Stilling til Borgerkrigen i Spanien været Udtryk for den mest udprægede historiske Krænkelse af de internationale mellestatslige Retsregler, der har fundet Sted i den moderne Tid.

Det er hævet over enhver Tvivl, at den spanske Republiks Regering i Juli 1936 var en paa Landets gældende Forfatning lovlig valgt Regering.

Som saadan anerkendtes den ogsaa af alle ansvarlige Regeringer i alle Verdens Nationer indtil Francos Oprør 19. Juli 1936.

Fra den Dag blev denne Anerkendelse faktisk ophævet, idet samtlige Landets Regeringer *in fakto* respekterede den fascistiske Oprørsledelse som er den lovlige valgte Regerings sideordnet Faktor.

Dette var ikke blot Tilfældet med de fascistiske Regeringer, der financierede og forsynede Francos Oprør med Levnedsmidler og Vaaben, men i lige saa høj Grad de saakaldte demokratiske Regeringer med de engelske og franske Regeringer i Spidsen.

De fulgte i Praksis Hypotesen om *de to lige berettigede Parter i den spanske Borgerkrig!*

Ikke-Interventionspolitiken en enestaaende Forbrydelse.

I Stedet for som i alle tidligere Fortilfælde at respektere den lovlig valgte Regering og betragte Oprørerne som Sørøvere og Forbrydere, de nevtrale Lande intet Samkvem kunde have noget med uden at slaa dem ned, hvor de krænkede de internationale Retsregler, saa tillod de tværtimod Franco ustraffet at opbringe og tomme neutrale Handelsskibe, lastet til eller fra den Del af Spanien, der beherskedes af Regeringen ligesom den tillod sine Landes Handelsselskaber at forsyne Franco.

Det næste Skridt paa denne Krænkelsernes Vej var endelig, at de demokratiske Stater realisere Ikke-Interventionen.

I denne Politik laa den aabne Anerkendelse af de fascistiske Oprøreres respekterede Ligestilling med Spaniens lovlige valgte Regering.

Men der laa mere.

Der laa for det første det, at Italien, Portugal og Tyskland vedblev at forsyne Franco, medens de demokratiske Lande fuldstændigt boykottede den spanske Regering for al Vaabenleverance og alt, hvad det kæmpende spanske Folk trængte til af Krigsforsyning.

Men dermed var Rækkevidden af denne internationale Forbrydelse ikke slut.

De tre nævnte fascistiske Stater var jo ikke boykottet, og til dem leverede Handelsselskaber og Fabriker for Krigsproduktion i de „nevtrale" Lande, alt det, de ønskede. Og disse lod saa Leverancerne gaa videre til Franco.

Det er i saa Henseende bemærkelsesværdigt, at Sovjet-Unionens Leverancer af Benzin og Olie til Tyskland og Italien siden Juli Maaned 1936 er steget saa betydeligt, at der i disse Landes normale Forbrug ikke ligger nogen Forklaring derpaa.

De fascistiske Landes Hunger efter Raamateriale til Krigsproduktion er ligeledes steget kolossalt i samme Tidsrum.

Der kan ikke herske Tvivl om, at de saakaldte „nevtrale" Landes Kapitalistselskaber har været Leverandører til Franco, medens de af deres Regeringer er forbudt at sælge til den spanske Regering.

Hvor de fascistiske Regeringer aabent har støttet Francos Overfald paa det spanske Folk, der har de saakaldte „nevtrale" demokratiske Regeringer gjort dette lumsk og underfundigt!

Store Finanskredse i de demokratiske Lande har samme Interesse i det spanske Folks Undertrykkelse som Spaniens reaktinoære Fascister.

Skulde man rette sig efter den Ideologi og den „Sympati" de europæiske Statsmænd og deres offentlige Talerør, den borgerlige Presse hægger for Dagen overfor det „stakkels" spanske Folk, saa er deres Optræden netop mod dette Folk uforstaaeligt.

Men bag alle hykleriske officielle Talemaader ligger den forklarende Kendsgerning.

Denne er, at den gamle spanske reaktionære jordejende Adel aldrig har tilladt, at der dannede sig et egentligt kapitalistisk Borgerskab, men i Stedet har foretrukket at investere mægtige udenlandske Kapitaler, belgiske, franske og engelske i spansk Industri og Handel og da særlig i Spaniens rige Gruber.

Gennem dette økonomiske Forhold er Storfinancen, i særlig Grad Frankrig og England, inderlig flettet sammen med Spaniens sorteste Reaktion i fælles Interesse i at undertrykke og udbytte det spanske Folk.

Alene af engelsk Kapital er der i spansk Grube- og Fabriksdrift investeret flere Millioner Pesetas.

Disse økonomiske Kendsgerninger — som altid Økonomien gør — afslører helt Motiverne til den franske og engelske Regerings infame Opførsel overfor det spanske Folk og dets lovlig valgte Regering.

Det var disse Regeringers Formaal gennem Ikke-Interventionspolitiken at give Franco Mulighed for at sejre og derved knuse Spaniens revolutionære Arbejderorganisationer og sikre Finanskapitalen en fortsat blodig Udbytning af det spanske Folk.

Fortsættes Side 4.

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Anarko-Syndikalisternes Stormdivision indtog Brihuega

Den 19. Marts sammenkaldtes Pressens Repræsentanter i Valencia for gennem en Sekretær i Krigsministeriet at faa Meddelelse om et Telefonbudskab fra General Miaja, som da opholdt sig i den af Militsen erobrede By, Brihuega paa Guadalajara-Fronten. Senor Baraibar, Krigssekretæren, havde faaet Paalæg fra Miaja specielt at fremhæve den overordentlige Tapperhed, der specielt var udvist af Militsafdelingerne „de Mera" og „del Campesino", ved Erobringen af Brihuega og Forfølgelsen af Fjenden under dennes Flugt.

Denne Udmærkelse fra Krigsoperationernes højeste Ledere har sin store Interesse. Cipriano Meras Division er sammensat af Anarkosyndikalister. Campesinos Division bestaar af syndikalistisk organiserede Landarbejdere og Smaabønder. Begge Troppeafdelinger bærer C. N. T.s og F. A. I.s Farver.

Overført fra Jarama til Guadalajara.

Endnu omkring d. 20. Februar var Capriana Meros berømte Division inklusive Kammerat Eusebio Sanz Anarkist-Brigade: Brigade 70 — bunden ved Jaramaafsnittet, hvor Mera Divisionen slog Fjenden og erobrede Pengarron.

Efter disse Kampe fik Divisionen Ordre til at overgaa til Guadalajara-Fronten.

Den mellemliggende Tids Begivenheder maa forbigaas. Den 18. Marts havde Militstropperne efter gentagne Stormangreb i Alcarrasektionen fordrevet Italienerne fra Trijuegae, Palacio de Don Luis, Ibarra og Sureto de Brihuega.

Efter en voldsom Artilleriild, hvis Maal bestemtes af Hensyn til Brihuegas Civilbefolkning og Hensigten i størst mulig Udstrækning at hindre Fjenden i at undkomme, kunde Meras Division storme frem og besætte Brihuega.

Under denne hurtige Fremrykning erobredes Batteri efter Batteri

af italienske Kanoner i Ildstilling. I Kirken Santa Maria, hvor Italienerne havde indrettet Maskingeværreder, blev en stor fjendtlig Afdeling taget til Fange og et enormt Krigsbytte i Form af Vaaben og Ammunition faldt i Divisionens Hænder.

Meras Afdelinger angreb Byen i højre Flanke, medens „El Camposino-Afdelingen stormede frem paa venstre Flanke. Ved dette Angreb toges 350 usaarede italienske Fanger. Kun nogle faa Spaniere, der anvendtes til Tolke, fandtes mellem Fangerne.

Et mægtigt Krigsbytte

erobredes af Mera-Divisionen: 60 italienske Militærlastbiler, store Mængder Haandgranater og andre Vaaben, samt 12 Kanoner, som straks kunde anvendes i Kampen mod Fjenden.

Man beregner, at Italienerne har tabt ca. 20 Kanonbatterier mellem d. 15.—18. Marts paa dette Frontafsnit.

Brihuega er en urgammel By, der i normale Tider har ca. 22,000 Indbyggere. Befolkningen, der fandtes tilbage, modtog Befrierne med Begejstring.

Men lad os huske, at Brihuegas Befrier var den gamle Anarkist Cipriano Mera! Hans sejrrige Medkæmpere bestaar næsten udelukkende af Arbejdere tilhørende Tømrernes og Bygningssnedkernes Organisation: Sindicate de la Construccion de Madrid.

Det revolutionære Spanien har Ordet

Juventudes Libertarias — Frihedens Ungdom — C. N. T.s og F. A. I.s Ungdomsbevægelse beder os offentliggøre følgende:

Arbejdere i alle Lande! Revolutionære! Antifascister over hele Verden!

Vi nærmer os 1. Maj, Arbejdernes internationale Dag. Tænk paa, at i Spanien kæmper eders Brødre en Kamp paa Liv og Død. Tænk paa, at i Spanien ofrer eders Kammerater deres Liv for Arbejdernes Sag over hele Verden. Vær solidariske!

Gør 1. Maj til Solidaritetens Dag for det revolutionære Spanien.

De spanske Brødre venter kun effektiv Hjælp fra jer proletariske Brødre.

Solidaritet! Solidaritet! Solidaritet!

Juventudes Libertarias de Catalona.
F.I.J.L. F.A.I.

Følelse og Marxisme

(Fortsat)

Men de Stater, der havde paatvunget Tyskland **Versailles-Traktaten** — ikke for at ydmyge det, men for at bremse en Konkurrent paa Verdensmarkedet, kunde ikke roligt se paa denne Omgaaelse gennem den billige tyske Varestrøm.

Svaret blev en **Rationaliseringsbølge** Verden ikke før havde set Mage til, medens alle kommercielle og politiske Kræfter sattes ind for **„den lukkede Dørs Politik"**.

Fuldbyrdelsen af denne økonomiske Politik var bremset.

Da Tysklands Arbejder- og Mellemklasse i sin hele historiske politiske Indstilling allerede 1919 havde erklæret sig selv som et uselvstændigt Foster i den kapitalistiske Økonomis Liv, var der for det tyske Folk, under økonomisk Førerskab af det tyske Borgerskab, kun en Udvej tilbage for at undgaa det fuldstændige økonomiske Sammenbrud, og det var, **at mobilisere hele Nationens samlede Kraft**, for **med Magt at tilkæmpe sig Plads paa Verdensmarkedet!**

Nationalsocialismen er det politiske Udtryk for denne **eksistensnødvendige Mobilisering af alle Nationens økonomiske sociale, moralske og dermed politiske Kræfter!**

Og da alle fredelige Veje til det **livsnødvendige** Marked og Raastofkilder er lukkede, former denne nationale Oprustning, sig som en **militær** Oprustning, baade **moralsk og fysisk**, som en logisk Følge af Nationens samlede Eksistensvilkaar.

Og den over alle Klasseskel og Klassefølelser sejrende Nationalfølelse gror ikke af Hitlers Tungetaleri, men af **Truslerne mod hele det tyske Folks fælles Eksistensgrundlag**, — ikke af noget andet.

At ville fremstille den særlig udprægede aggressive Nationalfølelse som noget i Luften frit svævende, løsrevet fra Massernes Eksistensforhold, er derfor noget uvidenskabeligt Pjat.

Og at ville anføre den som et Bevis mod den videnskabelige Historieforsknings Grundlag Marxismen, er

Det er Lørdag d. 1. Maj Kl. 2 prc. vi mødes til F.S. Majstævne i Husum Møllekro

blot at dokumentere, at man ikke har forstaaet et Muk af det hele, hverken hvad Marxisme eller Nationalsocialisme **egentlig** er!

Nationalsocialismen sejrede, da den sidste fredelige Udvej for det tyske Folk som kapitalistisk Nation blev lukket — **ikke før!**

Nationalfølelsen er som al anden Folke- eller Massementalitet ikke blot et Produkt af den økonomiske Eksistenskamp, **men en Bestanddel af denne!**

Lætkøbte Argumenter.

I Kroniken vil man forklare den tyske nationale Mentalitet og militære Oprustning bl. a. med, at det i Generationer i Prøjsen har været et Haandværk at opretholde Soldater.

Men hvad saa med Frankrigs og Englands og Ruslands mindst lige saa voldsomme nationale militære Oprustning?

Stammer det ogsaa fra et prøjsisk Haandværk?

Et andet Argument gaar ud paa, at den religiøse Følelse spiller en stor Rolle i den historiske Udvikling. Som Eksempler nævnes **Korstogene og Trediveaarskrigen,** som — tilføjes der — ganske vist var plumrede af økonomisk Spekulation og Røvgriskhed o. s. v.

Man spørger uvilkaarlig, om ikke ogsaa Verdenskrigen var plumret af økonomisk Spekulation og Røvgriskhed, thi ogsaa der var den religiøse Følelse en stærk Drivkraft!!! Ja dette reklamerede da Kæltringene med paa begge Sider Skyttegravene!

Som om der nogensinde i Historien var ført en Krig om „Vorherres Skæg!"

Korstogene var veritable Røvertog i Orienten. Trediveaarskrigen en ligesaa oplagt Kamp mellem Kirken og Adelen om Jorden og Retten til at udbytte Bønderne. Kun Oxford-Stakler uden Realitetssans kan tro, at mægtige Værdier sættes paa Spil for religiøse Følelsers Skyld.

Atter Vildfarelser eller vende Forholdene paa Hovedet. De religøse Følelser kan udnyttes i Interessekampene, kan være en Bestanddel af dem, være Udtryksformen for dem, men ikke selve Interesseforholdet — Grundvolden.

Menneskenes Historie er og bliver Klassekampens Historie.

Til Slut kun dette:

For at afsvække Marxismen og den videnskabelige Historieforskning nævnes i Kroniken, at der mellem os og det kommunistiske Manifest ligger et lille Aarhundrede, med **Hitler og Sigmund Freud!**

Ja, tænk engang, der ligger et historisk Minut med et Par Døgnfluer, medens Marxismen til Erfaringsmateriale havde flere Tusind Aars historisk Udvikling, med en Alexander, en Sokrates, en Jesus, en Cæsar, en Napoleon o. s. v. Hele Udviklingen fra Fællesskabets Familie- og Stammesamfund, over Oldtidsstaterne, Fevdalismen og den moderne Kapitalisme, med sine bestandige Klassekrige og Omskiftelser, med Produktionskræfterne som den bestandig revolutionære Udviklingsfaktor under alle skiftende Former, fra den patriarkalske Kvindeundertrykkelse til den automatiske Tekniks Kvindefrigørelse.

Men dette sidste kan man ikke faa en Suffragette til at forstaa. Selv den usleste Mikrobe betragter sikkert sin „udødelige" Sjæl som Verdens Navle.

Den Smule Fordel, Karl Marx kunde have skænket Arbejderne i Forstaaelse og Klarsyn i deres Klassekampe, det ødelægges nu af enøjede borgerlige Elementer, der kritiserer Marxismen uden at vide, hvad Marxisme er.

Karl Marx sagde om dem: „Jeg gaar min Vej og lader Folk snakke!"

Joh. Petersen.

Arbejderstævnet 1. Maj i Husum Møllekro

STÆVNETS TALERE OG EMNER.

1ste Taler:

Maskinarbejder Harry Larsen. Emne: **„De kommende Opgaver i Fagbevægelsen under Statens Løndiktatur".**

2den Taler:

Husmoder Gunvor Hansen. Emne: **„Arbejderkvindernes Stilling og Kamp under Prisfordyrelsens Svøbe".**

3die Taler:

Tobaksarbejder Heinrich Petersen. Emne: **„Arbejderungdom! Til Kamp for den revolutionære Syndikalisme!"**

4de Taler:

Fru Margit Løvgren-Manus (Stockholm). Emne: **„Hos de spanske Arbejdere under Borgerkrigens og Revolutionens mægtige Opgør!"**

TALETID, MUSIK OG KAMPSANGE.

Hver Taler har 15 Minutter Taletid.

Til Stævnet er skrevet en Række korte fyndige Kampsange, som afsynges til Orkesterledsagelse mellem Talerne.

Stævnet holdes i Haven. I Tilfælde af ugunstigt Vejr afholdes det i den store nye Festsal.

STÆVNETS STORE UNDERHOLDNINGSPROGRAM

Deklamation, Musik, Sang, Film og Dans.

Det store Underholdningsprogram er endnu ikke udarbejdet i sine Enkeltheder. Men Komiteen meddeler, at der er sikret Kræfter til de forskellige Dele af Underholdningen, der efter Spisepavsen begynder Kl. 8 prc. Der bliver vekselvis Deklamation, Solosang og Musiknumre, og endelig vil der blive rullet en morsom Tegnefilm.

Der vil foruden den alm. Underholdning bl. a. blive Præmie-Keglespil med flere værdifulde Præmier.

Efter Underholdningen bliver der Bal fra Kl. 9,30 til de smaa Timer.

Stævnet aabnes Kl. 2 prc.

Tag Børnene med! Tag Madkurven med! Tag Venner med!

Hvis danske Vælgere kunde leve af Løfter, var der ingen Nød i Landet.

Endnu har ingen Husmoder fundet paa at lave en god Middag af de politiske Rettigheder.

Spaniens Borgerkrig og Revolution kan ikke adskilles

Fortsat fra Side 1.

Engelsk og fransk Finanskapitalisme tror ikke, at den republikanske Regering er en Garanti mod Spaniens revolutionære Bonde -og Arbejderklasse.

Grunden til den franske og engelske Regerings Holdning er, at den Finanskapital, de repræsenterer i den spanske Jord og Industri, ikke tror paa, at den republikanske Regering er i Stand til at værne deres Udbytningsinteresser overfor den revolutionære Del af det spanske Folk.

Grunden hertil er, at denne Regering i sin Oprindelse skylder sin Tilblivelse baade de revolutionære Arbejdere og Bønder, der ellers giver Fanden i det forløjede Demokrati, men blot for at gøre en Ende paa Diktaturet gav Demokratiet Magten, og dernæst, at denne Regering i Dag ikke bare som H. P. Sørensen forleden „oplyste", bestaar af 4 Socialdemokrater, men tillige af 4 Repræsentanter for Spaniens revolutionære syndikalistiske Arbejder- og Bondebevægelse C. N. T., hvis aabne udtalte Formaal er at udrydde enhver Form for Udbytning af det spanske Folk.

Under disse baade økonomiske og politiske Omstændigheder er det fuldt forstaaeligt, at engelsk og fransk Finanskapital krævede, at deres Regeringer indirekte skulde understøtte Franco, hvis Sejr var den eneste Garanti for fortsat Udbytning af det spanske Folk.

Alle kapitalistiske Beregninger slaas over Ende af det tapre Folks ukuelige Heltemod.

Mod alle kapitalistiske Beregninger og alle demokratiske Regeringers hemmelige Forhaabninger er alle deres direkte og indirekte Hjælpeforanstaltninger for Franco blevet resultatløse.

For ni Maaneder siden begyndte Fascisterne Oprøret med at beslaglægge alle Vaabenarsenalerne. Det spanske Folk begyndte Kampen vaabenløs og uøvet.

I Dag arbejder alene 170 Fabriker i Katalonien for Vaaben og Ammunition, og Folkemilitsen river Fascisthærens Omklamring Madrid op og jager Italienerne paa panisk Flugt.

Med Undtagelse af Kampene paa Nordfronten ved Bilbao er Fascisthærenes Offensiv standset paa alle Fronter, og Francos Papirer synker paa Evropas Børser.

Disse sidste Dages Kendsgerninger har dybt berørt

Finanskapitalismen, hvis politiske Kreaturer i største Hast har fremsat et Mæglingsforslag i den spanske Borgerkrig.

Staaende overfor den Mulighed, at de spanske Fascister vilde lide et Nederlag, har bevæget den i Spaniens investerede Finanskapital til at lade sine Kreaturer fremsætte eller udkaste et Forslag, der gaar ud paa, at Franco og Caballero skal trække sig tilbage, at Krig skal ophøre, og General Miaja den militære Chef for Madrids Forsvar skal danne en militær Diktaturregering, der saa skal skaffe „ordnede" Tilstande i Landet.

De første Meddelelser gik ud paa, at nogle *„neutrale"* spanske Politikere uden for Spanien havde fremsat Planen. Men da Forekomsten af den Art Amfibier maatte forekomme det spanske Folk for utroligt er en af Bagmændene, Storaktionæren i de spanske Rio Tintogruber, den engelske Finansmand og Politiker Churchill traadt frem for aabent Tæppe og aabenbaret, hvem der staar bag den skændige Plan, som gaar ud paa, at nu skal det spanske Folk efter ni Maaneders ubeskrivelige Lidelser, Ofre og Kampe jages tilbage i Slaveriet.

De sidste Rygter gaar ud paa, at den franske og engelske Regering arbejder paa at faa Verdens største Eventyrpolitiker Præsident Roosevelt til at stille sig i Spidsen for Planens Realisation.

Det skulde ikke undre os, at de Slyngler, der direkte og indirekte hele Tiden har støttet Franco, nu, da de ser, han taber en Dag, i Demokratiets og Humanitetens Navn sender Soldater ind i Spanien for at fuldføre hans Undertrykkelse af det spanske Folk.

Socialdemokraterne og Stalinisternes forræderiske Stilling er en direkte Understøttelse af Finanskapitalismens Undertrykkelsesplaner.

Vi maa ikke i denne Forbindelse glemme, at Finanskapitalismen her har Forbundsfæller blandt Arbejderne baade i og uden for Spanien.

Det er karakteristisk, hvor glad bl. a. den danske „soc.-dem."s Presse var for dette „Mæglingsforslag".

Og i selve Spanien staar ikke blot de Liberale, men ogsaa Socialdemokrater og Stalins Kreaturer paa det Standpunkt, at Borgerkrigen kun har til Formaal, at sikre *en demokratisk Forfatning!*

Det vil altsaa sige, at Kapitalismen uantastet skal have Lov fortsat at udplyndre det spanske Folk.

Disse saakaldte „Arbejder"-Partier er i Spanien som alle andre Steder Kapitalismens Lakajer og Politibetjente.

Men der er en tredie Faktor i Spanien, som ogsaa er en Magt.

Spaniens syndikalistiske Arbejder- og Bondebevægelse har 2½ Millioner Medlemmer, og de vil med Vaaben i Haand til sidste Mand forsvare den sociale Revolution.

Overfor al den kapitalistiske Nederdrægtighed og de politiske Skurkes Forræderi, som i Dag alvorligt truer med at ville fratage det spanske Folk Frugterne af deres Kamp og Lidelser. *„Jorden til Bønderne, Fabriken til Arbejderne"*, alt hvad de har kæmpet og lidt for i de forløbne Maaneder, kan vi kun sige, at Spaniens største Arbejderbevægelse, den revolutionære syndikalistiske Arbejder- og Bondebevægelse i Dag er saa stærk, som den aldrig har været før. Den tæller over 2½ Million Medlemmer, den behersker Kataloniens vældige opbyggede Ammunitions og Vaabenindustri. Den har langt over et Hundrede Tusind Mand under Vaaben rundt paa de spanske Fronter og den har nye Hundrede Tusinde i Reserve parat til at træde i de faldne Kammeraters Sted.

Og Aanden blandt dens Medlemmer er et til Døden glødende Had mod alle kapitalistiske Slyngler og deres lusede Lakajer, hvad enten de kalder sig Demokrater eller Kommunister.

Dertil kommer den Kendsgerning, at langt den største Del af U. G. T.s, den reformistiske Fagbevægelses ca. 1 Million Medlemmer, staar enige med C. N. T. i om Kravet: *Jorden til Bønderne, Industrien til Arbejderne.*

Stalins Landsknægte og de spanske Socialdemokraters Indflydelse, hvis Opblæsthed i den hjemlige Presse er Latterligheden selv i Forhold til Realiteterne i det spanske Opgør, kan vi roligt se bort fra, det afgørende er, om Evropas Arbejderklasse tillader en militær Invasion ind i Spanien for at knuse den sociale Revolution i Blod til Fordel for Finanskapitalismen.

Der har endnu trods al Forræderi ikke været Blod mellem Evropas Arbejdere — den Dag, det sker, da bliver der det.

Maatte det ikke ske!

Lad Spaniens arbejdende Bønder og Arbejdere ordne deres Eksistens i Fred paa Spaniens Jord!

Litteratur

Kønskamp eller Klassekamp

Margit Løvgren Manus.
„Storm"s Forlag, Stockholm.

Paa den svenske syndikalistiske Ungdomsbevægelses Forlag er udkommet en interessant lille Pjece paa 21 Sider af **Margit Manus,** der behandler det højt aktuelle Emne **„Kønskampen og Klassekampen".**

Forfatterinden vender sig mod den ensidige kvindelige Emacipationsbevægelse som en forskruet Overklassebevægelse, og argumenterer overbevisende logisk og tillige temperamentsfuld for den Opfattelse, at Arbejderkvindens Kønskamp — Kampen for hendes seksuelle Frigørelse — ikke kan adskilles fra den sociale Klassekamp.

Med Argumenter hentet direkte fra Daglivet, som maa virke overbevisende paa de unge tænkende Arbejderkvinder, viser Forfatterinden, hvorledes baade Kønskampen og den sociale Klassekamp maa være revolutionær baade i sit Indhold og Maal om den positivt skal bringe Kvinden den personlige Frihed og Livslykke, hun som Kønsvæsen og moderne Kulturmenneske længes imod.

Pjecen er skrevet paa et Svensk, der er let læselig for os Danske, og vi anbefaler den paa det bedste særlig til vore Arbejderkvinder. Prisen er 35 Øre og den kan købes paa Arbejdets Ekspedition, Blaagaards Plads 21, København N.

Hvad vil den syndikalistiske Internationale

„Storm"s Forlag, Stockholm.

Sveriges syndikalistiske Ungdomsbevægelse arbejder energisk. Dens Oplysningsvirksomhed er imponerende. Der gaar snart ikke en Uge, hvor der ikke udkommer en Pjece, et Skrift eller en Beretning af Betydning for Forstaaelse af Klassekampen og dens Problemer.

Et af dens sidste Smaaskrifter er et lille Hefte paa 16 Sider, der giver en Række Oplysninger om „Den syndikalistiske Internationale", dens Tilblivelse og bærende Hovedtanker.

I Slutningen af Heftet er aftrykket Bevægelsens, den revolutionære Syndikalismes Principper, Maal og Opgaver.

Alene dette sidste bør bevirke ,at enhver syndikalistisk og revolutionær Arbejder bør anskaffe sig det lille Skrift, som for 15 Øre kan købes paa „Arbejdet"s Ekspedition.

F. S. Majstævne i Husum Møllekro

Program:

Festen aabnes Kl. 14 med forskellig Underholdning, saasom Præmieskydning o. lign.

Kl. 14,30 taler følgende:

Maskinarbejder *Harry Larsen,*

Husmoder *Gunvor Hansen,*

Tobaksarbejder *Heinrich Petersen,*

Fru *Margit Løvgren-Manus,* Stockholm.

Kl. 20 Underholdning for F. S. Medlemmer med Bekendte.

Efter Underholdning stort Bal.

Dr. Leunbach gør op med Seksual-Reaktionen

Fortsat fra Side 1.

de i den arbejdende Klasse.

Ved Samtaler paa Arbejdspladserne, oprulledes Tragedie efter Tragedie, Fattigdom, Elendighed og Nød som den uafvendelige Følge af for mange Børnefødsler.

Og skulde alle kriminelle Svangerskabsafbrydelser resultere i Straffe, maatte Landets Fængsler udvides nogle hundrede Gange.

Marie Nielsen blev forstaaet af alle de tilstedeværende Arbejderkvinder, der ved deres Bifald tilkendegav Sympatien for Arbejderkvindernes Oplysningsforenings Standpunkt i denne Sag.

Efter de indledende Talere formede Diskussionen sig som en levende Protest imod Svangerskabsloven. Dog skulde Fordømmelsen af Steinckes Svangerskabslov ikke staa uimodsagt paa dette Møde.

Reaktionen var repræsenteret i Forsamlingen. En Snes Purke forsynede med Spejderbælter, og Hagekorsemblemer vilde lege Røvere og Soldater med Forsamlingen. Disse purunge Mennesker, der ganske naturligt ikke forstod Loven og dens Betydning eller den Alvor, der dannede Grundlaget for Protestmødet, blev dog hurtigt belært af de Voksne om at forholde sig rolige.

Efter dette Intermezzo med Steinckes ungdommelige Vaabendragere, fortsattes Diskussionen, hvor bl. a. Formanden for Socialistisk Samvirke, Alfred Kruse, anbefalede Kvinderne at slutte op om Arbejderkvindernes Oplysningsforening.

Afrustning og Fred

Søndag den 18. April afholdt Landsforeningen **„Aldrig mere Krig"** Aarsmøde i Odense, hvor der var mødt ca. 150 Repræsentanter for 56 Lokalafdelinger.

Landsmødet udsendte bl. a. følgende Udtalelse:

„I en Tid, hvor hele Verden ruster, ønsker vi at fastslaa, at Freden ikke kan sikres ved Rustninger, men at Vejen til Fred gaar gennem Afrustning, og vi mener, at vort Land bør gøre Begyndelsen og derved give Verden et Eksempel. Vi maa derfor udtrykke vor Beklagelse af den Styrkelse af vort Militær, som Regeringens Forslag vil betyde.

Vi er Tilhængere af Folkeforbundstanken, men ønsker en Revision, der udelukker økonomiske og militære Sanktioner og lægger Vægten paa Folkeforbundets Mæglingsmyndighed.

Men vi mener, at hverken Regeringerne eller Folkeforbundet kan udrette noget, medmindre Folkene staar bag ved, og derfor retter vi en indtrængende Appel til hver enkelt om at være sig sit Ansvar bevidst og gøre sin Indsats for Fredens Bevarelse."

Ny revolutionær Litteratur

Axel Østerberg:
Bakom Barcelonas Barrikader. Skildringer fra den spanske Borgerkrig 0,85
Margit Manus:
Kønskamp eller Klassekamp ... 0,35
Marie Nielsen:
Kampen om Trotski 0,60
L. Sedov:
Rorbuch über den Moskauer Prozess 1,00
Leunbach:
Kønslivet og Sundheden 1,00

Wilh. Reier:
Sexuel Kamp 0,50
Børneklubben Trekanten 0,50
Den økonomiske Verdenskrise 0,15
Hvad vil den syndikalistiske Internationale 0,15

Faas paa ARBEJDET's Ekspedition Blaagaards Plads 21.

Ønskes Bøgerne tilsendt, maa Beløbet plus Porto indsendes paa Postkonto 236,32.

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted.
Herresaaler og Hæle 4,50. Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle.
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4.
Telf. Amager 2676 x.

1000 Par brugt Fodtøj
i alle Faconer, Herre-, Dame- og Børnefodtøj fra Herskabshuse — Holmensfodtøj, Træsko, Træskostøvler. Klædesko sælges. Alle Reparationer udføres godt og billigt.
7 Birkegade 7.

FØDEVARER

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser.

FORSKELLIGT

„Kramboden" Nora 377
køber Brød - Flasker - Klude - Metaller til højeste Dagspris.
Brugte Møbler købes, sælges, byttes.
Todesgade 5 de røde Skilte.

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630 — Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Ottomaner, Madrasser, Divaner
til Private for Nettopris. Spar 6—24 Kr. Værkstedet, Griffenfeldtsg. 26.

Husum Møllekro
Carl Olsen. **Bella 14**
Frederikssundsvej 350.
Familiehave **Keglebane**

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

SILKEBORG

Her er Stedet
hvor man lader sig klippe og barbere, bedst og billigst.
J. Hermansen, Borgerg. 44.
ALDERSLYST

Det er selvfølgelig

ikke alle, men mange af vore Læsere kunde godt skaffe vort Blad en lille Annonce hos deres Handlende, om de sagde et Par Ord derom til dem.

Da vi har Læsere overalt, vil en Handlende, der fører kulante Varer til rimelige Priser, altid have Fordel af at annoncere hos os, da mange af vore Læsere netop ønsker at støtte de Handlende, der støtter os med en Annonce.

Gør derfor et Forsøg, og er den Handlende villig til at prøve en lille Annonce, da meddel os det, og vi sender da en Mand ud at ordne Sagen.

„Arbejdet"s Ekspedition,
Blaagaards Plads 21,
København N.

Bidrag til „Arbejdet„

C. Petersen 2,00, I. A. H. 1,00, Tømrer 2,00, Ernst P. 1,00, 2 Aktivister 4,00, C. C. 2,00. Med tidligere indkomment Kr. 1027,47.

Ansvh. Redaktør CHR. CHRISTENSEN

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK

15 Øre.

No. 18. | Fredag d. 30. April 1937 | 2. Aarg.

Brød Frihed Kærlighed

Under disse tre dyrebare Begreber vil vi tilegne vore kæmpende spanske Kammerater vort Majnummer.

Vi ved, det var bedre, om vi sendte dem en Skibsladning Vaaben, men lille og fattig, som vor Bevægelse endnu er, da er vi mere undskyldt end de store Arbejderbevægelser, som kunde, men ikke gør det.

— — —

Vi skal ogsaa afholde os fra enhver følelsesbetonet Jammer over Ofrene. Vore Kilder for Harme er udbrændt af Fascismens bestandige bestialske Myrderi.

Vi kan kun gentage, hvad Kapitalismens Historie bestandig har lært os fra sin Fødsel til i Spanien i Dag, at den private Ejendomsret, Magtbegær og Magtbesiddelse, i smaat som i stort, gør Mennesker til grumme, blinde, blodtørstige Vilddyr imod hinanden.

Derfor hilser vi i Dag Spaniens syndikalistiske og anarkistiske Arbejdere og Bønder, fordi de paa deres Kampfaner ikke blot har sat Kapitalismens fuldstændige Udryddelse, men Udslettelse af Stat, Regering og enhver Form for Magtkonstellation over det arbejdende Folk.

Vore spanske Kammerater har med dette Feltraab i deres Frihedskrig ikke blot draget den eneste sande logiske Konklusion af al historisk Erfaring, men de har gjort sig til Forkæmpere for *Menneskehedens største og ædleste Kulturkrav.*

Uden Forbehold erklærer vi med dem, at dette maa være Klassekampens Maal, om den har Krav paa Betegnelsen Kulturbevægelse og tænkende Menneskers Kærlighed og Hengivenhed.

Men her staar vi ved den spanske Borgerkrigs Skisma.

— — —

Lad Hypotesen om Enighed i det spanske Folks Kampfront være Begejstringsfoder for tomme Hjerner. Vi hader Løgnen for inderligt til at lade denne Hypotese staa uimodsagt.

Lige saa dybt et Skel som Skyttegravene, der skiller de fascistiske og antifascistiske Frontlinjer i Dagens Spanien, lige saa dybt uoverstigeligt Skel findes i den antifascistiske Front.

Sig kun det er beklageligt, at det er bedrøveligt og forfærdeligt, men fromme Ønsker har aldrig ændret hverken Kendsgerninger eller Sandheden om disse.

Og Sandheden er, at der i Spaniens antifascistiske Kampfront staar to Opfattelser, som er lige saa uforenelige som Ild og Vand.

Paa den ene Side staar vore Meningsfæller, Spaniens revolutionære Arbejdere og Bønder, der vil knuse Kapitalismen og enhver anden Form for Undertrykkelse og Udbytning af det arbejdende spanske Folk.

Paa den anden Side staar den dybt reaktionære baskiske Overklasse, det liberale Borgerskab og hele det snyltende Smaaborgerskab forenet med Socialdemokraterne og Stalins Tilhængere i een sammensvejset Blok med det Formaal at snyde Arbejderne og Bønderne for alle deres Ofre og paany indføre Kapitalismen med dens Undertrykkelse, Udbytning og aandelige Tyranni, naar Fascistgeneralerne er slaaet ned.

Hvorfor dække Sandheden til med Majdagens grønne Løv, naar Løvet er visnet i Morgen, griner Sandheden alligevel frem mellem de nøgne Kviste.

Og det Opgør, som vil komme i Spanien efter et fascistisk Nederlag, er allerede proklameret af Stalins lønnede og underholdte Kreaturer, og de er allerede ude med Brandstifternes Begfakkel.

Dette Verdensrevolutionens før patenterede Førerskab, disse lige omvendte kapitalistiske Indvoldsorme, skal overfor deres nye Herskab, Vesteuropas Imperialisme, vise deres Omvendelses Oprigtighed ved særlig Nidkærhed i Forfølgelsen af Spaniens revolutionære Arbejdere.

De har indtil nu udført dette Niddingsværk ved en ustanselig Løgnekampagne i deres af stjaalne Penge opretholdte Presse i Spanien mod de revolutionære Arbejdere og Bønder, som hver Dag med Livet som Indsats kæmper mod Fascisthæren eller slider bag Fronten for at hjælpe Militsen til Sejr.

Stalinisterne har allerede taget Snigmordet i Brug. Først faldt tre af vore Meningsfæller for deres Snigvaaben en Nat i Madrids Gader.

Forrige Uge kom der Meddelelse om, at en stalinistisk Bande havde snigmyrdet 16 af vore Kammerater ude i Provinsen Madrid en Nat, medens de laa og sov.

Over den asturiske Fronts syndikalistiske Efterretningstjeneste kom i sidste Uge Meddelelse om, at den reaktionære baskiske Regering havde arresteret Ledelsen for vor Bevægelse, forbudt deres Blad og foræret Stalins Kreaturer vore Meningsfællers Trykkeri.

Det sidste er en officiel Meddelelse over Bilbao Radio, der gaar ud paa, at Regeringen har ladet 120 af vore Meningsfæller skyde i sidste Uge.

Saadanne Kendsgerninger skal ikke dækkes af Majdagens haabefulde Vaarfraser. Vi siger lige ud til vore Kammerater herhjemme, at Meningsfællerne i Spanien til det Parti, der her hjemme skriger: *All for Spanien!* og tager Ordet *Frihed* i Munden, allerede arbejder for fuld Kraft paa at splitte og ødelægge Sammenholdet i den spanske Arbejder- og Bondeklasse, endnu før Fascismen er nedkæmpet, alt i Kapitalismens Tjeneste!

Og vi siger til Kammeraterne, at de forud bør gøre sig fortrolige med, at der efter Fascismens Nedkæmpelse forestaar endnu et Opgør mellem Borgerskabet og dens betalte politiske Slyngler paa den ene Side og den syndikalistiske Arbejder- og Bondebevægelse paa den anden Side.

— — —

Men dette være sagt uden Sorg eller Haabløshed.

Klassekampens Problemer er ikke noget, der løses i et lille kort Menneskeliv.

Det, vore spanske Kammerater skal til, er kun en Begyndelse. Kapitalisme, Fascisme, Demokrati, Stat og Statssocialisme og enhver anden Form for Magtkonstellation skal udryddes, før Klassekampen kan ophøre, thi den kan kun forsvinde med Udbytning — med *Udslettelse af Klasserne!*

At dette vil koste Millioner Menneskeliv, derfor garanterer alle Magthaveres dyriske Grusomhed.

Men nu vore spanske Kammerater, vil I spørge!

Javel, vi lader dem selv svare, saaledes som de har svaret os hver Gang, vi bekymret har spurgt.

De skriver:

»Saaledes som vi svarede jer ved Fascistoprørets Udbrud, at Spaniens Arbejdere og Bønder vilde sejre, selv om det vilde vare længe og Hundrede Tusind af vore Kammerater skulde sætte Livet til og Spaniens Byer ligge i Ruinhobe, saaledes vil vi med samme rolige Overlæg svare jer, at selv om Stalins invaserede Forbrydere og her i Landet købte Slyngler sammen med Borgerskabet skulde faa Held med at forføre en Del af Arbejderne til at kæmpe i Kapitalismens Tjeneste mod os, ja selv om Vesteuropas Imperialisme skulde afløse Tysklands og Italiens Invasionshære, saa er vore Idéer og vore Frihedstanker saa dybt forankret i det spanske Bonde- og Arbejderfolk, at vi og vore Idéer vil sejre, selv om det igen varer længe og 2 Gange Hundrede Tusind Kammerater skal ofre Livet for at føre Sejren hjem!«

— — —

Kære spanske Kammerater!

Vi sender jer paa Majdagen vor broderlige Hilsen og lover, at vi utrættelig vil arbejde, kæmpe og stride for vore fælles Tanker og søge at naa jeres Storhed i opofrende Hengivenhed.

Eli.

Klar Besked

»Hvor mange Medlemmer har C. N. T. i Katalonien?« har de stalinistiske Blade dér spurgt.

»Svaret er let,« siger C. N. T.-Bladet La Noche i Barcelona, »*tilstrækkelig mange for i en Haandevending at knuse ethvert kontrarevolutionært Forsøg indenfor dets Grænser.*«

Paa dette gentagne monomane Spørgsmaal om C. N. T.s Styrkeforhold i Katalonien svarer La Noche igen:

»I Følge Statistiken bruger de tre C. N. T. Dagblade i Barcelona, Solidaridad Obrera, Catalunya, La Noche, *daglig 12,000 kg Papir,* hvorimod D. S. U. C. og U. G. T.-Aviserne, Treball, Rambla, Las Noticias Noticiero Universal kun bruger 3750 kg.

Desuden ved Stalinisterne meget vel vort Medlemsantal, siger La Noche, fordi vi for ikke længe siden har offentliggjort Tallene. Derfor gentager vi dem ikke nu, men foretrækker at svare paa en Maade, saa Offentligheden selv kan drage sine Slutninger uden at føle sig bedraget.

En sidste Advarsel

Ingen politiske Mord tolereres mere.

skriver Castille Libre, F. A. I.s Organ i Madrid.

Det er tilstrækkelig med de 16 Anarkister, som fornylig myrdedes i Provinsen Madrid, og af de andre, der af Provokatører nedskødes paa selve Madrids Gader.

Enhedsfronten er en god og nyttig Idé, men vi maa bede os fritaget for at blive behandlet paa denne Maade af Folk, som kalder sig for vore Vaabenbrødre i Kampen mod Fascismen

Vi vil ikke høre om mere politiske Gangstergerninger mod vore Kammerater. Der findes nok af Fascister, som det er nødvendig at straffe og uskadeliggøre. De Revolutionære bør kæmpe i forreste Række mod Reaktionen, men forsøg ikke at umuliggøre denne Kamp ved fejge Snigmord og Arresteringer. Vi kræver, at alle Trakasserier mod anderledes tænkende Revolutionære ophører, og vi paapeger samtidig, at C. N. T. og F. A. I. er tilstrækkelig stærke til at kunne afvise alle Forsøg paa Terrorisering af deres Medlemmer.

Det er de stalinistiske Snigmordere, der faar en sidste Advarsel.

STÆRKE VAAR

KOM, STÆRKE VAAR,
MED SEJREN OM DIN PANDE,
MED HELSEKRAFT FRA SOLENS HVIDE STRANDE
FOR SOT OG SAAR.
DU BYGGER DRISTIGT OP, HVAD FROSTEN SØNDRED,
OG STRØR DIT GULD PAANY, HVOR VINTREN PLYNDRED.

DU STÆRKE VAAR —
MED GRØDESVANGRE STRØMME,
MED LIV OG KRAFT TIL BLEGE VINTERDRØMME
I SLUKTE VRAAR.
MED FRIE TANKERS FLUGT I GOLDE HJERNER,
HVOR ØJET FØR LAA SYGT MOD KOLDE STJERNER.

AA, STÆRKE VAAR —
HVER STAKKEL VINTERBØJET,
SOM UDEN KLANG I RØSTEN, GLANS I ØJET,
SAA LIVSTRÆT GAAR. —
AA, LAD HAM KENDE VARMT I SYGE AARE
DEN STÆRKE DRIFT, DER HAM TIL LIVET KAARE.

JA, LIVETS VAAR, —
TIL DIG GAAR MINE BØNNER,
NAAR UDEN HAAB OG TRO JEG LIVSTRÆT STØNNER
I GOLDE AAR.
OG SLOG MIG VINTREN NAADESLØST TILDØDE,
DA STAAR JEG FRELST BLANDT VAARENS BLOMSTER RØDE.

Anders Christensen.

Den spanske Krigs psykologiske Baggrund

I svenske Handelstidningen findes en meget interessant Artikel mærket M. J. K. om dette Emne, hvoraf vi tillader os at gengive et Uddrag.

De fleste europæiske Staters Hære er sørgeligt udelukkede fra Politik, og i Politikens Sted er traadt den blinde militære Disciplin. I mange Lande er Militær-Disciplinen udstrakt ogsaa til den civile Befolkning, til Skolebørnene, Spejderbevægelsen og Idrætsforeninger. Statstjenestemændene arbejder disciplinerede og strengt som Underofficerer og Officerer, og Regeringsapparatet fungere med militærlignende Organisation.

Medlemmer af en Nation, som — maaske i Generationer — er opdraget i denne Form, har gerne faaet Disciplinen saa stærkt i Blodet, at den er blevet eller opfattes som en anden Natur. De kan simpelt hen ikke begribe, at det andre Steder er anderledes.

Men det er anderledes med det spanske Folk. Man kan ikke sige, at Spanierne er et Folk af Drømmere, dertil lægger de for megen Vægt paa Virkeligheden. Man kan kalde dem et taalsomt Folk, men et Folk der hader al Kadaverdisciplin, netop fordi den leder til Krigsforberedelse.

Modviljen mod Disciplin er dybt rodfæstet i Spanierne. Visse Elementer deraf er indlevede i hans Instinkt. Et Menneske, for hvem Uafhængighed gaar over alt, kan ikke pludselig blive Slave — ikke engang under sig selv — uden at ofre sin Natur.

En Del af hans Fornuft siger til den spanske Militærsoldat, at han ikke kan tage Sejren hjem, hvis han ikke overfor den militært skolede Fjende lærer sig en jernhaard Disciplin. En anden Del af hans Fornuft raader ham til ikke at forraade sin egen Natur.

Nu befinder den Fornuft og Instinkt sig i skæbnesvanger Konflikt med hinanden. At Fornuften ikke uden videre sejrer, at en Mængde Spanier hellere dør end opgiver sig selv, beviser, at Afskyen for Kadaverdiciplinen er ægte. Ligesaa ægte som Fredskærligheden.

Allerede for flere Maaneder siden begyndte Disciplinen at gennemtrænge den spanske Folkehær, og nu har den vundet Overhaand. Men lige saa ægte som den spanske Fredskærlighed er, lige saa uægte maa altid den spanske Disciplin være. Man vil komme til at overbevise sig om, at den gør Underværker, men ligeledes, at den ikke bereder dem selv nogen Tilfredsstillelse. Denne Mangel paa Tilfredsstillelse kommer ikke blot af Følelsen, at den blinde Lydighed er et unaturligt Middel for den efter Uafhængighed stræbende spanske Sjæl, men frem for alt af en sund Trods.

— — —

Men dermed er ikke den dybeste Aarsag berørt, hvorfor den blinde Lydighed er den spanske Proletar saa afskyelig. En militær skolet og i staalhaard Disciplin uddannet Hær fører Krig ikke blot for at vinde, men ogsaa for at hærde sig, for at blive endnu mere militært skolet og for at udgaa af Striden med endnu staalhaardere Disciplin. Det fredselskende spanske Proletariat kan ikke forstaa dette Maal, som aldrig har syntes det tilstræbelsesværdigt. Disciplin kan kun opnaas ved Disciplin, og med Disciplin kan kun opnaas Disciplin.

Men det spanske Folk er langt fra at ville gaa ud af Borgerkrigen som noget, ingen historisk Proces under de seneste Aartier har kunnet gøre det til: En militær Magt. Denne Proletariatets paatvungne Kamp skal føre til, at det spanske Menneske i Fremtiden kan leve uafhængig og fri, underkastet ingen anden Lov end Naturens, Retfærdighedens og Menneskenes Værdighed. Naar en Kultur tilstræber saa høje Maal, kan den for at naa dem ikke benytte noget Middel, der bringer Mennesket nærmere en Maskintilværelse.

Den spanske Folkehær afviser mange af dens Fjender anvendte barbariske Krigsmetoder, selv om de maaske kunde lede til militær Sejr, fordi den ikke vil øve Hævn. Den militære Sejr betyder intet for Folket.

Uden Tvivl har denne Holdning bibragt Folket mange militære Nederlag. Toledos Alcazar blev ikke indtaget, fordi man tøvede saa længe med at ofre hundredevis uskyldige Kvinder og Børn. Men medens man i mange militært førte Krige har vundet mange Slag, men tabt Krigen, saa vil det demokratisk Spanien komme til at vinde Krigen, skønt det har tabt mange Slag.

Folkehæren bliver for hver Dag mere disciplineret, men dens Disciplin vil altid adskille sig fra de andre europæiske Hæres. Den bliver de Menneskers Disciplin, der ikke ophører selv at tage Ansvaret for sine Handlinger. Thi den Uafhængighed, som den spanske Sjæl søger, gaar ikke blot ud paa at blive fri for ydre Tryk, men den stræber ogsaa efter at øge det indre Tryk, som Livet øver paa Individerne, hvis ingen ydre Formidlere stiller sig i Vejen for dets Umiddelbarhed.

Det er en levende Disciplin, der kan tillade Spanierne at sige: Vi har vundet Krigen ikke ved vor Krigskunst, men ved os selv og vor Moral.

Guernika

Fascisterne har paa Bilbaofronten atter bombet og jævnet en fredelig civil By med Jorden og fra lavtflyvende Maskiner nedmejet Tusinder af flygtende Kvinder og Børn og fredelige Bønder.

Og i den Anledning flyder den europæiske borgerlige, demokratiske, socialistiske og stalinistiske Presse over af Harme og Indignation.

Vi raaber til dem: *Spar jeres Hykleri!*

I tilhører og repræsenterer selv Partier, der vil bevare Kapitalismen og Staten og dermed Militarisme. I bevilger selv Penge til Militarismen og tvinger Ungdommen til at lære dette skændige Morderhaandværk. Og Fremtidens Militarisme og den Krig, I selv derved forbereder, den *maskiniserede* Krig, er ikke Mand mod Mand, men Ødelæggelse af fredelige Byer og Masseudryddelse af Civilbefolkningen.

Spar derfor Hykleriet! I er selv nedrige Folkeforbrydere, hvis eneste Adkomst til Indignation er, at Humanitetens Maske endnu ikke er revet af jeres kapitalistiske Forbryderfjæs!

Men Spaniens oprigtige Revolutionære vil sikkert om faa Maaneder demaskere jer.

Leve Syndikalismen! Leve den frie Kommunisme!

Spaniens Proletariat i det blodige Opgør

Demokratiets og Parlamentarismens fede Munke kan tusind Gange tusind Gange om igen prædike deres livløse Løgne om Klassekampens Likvidation, om fredelig Udligning mellem Klasserne og fredelig Overgang til Socialismen, saa staar det som en urokkelig historisk Kendsgerning, at der siden 19. Juli sidste Aar og fremdeles i Spanien gennemkæmpes den mest blodige og uforsonligste Borgerkrig mellem det arbejdende Folk og dets udbyttende Tyranner, som Historien endnu kan opvise i den kapitalistiske Tidsperiode.

Og dette Dementi lever ikke blot som haandgribelig Virkelighed paa de spanske Fronter, men det lever som en varm, levende Ønskestrøm paa denne Majdag i Aaret 1937 i Millioner ærlige Proletarhjerter Verden over — brændende Ønsker for de spanske Klassebrødres Sejr!

Klassekampens Tanke kan slet ikke dø!

Den maa bestandig leve i Millionernes Blod og Kærlighed, og Gang paa Gang udløses i Kamp og Oprør, indtil den mest fuldkomne Lighed i fysiske Eksistensvilkaar er sikret hvert eneste Menneskebarn, der fødes og paa dette fysiske Fællesgrundlag er sikret hvert enkelt Menneske den fuldkomne Frihed til Udvikling af sine Personlighedsegenskaber som fælles Grobund for den menneskelige Kultur.

Paa Menneskeslægtens historiske Vandring er ikke skabt noget højere, renere og skønnere Ideal for menneskelig Stræben.

Dette er Bannermærket i Arbejdernes revolutionære Klassekamp i Spanien i det mægtige Opgør, og vi vil i dette høje Ideals Tjeneste udrede denne Kamps Grundelementer, som de former sig for den sandhedssøgende Proletar.

... heller ikke at indføre moderne Driftsmetoder, ja, den lader endog store Dele af Spaniens Jord ligge udyrket hen, naar det ikke passer den at lade det dyrke.

Men netop fordi denne Brugsform opretholdes sammen med moderne Kapitalisme, hvor Bønderne skal købe alt for Penge, og og hvor de Jordlapper der tilstaas dem til høje Forpagtningsafgifter, er saa smaa, at de ikke kan leve af dem, har tilsammen gjort den spanske Bondeklasse til et forarmet Landproletariat, der bestandig er undergivet den konstante Elendighed, og naar det ikke passer Kirken og Adelen at lade Godsjorden dyrke, tvinges ud i Hungersnød.

Denne konstante Mangel paa en købedygtig Bondeklasse til at omsætte den i Industriens Varemasser indeholdte Merværdi til Profit, har igen bevirket, at der i Spanien ikke som i den øvrige Verden er skabt et selvstændigt stærkt kapitalistisk Borgerskab.

Derved har selve Industri og Handelskapitalismen i Spanien faaet et Særpræg, idet den mægtige Jordkapitalisme — Kirken og Storgodsbesidderne — har anbragt sig i Gruber og Industri som en dominerende Storfinans. Og hvor dens egen Evne ikke strakte til, har den investeret udenlandske Milliardkapitaler i spansk Grube, Industri og Handelsvirksomhed.

Spanien har selvfølgelig et kapitalistisk Borgerskab, men nærmest et taalt Smaaborgerskab under Jordmonopolismens og Storfinansens Kontrol.

Disse Særforhold i spansk Kapitalismes Ejendoms- og Produktionsforhold har paa den ene Side skabt Verdens mest reaktionære, hovne og hensynsløse Plutokrati, og paa den anden Side udslettet den øvrige Verdens udflydende Borgerskab og smeltet det store Folks mægtige Bonde- og Arbejdermasser sammen paa en fælles Interessefront i den sociale Klassekamp.

Men før vi nærmere ser paa denne Interessefront i den Kamp, der i Dag flammer over Spanien, vil vi lige kaste et Blik paa de politiske Forhold, der genspejler de økonomiske Ejendoms- og Produktionsforhold.

... de. Det reklamerer med alle Frihedens Fraser for at bortlede Opmærksomheden fra sin kapitalistiske Opgave.

Den demokratiske Valgsejr i Februar 1936 og den reaktionære Storfinans Motiver for Oprøret.

Endelig efter flere Aars halvfascistisk Diktatur blev der udskrevet Valg i Februar 1936.

Forud for Valget lovede den demokratiske Folkefront — et Sammenrod af alle Retninger lige fra provins-patriotiske Smaaborgere til Stalinister — de revolutionære Arbejdere og Bønder, at blot de vilde stemme paa »Fronten«, saa vilde den skaffe Bønderne Jord, amnestere alle Arbejdere i Fængslerne — C. N. T. havde op til 30,000 Medlemmer fængslede — og anerkende C. N. T. som en lovlig Organisation.

I Henhold til disse Løfter stemte de revolutionære Arbejdere og Bønder »Folkefronten« ind med stort Flertal.

Det første, »Folkefronten« foretog sig, var at myrde løs paa de revolutionære Bønder, der tog Godsejerjorden i Brug, lige som den lod strejkende Arbejdere nedskyde og forfulgte og lukkede C. N. T.s Kontorer.

Men den reaktionære Storfinans lod sig ikke berolige af disse reaktionære Forsikringer og Tjenester.

Den var fast besluttet paa en Gang for alle at gøre en Ende paa Smaaborgerskabets politiske Kvalm ved simpelt hen at indføre fascistisk Diktatur og ved brutal Magt holde Arbejdere og Bønder nede i fortsat Slaveri.

Der foreligger Bevis for, at Oprørets finansielle og militære Forberedelser allerede begyndte i Marts 1936 — maaske før.

Alligevel maa Oprøret være brudt noget tidligere ud, end Anstifterne havde beregnet. Alene at Folkefrontens Regerings- og Rigsdagsmedlemmer lever, taler sammen med saa meget andet herfor.

Man maa ellers indrømme, at Folkefronten var saa optaget af Forfølgelsen af Arbejderne og Bønderne, at de fascistiske Embedsmænd og Officerer i Ro og Mag i selve Regeringskontorer og Kasserner tilrettelagde hele Oprøret uden at Regering eller Rigsdag opdagede noget.

Repræsentanter for denne uduelige og forræderiske »Folkefront« har bestandig fægtet for den Hypotese, at Storfinansen frygtede for, at den vilde gennemføre en fredelig social Revolution. Alle Francos officielle Opraab og Redegørelser siger lige det modsatte. De siger tydeligt og klart, at Oprørets Formaal er med brutal Magt at lægge Arbejderne og Bønderne i Lænker.

At anbringe mange Millioner Pesetas for at gennemføre dette, er en virkelig fornuftig Forretning, men at gøre det samme for at lukke Munden paa en Flok politiske Spekulanter, har intet med Fornuft at gøre — det var jo meget billigere at købe dem, da de alle er til Købs for højeste Bud!

Men Hypotesen om Oprørets falske Formaal opretholdes heller ikke for Sandhedens Skyld, men for at Arbejderne og Bønderne, naar de har givet deres Offer i Blod og Lidelser for at slaa Fascisterne ned, paany kan blive lænket til Kapitalismens Lænker i Udbytning og haabløs Fattigdom.

Det er i Forbindelse med dette interessant at se paa »Folkefronten«s Manøvre lige efter Oprørets Udbrud.

Hele Banden var saa kompromitteret, at Primo de Riveras Diktaturredskab maatte overtage Førerskabet.

Da Oprøret Natten mellem 18. og 19. Juli sidste Aar udbrød og det oprørske Militær overalt i Spaniens Byer havde kørt Kanoner frem i Gaderne og besat dem med Maskingeværafdelinger, mærkede man ikke noget til de politiske »Kraftkarle«, der havde forfulgt og dræbt de revolutionære Arbejdere. De var om Morgenen og hele Dagen forsvundet som Dug for Solen.

Først da de saa, at de revolutionære Arbejdermasser under C. N. T.s og F. A. I.s sortrøde Faner stormede Militærets Forskansninger, rensede Gaderne, da kom de frem af Smuthullerne i Haabet om, at Arbejderne ikke stillede dem *op ad Murene!*

De begyndte straks at husere som »Fædrelandets« Frelsere og begyndte at kommandere, men det gik ikke. De var for kompromitterede. De var Generaler uden Hære. De fik tydelig Besked om at forsvinde. I Løbet af 48 Timer skiftede »Regeringen« Personer 3 Gange.

Endelig blev det *Caballero*, der blev hængende som Regeringschef.

Denne Mand er en typisk Eventyrpolitiker, for hvem det hele er Levebrød. Han begyndte som Socialist og Demokrat, og drev derefter over til at blive Arbejdsminister i Primo de Riveras Diktaturregering, hvor han benyttede Lejligheden til at favorisere U. G. T. — Spaniens borgerlige reformistiske Fagbevægelse — medens han paa det mest hensynsløse forfulgte den revolutionære Fagbevægelse C. N. T. med Tusinder af Arrestationer af dens Medlemmer og absolut Forbud mod selve Bevægelsen.

Efter Primo de Riveras Fald vendte Caballero tilbage til Demokratiets Græsgange og blev som Tak for Vennetjenesten valgt til Sekretær for U. G. T. Her spillede han Rollen lige op til Fascistoprørets Udbrud som den radikale halvkommunistiske Brøler — han er en stor Folketaler —, der søgte at forsvare Folkefrontens reaktionære Handlinger ved stadig at angribe og mistænkeliggøre C. N. T. og dens Kamp for Arbejdernes Interesser.

Naar det blev ham, der blev den endelige Regeringschef under Borgerkrigen, saa skyldes dette udelukkende, hvad der er sagt højt og tydeligt, at C. N. T. respekterede ham *som U. G. T.s Sekretær og Repræsentant!*

Efter mange Krumspring og Udflugter maatte man erkende, at man ikke kunde »regere« uden om de revolutionære Arbejdermasser, og de borgerlige Elementer i Regeringen maatte vige Pladsen for 4 Repræsentanter for C. N. T.

Officielt er U. G. T. repræsenteret i Regeringen med 6 og C. N. T. med 4 Repræsentanter. Men reelt politisk er der 4 Repræsentanter for det socialdemokratiske og 2 Repræsentanter for det stalinistiske Parti, medens de fagorganiserede Arbejdermasser er repræsenterede af de 4 Repræsentanter fra C. N. T.

Disse sidste gik ind i Regeringen med den Motivering, at de kun gik derind for at forhindre, at de politiske Svindlere snød Arbejdermasserne.

Caballero har mere end en Gang højlydt beklaget sig over det syndikalistiske Selskab og endog truet med at gaa.

Dette sidste vover Caballero dog ikke, thi han ved, at han og hans Flertal i Regeringen kun repræsenterer et Mindretal blandt Arbejderne, og med hans Bortgang vilde det politiske Demokratis Mulighed for at frelse Kapitalismen efter en Sejr over Fascismen blive endnu mindre, end den er, saalænge han sidder som Regeringens Chef.

Caballeros Regering eller *Valencia-Regeringen*, som den populært kaldes, er saaledes ikke, som det paastaas, en af Spaniens Forfatning lovlig udgaaet Regering.

Den er udgaaet af en akut politisk Situation, og dens Flertal er Resultatet af en Intrigekamp mellem politiske Retninger, der for at redde Kapitalismen holder sammen, medens dens Mindretal — de 4 Repræsentanter for C. N. T. — repræsenterer Arbejdernes og de fattige Bønders store Flertal og sidder der for at værne den sociale Revolution og aldrig har været valgt til noget i Henhold til Landets Forfatning.

Regeringen har under de givne Forhold som samlende Centralorgan og som officiel Repræsentant overfor Udlandet sine vigtige Opgaver at opfylde, men den faktiske politiske Magt i Spanien hverken besidder den eller repræsenterer den.

Iberisk Race-Mentalitet

Stakkels smaaborgerlige Sjæl, der aldrig sætter en Krone ind for en skøn Tanke. Du, der af Angst for din madkære Vom hellere gør dig til Løgner tyve Gange om Dagen end miste 25 Øre i Fortjeneste, du forstaar ikke et Folk, hvor Tusind efter Tusind af dens bedste Ungdom ofrer Livet i Kamp for en stor, skøn Tanke — for Livet i social Lighed og aandelig Frihed.

Men du Arbejder — proletarisk tænkende Menneske — du har Mulighed for at forstaa.

Den iberiske Folkestamme, der bebor Pyrenæerhalvøen, er som de fleste Folkestammer nu mere eller mindre opblandet af andre Folkeelementer.

Men mange Grundtræk er bevaret, bl. a. den stærkt udviklede Personlighedsfølelse, en individuel Stolthed, der ikke uden Smerte lader sig kue.

Medens man f. Eks. i Italien ikke kunde spytte for ydmyge Tiggere, ikke blot paa Gader og Veje, men ogsaa i Hjem og Familier — et Folk med ydmyg og fejg Tiggerkarakter, saa møder du ikke dette Træk i den iberiske Folkerace.

Selv den socialt set usleste, lasede, snavsede og lusede Bonde glemmer aldrig sin personlige Værdighed. Han foretrækker at stille sin skrigende Sult i en halvraadden Roe, fremfor at ydmyge sin menneskelige, personlige Værdighed.

Dette Folkekarakterens Grundtræk maatte af den private Ejendomsret og den deraf følgende Kløft i sociale Livsvilkaar virke skærpende paa de mentale Udtryksformer.

Dette maatte paa den ene Side skabe et for andre Racer næsten uforstaaeligt Hovmod hos de Rige og Besiddende, og paa den anden Side faa Fattigdommen til at føles som en dybt krænkende Tilføjelse hos de Besiddelsesløse.

Det maatte skærpe Karakteren af det Modsætningsforhold, som Ejendomsformen og Forholdene skabte.

Men det medførte ogsaa for vor, den fattige Klasse noget uendeligt værdifuldt.

Medens den ydmyge Slavekarakter altid er parat til Gengæld at ydmyge og træde deres Medmennesker ned i Snavset, saa er lige det modsatte Tilfælde med den iberiske Underklasse.

Netop fordi den fattige iberiske Bonde og Arbejder er saa øm over sin egen personlige Værdighed, vilde han føle sig som en brødefuld Skurk, om han benyttede sin Hjælp til en fattig Fælle til at ydmyge ham. Dette kan han ikke gøre.

Derfor kender Kammeratskabets gensidige Hjælp ikke saa ophøjede, hjertelige Former som i Spaniens Underklasse.

Give og modtage uden Hovmod og uden Ydmyghed!

Det understreger paany Sandheden for os, at stolt personlig Bevidsthedsfølelse hos Individerne er Fællesskabets bedste Cement.

Denne dybe, glade, uselviske Hjælpsomhed, som alle Spaniensrejsende er enige om at berømme hos det spanske Folk, har de tolket som en Art Barnlighed.

I Dag, hvor Spanien staar i Blod og Flammer, maa de stryge Barnligheden.

Og lad det være karakteristisk, at medens hele den ariske Stammes Boplads — hele Nordeuropa — er gjort til et Ydmygelsernes, Reformernes Fattighus for det arbejdende Folk, saa flammer Spanien i Ild og Blod, hvor iberiske Arbejder- og Bondemasser sætter Liv og alt ind paa at dræbe Rigdom og Fattigdom for Fællesskabets jævne Velstand.

Dette den iberiske Folkeraces Karaktertræk: *den stolte Personlighedsfølelse*, skaber ikke Klassekampen i Spanien, men er et saa betydeligt Element i dens Udtryksform, at vi maa forstaa, hvorfor Verdensfascismen paa sin internationale Undertrykkelsesvej her for første Gang mødte et arbejdende Folk, der frem for et Liv i Slaveri foretrækker Døden i Kamp for Friheden!

Den Arbejderklasse, der sætter den personlige Frihed og Værdighed over Livet, er uovervindelig.

Vore fjender vil kæmpe

Skal vi naa sosjalismens
forjættede maal:
maa vi hærde vort vaaben
til bidende staal!

— — —

- Maa vi rense vor hær
for de vaklende fejge!
Thi vor kamp har kun brug
for de stærke og sejge!

— — —

Ja for kamp skal der til:
vore fjender vil kæmpe!
Det er døden at tro,
at vi sejrer med lempe!

Jacob Hansen.

Det politiske Demokratis svage Stilling i Spanien

Mangelen af et bevidst selvstændigt kapitalistisk Borgerskab har i høj Grad maattet præge den politiske Udvikling i Spanien.

Den aldeles dominerende Grund- og industrielle Storkapitalisme, der med inderlige Baand er knyttet sammen i Kirkens og Storadelens reaktionære Familjeklasse, har bestandig afvist enhver Tendens til Dannelse af det kapitalistiske Borgerskabs politiske Demokrati med Jordreformer for Bønderne og sociale Reformer for Arbejderne.

Vel har der været parlamentarisk politisk Styreform i Spanien som i den øvrige kapitalistiske Verden, og vel har der været og er bestandigt et politisk parlamentarisk Demokrati, hvor baade Bonde, Borger og Arbejderklassen partimæssig har været repræsenteret, men det har været uden al Betydning i Spaniens Udvikling.

Grunden hertil var ikke Mangel paa Stemmesedler, selv om Spaniens Bønder og Arbejdermasser nærer en af gjort Foragt for Papir som Vaaben i Eksistenskampen. Men har det politiske Demokratis Tilhængeres Antal været forholdsvis lille, saa var Reaktionens endnu mindre.

Gang paa Gang er Reaktionen overstemt af Demokratiet. Men bestandig manglede der bag Demokratiet det Borgerskab, der var økonomisk stærk nok til at tvinge Grundbesidderne til at gaa med til Bonde- og Landbrugsreformerne: *Jord til Bønderne. Dannelse af en købedygtig Bondeklasse!*

Hver Gang Demokratiet har forsøgt at løbe Storm mod Reaktionen i dette livsvigtige Spørgsmaal, har det ynkeligt tabt. Selv da det sidste Gang greb til at deportere nogle Snese af de værste reaktionære Godsejere, der nægtede at efterkomme de vedtagne Love, endte det hele i Fiasko.

Jorden koster saa meget, sagde Reaktionen, og det var Priser, spansk Landbrug ikke kunde forrente.

Reaktionen satte det politiske Demokrati overfor Valget mellem at krænke den private Ejendomsret eller kapitulere, og Demokratiet, der er Kapitalismens politiske Barn, valgte altid det sidste — selvfølgelig!

Det politiske Demokrati søgte at bane sig Vej uden om den politiske Centralmagt i Madrid ved Udvikling af provinsiel Selvstyre og Lokalpatriotisme i Andalusien, Asturien, Levanten, Kastilien, Katalonien osv. Men denne *»politiske feudale Middelalder«* blev højst en Forsvagelse af Demokratiet, ikke i noget Tilfælde en Styrkelse.

De senere Aars skiftende politiske Former, snart Demokrati, snart halv eller helt Diktatur, er først af alt en nøje Afspejling af dette Grundforhold: et økonomisk, magtesløst, overvældende Flertal og en økonomisk magtfuld, men lille Minoritet.

Men selv i de Tilfælde, hvor Demokratiet har siddet inde med den politiske Centralmagt, har det bestandig vist sin kapitalistiske Kræmmersjæl ved brutal Forfølgelse af de revolutionære Bonde- og Arbejdermasser.

Det politiske Demokrati er sig selv lig under alle Forhold og i alle Lan-

Ejendoms og Udbytningsformer i Spanien

En anden og endnu dybere Kilde til Forstaaelse af den spanske Klassekamp og dens særlige Karakter er de Ejendomsforhold, der historisk er udviklet, og de Udbytningsformer og Klassemodsætninger der herpaa er udviklet.

Spanien er slet ikke, som mange ofte paastaar, et tilbagestaaende Fevdalsamfund.

Det er i økonomisk Forstand et fuldt udviklet kapitalistisk Samfund med en mægtig koncentreret Kapitalophobning anbragt i Jord-, Grube- og Storindustri, udbyttende Arbejderne og Bønderne gennem Løn og Rentesystemet.

Men et Særforhold for Spanien er Bevarelsen af Fevdalismens Brugsform i Landbruget, Bevarelsen af Storgodset med Fæste- eller Lejebønder.

Dette beror i høj Grad paa, at den mægtige Rigdomsforøgelse, der efter Columbus Opdagelse af Amerika tilflød Spanien gennem Røvertogterne i de gamle indianske Kultursamfund, samledes paa en faatallig Klasse af Adelsslægter.

Denne »gyldne« Klasse sammen med den katolske Kirke og dens øverste Lag af Prælater samlede efterhaanden al Spaniens frugtbare og dyrkbare Jord i Storgodsbesiddelser under sin Kontrol.

Grundet paa sin mægtige Rigdom behøvede denne Overklasse ikke at sælge Jorden til Prioritetsforrentning som i den øvrige kapitalistiske Verden. Den behøvede

Spaniens Millioner fattige Bønder kan kun forløses gennem den sociale Revolution

Ser vi bag de overfladiske politiske Partikonstellationer i Dagens Spanien og søger ned til selve Landets økonomiske Kraftkilde, møder vi først af alle den store arbejdende Bondeklasse, eller hvad vi paa Dansk vilde sige, Husmands- og Landarbejderklasse, der før Fa-

Den sociale Revolution marcherer

„ARBEJDET"
[illegible] Sammenslutning i Danmark
Redaktion & Ekspedition:
[illegible] Gade 21
København N
[illegible]
Postgiro 886.85

[illegible] ca. 2 Mill. arbejdende [illegible] det spanske Omraade.

[illegible] kan vi ikke [illegible] denne Bondeklasse som en absolut Enhed.

[illegible] paa Spaniens mest ufrugtbare Jord lever en saakaldt selvejende Bondeklasse, hvis Renteslaveri og sociale Nød ikke staar tilbage [illegible] Forpagterbønder.

I det [illegible] industrielle Katalonien er Jordens Dyrkning [illegible] under Smaabrug, hvis Produktion meget ligner Danmarks, idet den lever paa at forsyne Industridistrikterne med Mælk, Kød og Æg.

Men de katalanske Smaabrug er [illegible] om et stort Godsherres Jord er skaaldt til en saadan Aagerpris og Vilkaar at [illegible] et Renteslaveri, der fratager dem enhver Mulighed for nogensinde at komme til at eje Jorden.

Af virkelig selvejende Bønder har Spanien selvfølgelig en Del spredt rundt i de forskellige Provinser, men deres Antal betyder [illegible] Spørgsmaalet om den spanske Bondes Stilling til den sociale Revolution.

De fattige Forpagtere og Landarbejdere er det enorme Antal, ca. [illegible] af den spanske Bondeklasse, og dem er det, der afgør hvad der skal ske med det spanske Jordspørgsmaal, hvis det lykkes at slaa Fascismen ned.

Den iberiske Bonde og Anarkismen.

Hvis den iberiske Racementalitet lever rendyrket i nogen Klasse i Dagens Spanien, da er det i den fattige Bonde.

Trods al hans sociale Elendighed er han af Væsen og Karakter et frit og stolt Menneske, der med [illegible] Uvilje hader al Autoritet.

Han kan være dybt religiøs, men han elsker Friheden [illegible] Gud eller [illegible] for ham et Gud, indbegrebet af den absolutte Lighed og den absolutte Frihed for alle Mennesker.

Som han betragter Godsejeren, saaledes betragter han ogsaa Staten, Soldaten, Gendarmen og enhver anden Autoritet som sin personlige Fjende.

Denne Grundindstilling i hans Karakter, Tankegang og Moral gør ham til den fødte — ikke beglærte — Anarkist.

Derfor har den illegale af alle Besiddende og Statstilhængere hadede og forfulgte anarkistiske Bevægelse i Spanien F.A.I. sin Kraftkilde og usvigelige Bærer i den fattige Bondebefolkning.

Naar de demokratiske Partier bestandig forgæves har bejlet til denne Rygrad i det spanske Folk, er det dog ikke blot et Mentalitetsforhold, der skiller, men ogsaa selve det fysiske Eksistensforhold.

Hverken den fattige Forpagter eller den selvejende Renteslave kan føle sig tiltrukket af Demokratiets Løfter om Statens Hjælp til Køb af Jord.

De vil ikke være Renteslaver under en endnu stærkere Autoritet end Godsejeren — *Staten!*

Godsets Jord tilhører Landsbyen, fra vore Slægter er den røvet, og vi, der vil dyrke den, tilhører den Gæld- og Rentefri!

Vi vil dyrke den i Fællesskab, dele Byrder og Frugter i Lighed, men fine dovne Slyngler, der vil æde vore Børns Brød som en Fordring, vil vi ikke vide af.

Ved brutale Voldsmidler kan Spaniens Bondefolk presses ind under Kapitalismens Aag, men ikke ved fredelige Midler.

Dette er de sociale og psykologiske Grundelementer, der maa bygges paa i Spaniens Jordspørgsmaal, om det lykkes at slaa Fascismen ned.

[illegible] smaaborgerlige Reformister [illegible] revolutionære [illegible] blev skolet i den [illegible] Organisationsskole for [illegible] Lands [illegible] har gennemgaaet.

[illegible] var Mennesker, der ikke bare kæmpede for en [illegible] Øre, men som kæmpede for selve Klassens og Menneskenes Frigørelse for den forbandede Kapitalismes Udbytning og sandelige Slaveri.

Og det var ikke bare nogle enkelte Fantaster eller Drømmere, men det var et saa mægtigt Antal, at det under de givne Vilkaar fuldt ud repræsenterede selve Klassen.

Et Par Tal er her Vidnesbyrd nok.

I Februar 1936 da C. N. T. blev anerkendt som legal faglig Organisation, udviste dens hemmelige Kartotek *[illegible] betalende Medlemmer*, hvoraf ca. 30,000 sad indespærrede i Fængslerne eller var deporteret til Afrika.

De 30,000 Mand i Fængslerne dokumenterer, hvilken Forfølgelse denne Fagbevægelse havde været ude for, og dog stod der i den mellem en halv og trekvart Million Medlemmer.

Dette er ikke blot Vidnesbyrd om en moralsk Klassekraft, der staar højt hævet over Smaaborgere, men om en Racementalitet, der sætter Kampen for Friheden over Dagens Udetrug.

Det er rigtigt, at der inden for den spanske Industriarbejderklasse er skabt en mere tætsom og reformistisk Fagbevægelse, U. G. T., der siden sin Tilblivelse er blevet belønnet med Legalitetens Fordele af den herskende Klasse.

Men for det første er dens Indstilling i Klassekampen revolutionær, hvad Midler og Taktik angaar i Forhold til vor Fagbevægelse, og for det andet har den trods sin Legalitet aldrig haft nogen Betydning i Forhold til C. N. T., selv nu hvor Tusinder af Smaaborgere har søgt til den under Borgerkrigen, dels for at faa Mad og dels for gennem den at øve politisk Indflydelse.

U. G. T. opgiver, at den nu har et Medlemsantal paa op imod en Million Medlemmer.

C. N. T.s Nationalraad udsendte paa Bestilling af sine lokale og faglige Syndikater 2 552 000 Medlemskort ved sidste Udsendelse. Deraf var ca. 1 500 000 til rene Industrisyndikater, medens ca. 1 000,000 var til Landbrugs- og blandede Syndikater.

Forholdet er dette, at Muligheden for overhovedet at faa Del i de rationerede Levnedsmidler er Medlemsskab i et Syndikat. Dette har bevirket, at Tiltusinder af Smaaborgere er styrtet til at indmelde sig, som egentlig slet ikke [illegible]

[illegible] Indmeldelser, indtil Nationalkomitéen stoppede Trafikken og beordrede en Kontraudrensning, hvorved ca. 36,000 blev slettet igen.

Men bortset fra dette smaaborgerlige Tilløb og de politiske Partiers Spekulation i at bruge U. G. T., saa er de to Fagbevægelser ved sit mægtige Medlemsantal det mest fuldgyldige Udtryk for den Del af det spanske Folk, der ikke er under Fascismens militære Aag.

Og at disse er C. N. T. ikke blot ved sit overvældende Medlemsantal, men ogsaa ved sin Optræden [illegible] Kamp og sit Maal det mest [illegible] Udtryk for det hele arbejdende spanske Folk i By og paa Land.

Fanfare!!!

Stem instrumenterne, musikanter!
Blæs trompeter — blæs!
Intoner internasjonale!
Spil til nasjonernes mure revner
og resolusjonsfabrikernes blæksmørere
kvæles i forræderiets bloddampende papirmasser!

Syng, kammerater!
Syng, alle jordens folk!
Syng, hele verdens vaarglade ungdom!
Til den sidste reaksjonære,
den sidste politiker
og den sidste præst,
tar tollet til uærlighedens
og hykleriets fædreland
det hvidglødende, bajsvdende, svovlstinkende helved —

Spil, musikanter!
Syng, sangere!
Spil og syng ærkereaksjonens
og patentslynglernes dødssalme!
Og byg saa arbejdets
retfærdighedens frie samfund
kærlighedens
og livsglædens
skønne land!
Blæs trompeter — blæs!!!

— *halfdan* —

[illegible] Organisation [illegible] Klassekamp.

Den politiske Folkefront er fuldstændig haabløs og negativ.

Et Blik paa den politiske Folkefront, der i Dag i Europas Presse er udbragt som Forskab for den antifascistiske Kampfront i Spanien, overbeviser alle tænkende Arbejdere om, at den ikke giver Spaniens Proletariat det mindste Løfte om Befrielse af Slaveriet som Sejrens Frugt.

Den bestaar, set fra venstre, af Stalinister, der vil indføre Statssocialisme med Partidiktatur og Vendeslaveri. De næste i Rækken er Caballeros reformistiske Socialdemokrater, der vil bevare den privatkapitalistiske Udbytning tilsat lidt demokratisk Arbejdsfrihed og sociale Fattigreformer. De tredie i Rækken er det liberale Smaaborgerskabs forskellige Partier, der sammen med Privatkapitalismen vil bevare deres Snyltertilværelse paa de produktive Arbejder- og Bondemasser. Og yderst tilhøjre har vi Baskerne, et fuldstændig kapitalistisk Borgerskab, ærkereaktionært, fanatisk katolsk, som i sidste Uge sammen med Stalinisterne myrdede over et Hundrede af vore Kammerater paa Grund af deres revolutionære Anskuelser.

Af dette Sammensurium af politiske Retninger kan logisk kun drages en Lære. *At de vil bevare Undertrykkelsen og Udbytningen af Spaniens arbejdende Folk i By og paa Land!*

Vi har ingen Ret til selv i vort mest glødende Had mod Fascismen eller i Begejstring over vore spanske Brødres heltemodige Kamp noget Øjeblik at slippe denne Kendsgerning af Syne.

Og det næste Spørgsmaal er da, om det spanske Proletariat, og dette nærmere betegnet, Spaniens Industriarbejdere, er stærke nok til efter Sejren over Fascismen at knuse Folkefronten og dermed Kapitalismen, med andre Ord *forvandle Borgerkrigen til den sociale Revolution!*

Vi kan med det indgaaende Kendskab, vi har til Spanien indre Forhold i Dag kun svare: *Ja*, men med et betydende Forbehold.

Dette Forbehold er Spørgsmaalet om Industriarbejdernes Enighed.

Dette opkaster igen Spørgsmaalet:

Hvad skiller U.G.T. og C.N.T.

Ja, hvad skiller den reformistiske og den revolutionære Fagbevægelse i Dagens Spanien?

Selv programmæssig og praktisk, som økonomisk Klassekampsbevægelser er Adskillelsen ikke saa stor, som den er paa de tilsvarende Bevægelser i U. S. A. og Nordeuropa.

Staaende overfor en reaktionær brutal Storkapitalisme har Spaniens reformistiske Fagbevægelse ikke faaet Adgang til at gro sammen med Kapitalismen i [illegible] Retsforhold osv. som her.

Den er i sin Indstilling [illegible] sin Kamptaktik og Metoder [illegible] tvunget til at [illegible] proletariske [illegible]

[illegible]

[illegible] smaaborgerlige [illegible] og Reformisme [illegible] Kapitalismen.

I Erkendelsen af den [illegible] politiske Retning, [illegible] Spaniens [illegible] vedtaget paa [illegible] fælles Linie [illegible] aktuelle Spørgsmaal [illegible] C. N. T.s Nationalraad forelagt U. G. T.s Nationalraad.

En faglig Enheds Alliance mellem de to Retninger til Varetagelse af Arbejderklassens Interesser under Borgerkrigen.

Om dette Forslag forhandles der nu paa fjerde Maaned mellem de to Raad uden at man endnu er naaet til Enighed om en fælles Linie.

Vanskeligheden ligger [illegible] politiske Retninger, Stalinisternes og Socialdemokraternes politiske Ledere netop for at ødelægge den sociale Revolutions Muligheder, [illegible] har [illegible] U. G. T. og spænder U. G. T.s Medlemmer mod C. N. T.s Medlemmer, saar al den Gift og Uenighed, de kan, mellem de organiserede Arbejdere for at forhindre, at Fagforeningerne i Fællesskab kollektiviserer Bedrifterne og frem for alt, at U. G. T. gaar ind for dette.

Vi skal i en Række Artikler senere indgaaende beskæftige os med disse Forhold og her kun nævne, at Stalins Kreaturer i Katalonien har drevet [illegible] Forbryderverksomhed i U. G. T. saa vidt, at U. G. T.s Nationalraad tager alvorlig Afstand derfra. En af Raadets fremtrædende Medlemmer skriver [illegible] *Correspondencia de Valencia* følgende:

U. G. T. i Katalonien har efterhaanden fjernet sig langt fra vor Organisations faglige Normer. Den følger ikke nogen strengt alvorlig Politik mere. Den smigrer blot Masserne. Den fører *som Fagbevægelse frem for alt ingen [illegible] Politik!* Ved sin Opportunisme har den ikke blot faaet paa Slæbetov det proletariske Venstre (moderate), men ogsaa smaaborgerlige Elementer af Venstretypen.

Forholdet er, at da de politiske Spekulanter ved Oprørets Udbrud uden Indflydelse paa Arbejdermasserne, trængte de ind i U. G. T.s Fagforeninger, og hvor det lykkedes dem, slog de Dørene op paa vid Gab for Mellemklassen, der ved Medlemsskabet i Fagforeningerne kunde faa store Madrationer udleverede.

I Titusinder [illegible] dette Smaaborgerelement, alle den kapitalistiske Omsætnings smaa Sjakaler [illegible] Folkefrontens [illegible] styrtede ind i Fagforeningerne, hvor de [illegible] frem til Masserne og bærer politiske Brandtaler [illegible] Barcelona [illegible] faglige Spørgsmaal drøftes overhovedet ikke mere [illegible] politiske Klubber, hvor Stalinisterne [illegible] *Madkort Medlemmernes* Haman, [illegible] vil stemme paa dem efter Sejren.

Denne [illegible] af U. G. T. som faglig Bevægelse har [illegible] Alliance mellem de to Fagbevægelser [illegible] Arbejderne i Industriarbejdere.

[illegible]

Spaniens Industriarbejdere og deres Indstilling i Klassekampen

[illegible]

Rækker den proletariske Enighed ud over Kampen mod Fascismen

Hvad skiller UGT og CNT?

[illegible]

Den sociale Revolution marcherer og vinder Krigen bag Fronten

[illegible] Begejstring [illegible] Sejr [illegible] det spanske Folk [illegible] Pressen [illegible]

[illegible] og Kvinder [illegible] spanske [illegible] Samfund [illegible] Arbejderklassens [illegible]

[illegible] og Maskiner bag Fronten.

end han har gjort i nogen Krig før.

Da det spanske Folk stod Vaabenløs.

Vi vil igen minde jer Kammerater om de første Uger efter Fascistoprørets Udbrud, hvor den spanske Arbejderungdom kun havde de Vaaben, de havde erobret fra Oprørerne, det meste af det noget gammelt Bras, der for længst er kasseret.

Vi vil minde jer om, at Godsejerne var flygtet fra Godserne med samt deres ledende Folk.

Vi vil minde jer om, at Fabrikernes Indehavere og Ledere, Baner og Bilruters Ledere var flygtede eller havde standset al Virksomhed.

Vi vil hamre ind i Bevidstheden, at al Virksomhed, alt Arbejde og System i Landbrug, Industri og Samfærdsel, alt laa sammenbrudt og lammet i Oprørets første Uger — medens Madlagrene i de store Byer tømtes.

Vi taler ikke her om, hvem det var, der først d. 19. Juli stormede vaabenløse mod de bevæbnede Fascister, men vi raaber til jer:

Hvem var det, der satte Togene og Bilerne igang igen og bragte Mad frem til Byerne?

Hvem var det, der satte Arbejdet igang, organiserede det ude paa Landet, paa Godserne i de mægtige Appelsin- og Frugtplantager?

Hvem var det, der satte Hjulene igang i Fabrikerne, ja rejste nye Fabriker og satte flere Hjul igang?

Hvem var det, der bragte Orden i Fordelingen af Varelagrene?

Hvem var det, der skabte Ordenskorps og hindrede Kriminalforbrydelser og personlig Terror?

Ja, hvem var det, der bragte Orden og paany fik Samfundslivet til at fungere?

Var det maaske de politiske Fraselhelte og Skraalhalse?

Var det maaske Stalinisternes nye Menighed, det profitgeskæftige Smaaborgerskab?

Nej, Kammerater! Vi ved, hvem det var! Vi ved, at det var Arbejderne! Spaniens Arbejdere! Vi ved, saa sandt som vi lever og træder paa denne Jord, at ingen andre kunde gøre det og at de gjorde det!

Og det var C. N. T., de revolutionære syndikalistiske Arbejdermasser, der ogsaa her gik foran.

Det var Tilstedeværelsen at den revolutionære Syndikalistiske Bevægelse, der i første Omgang frelste det spanske Folk fra Fascismen.

Medens hele Smaaborgerskabet gemte sig i sine Huler og Partipolitikerne løb rundt som vildfarne Faar og Regeringen skiftede Personer og udsendte Ordre til Øst og Vest, som ingen rettede sig efter, og det hele laa i Kaos, da tog de syndikalistiske Arbejdere bevidst og haandfast om Forholdene.

Det spanske Folk havde den Fordel, at det havde en Arbejderbevægelse, hvis Medlemmer var fuldt fortrolige med, hvad de vilde gøre i samme Øjeblik, Kapitalisterne slap Kontrollen over det arbejdende Samfunds Maskineri!

Og disse Arbejdere gik straks til Værket.

Under Sydikaternes Ledelse samledes Arbejderne paa Fabrik efter Fabrik, nedsatte ledende Arbejderraad, kollektiviserede Bedrifterne og satte dem igang.

For hver lokal Industrigren blev nedsat et fælles økonomisk Raad for hele det økonomiske Liv og Livsmiddelfordeling.

Som i Industrien saaledes i Transportvæsenet. Søfolk og Havnearbejdere kollektiviserede Dampere, Sejlskibe og Havne- og Lossegrejer. Jernbanearbejderne kollektiviserede Jernbanerne, Metroens Arbejdere Metroen, Chaufførerne Bilerne og alle Arbejderraad i Transport og Fordeling organiserede Samarbejdet, for under de vanskelige Vilkaar at tilfredsstille Behovet saa langt og godt, som det var muligt.

U.G.T.s Medlemmer er med i den sociale Revolutions organiserede Opbygning, thi det er paa Arbejdspladsen, det foregaar.

Det blev ganske naturligt Katalonien, der gik i Spidsen i Opbygningen af den konstruktive sociale Revolution, fordi ingen anden Del af Spanien har en saa mægtig Industri og fordi Revolutionens inspirative og organisatoriske Kraft, den syndikalistiske Bevægelse, var stærkest her.

Men paa Virksomhederne blev ikke spurgt, i hvilken Organisation Arbejderne stod, de valgte uden Hensyn dertil Fabriksraad og Komitéer, og hvor U. G. T. var talmæssig repræsenterede, fik den sine Repræsentanter Side om Side med C. N. T.s.

Og hvor U. G. T. var ene repræsenteret, fulgte Arbejderne uden Betænkning C. N. T.s Linje, kollektiviserede Bedriften og lod den gaa ind i Industriens hele kollektive Organisation.

Fra Industrien gik Bevægelsen fra Landsby til Landsby, fra Gods til Gods.

Hvor Bønder og Landarbejdere ikke var organiserede i Syndikater, der organiserede de den sociale Revolution for Arbejdets Iværksættelse.

Det gik ikke glat altid, mange Vanskeligheder maatte overvindes, men der var ingen Vej uden om, Revolutionen maatte organiseres.

I Madrid sad en magtesløs Regering, snart omringet af Fjenden paa alle Kanter, uden Magt og Evne til at sætte det produktive Arbejde igang!

Folket skulde leve, Tropperne skulde have Mad, Klæder og Vaaben, Landet Industriprodukter, Byerne Fødevarer.

Revolutionen Jordens og Industriens og Transportmidlernes Kollektivisering af Folket og ved Folket, det arbejdende Folk i By og paa Land var blevet en *Livsfornødenhed!*

Og denne Livsfornødenhed organiserede Arbejderne og Bønderne uden Hensyn til deres politiske Anskuelser efter *den revolutionære Syndikalismes Principper: Industrien og Jorden som fælles Samfundseje under de faglige Organisationers Kontrol.*

Denne Udvikling gælder ikke blot Katalonien, men saa godt som hele Spanien, der ikke er besat af Fascisterne og Baskernes Omraade. —

Vi tager et Par Eksempler fra de sidste Bulletiner.

Kollektiviseringen af Industrien i Valencia og Jordbruget i Levanten

I Modsætning til Millionbyen *Barcelona*, hvor C. N. T. behersker alle Transportfag og mere end 80 pCt. af den samlede Industri, staar U. G. T. og C. N. T. omtrent lige i Medlemsantal i Byen *Valencia*.

I Begyndelse var der nogle politiske Rivninger mellem Arbejderne, men efterhaanden som Kollektiviseringen er skredet frem, er al Strid forsvundet, og nu er alle større industrielle Foretagener kollektiviserede under de to Fagbevægelsers Kontrol medens en Del mindre Virksomheder, hvor Ejeren arbejder med for Løn, ikke er kollektiviseret, men under fuldstændig Kontrol af Arbejderne og deres økonomiske Raad baade i Forsyning, Afsætning og Fortjeneste.

For hele *Levanten*, det store Landomraade der omfatter Provinserne: *Valencia*, *Castellon* og *Alicante*, samt Størstedelen af de to nærmeste tilgrænsende Provinser :*Murcia* og *Albacete*, er den sociale Revolutino under fuld Udvikling.

Den politiske militære Retsordning er overtaget af en Folkekomité bestaaende af Repræsentanter af alle antifascistiske Organisationer, medens hele Produktionen, Transporten og Fordelingen er under Kontrol af det store økonomiske Raad, der bestaar af Repræsentanter fra U. G. T. og C. N. T.

Hele Levantens mægtige Jordomraade, der i Modsætning til Katalonien udelukkende er Storgodsdrift, er *helt kollektiviseret under Syndikaternes Kontrol!*

I Levanten var ved Konferencen i December ialt 79 Bonde- og Landarbejdersyndikater med ialt 65,000 Medlemmer. I 57 Distrikter, hvor kun C. N. T. havde Syndikater, var 37,000 Medlemmer. I Resten af Distrikterne var begge Retninger repræsenterede, i enkelte kun U. G. T. Paa Landet har C. N. T. langt den største Tilslutning.

Levanten producerer mest Appelsiner (Valencia), men ogsaa Ris, Vin, Citroner, Olivenolie, Mandler og en Del Dadler. Appelsinplantagerne er mægtige udstrakte Skove.

Foruden lokale Raad, der igen samvirker, er der specielle tekniske Raad for hver særlige Avlsvare, ligesom der virker 6 sagkyndige Konsumenter for henholdsvis: Produktion, Konsumtion, Udbytte, Eksport, Import og Teknik!

Bl. a. er iværksat et stort Forædlingsarbejde for alle de af de tidligere Ejere forsømte Appelsinplantager, ligesom Videnskaben er taget i Tjeneste for endnu finere Eksportvarer.

Byen *Carcagente*, der tæller ca. 20,000 Indbyggere, er Centrum for Provinsen Valencias Appelsinproduktion med Sortering, Rensning, Pakning og Transport.

Her har C. N. T. godt 7,000 Medlemmer, U. G. T. 500. Alt Arbejde er ligeledes her underlagt Syndikaternes Kontrol. Alt Arbejde, Løn og Arbejdsvilkaar er ligelig fordelt.

Ja, der er mange interessante Ting at berette her fra *Levanten*, men maaske kan vi komme over det en anden Gang.

Men det vi har anført er nok til at overbevise Kammeraterne om, *at det ikke bare er C. N. T.s Medlemmer, men lige saa godt U. G. T.s Medlemmer og de uorganiserede Arbejdere og Bønder, der i den sociale Revolutions konstruktive Opbygning følger C.N.T. den revolutionære Syndikalismes Linie!*

Den fremskridende sociale Revolution kan ikke standses

Den bærer Sejren og Friheden i sit Skød.

Idet vi peger paa Francos og Ikke-Interventionens faktiske Blokade af det spanske kæmpende Folks Forsyning i de sidste Maaneder, peger vi paa Arbejdet paa Spaniens Jord og i Spaniens Industrier, organiseret efter Syndikalismens fornuftige Principper, som den Kæmpekraft, der har baaret Folket oppe under Blokaden og ene givet dets kæmpende Ungdom Mulighed for sejrende at tilbageslaa Fascisthæren ved Madridfronten.

Vi peger med Stolthed i Dag paa vore tapre Meningsfæller og deres Indsats paa Madridfronten, men vi peger med lige saa stor Stolthedsfølelse paa vore Meningsfæller i Katalonien, der arbejder i og leder 200 Vaaben- og Ammunitionsfabriker, hvor der for ni Maaneder siden ikke fandtes en eneste.

Alverdens Privat- og Statskapitalister og deres betalte Lakajer kan haane Syndikalismen saa meget de lyster, men i det spanske Folks Liv og Kampe er den i Dag Grundvolden, hvorpaa det vil sejre ikke blot over Fascismen, men over enhver anden Form for Kapitalisme og Undertrykkelse!

Paa Syndikalismens Fornuftgrundlag for Samfundsarbejde og Fordeling vil det spanske Folk sejrende bygge sin Fremtid i *fysisk Velstand og aandelig Frihed!*

Dette er ikke alene vort hellige Ønske paa denne Majdag, men vor dybeste Overbevisning bygget paa den Kendsgerning, at Spaniens Bønder og Arbejdere allerede i Dag har virkeliggjort *Jura Confoderationens* manende Ord:

Tag Maskinen, Arbejdets Mand,
Bonde, Husmand, tag dog dit
Land!

Den Magt, der igen skal jage Spaniens Arbejdere og Bønder fra Fabrikerne og Jorden, skal have meget Menneskeblod til sin Raadighed.

Madrid Metalarbejdere

Forslag om Enhed i Kollektiviseringen fra CNT til UGT.

C. N. T.s Metalarbejdersyndikat i Madrid har tilstillet U. G. T.s Metalarbejdersyndikat samme Steds følgende Forslag om en Pagt mellem de to Forbunds Metalarbejdersyndikater. Denne Pagt skal være en Garanti for Opbyggelsen af en Metalindustri, der staar i Samklang med det ny Samfunds Krav.

Metalindustriens Syndikalisering.

Interesseret i Metalindustriens sunde Udvikling er det nødvendigt, at de to Retninger indenfor den spanske Fagbevægelse beslaglægger hele Metalindustrien. Den beslaglagte Industri skal stilles under Forvaltning af Syndikaterne (Arbejdernes Fagforeninger), som straks maa nedsætte en ledende Komité. Denne Komité er samtidig Forbindelsesled mellem C. N. T. og U. G. T.

Denne ledende Komité sammensættes af det tekniske Personale i Metalindustrien, af Repræsentanter for de 2 Organisationer og af det for den økonomiske Udvikling nødvendige Forvaltningspersonale.

Denne Komités Opgave er Industriens Ledelse, Opbygning og Fuldkommengørelse i teknisk og administrativ Henseende. Komitéen har ogsaa Industriens centrale Ledelse i sin Haand og har som Følge deraf ogsaa hele Ansvaret. Desuden maa Komitéen samle Industrien i store Produktionscentrer, ogsaa ved Indkorporering af de spredte Smaavirksomheder.

Komitéen sammensættes af et lige stort Antal Repræsentanter for de to Fagforbund.

Et af de vigtigste Problemer, der maa faa en umiddelbar Løsning, er Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Derfor maa der udarbejdes en Statistik og Fabrikationsplan, der tager Sigte paa at skaffe Arbejde til alle. Man skal særlig lægge Vægt paa Højnelse af Krigsmateriel- og Landbrugsmaskineproduktionen

Organiseringen af Fabrikkerne og Arbejdspladserne.

I hver Fabrik og paa hver Arbejdsplads dannes et Arbejdsraad bestaaende af saadanne Arbejdere, der anses egnede til at gennemføre de af Komitéen udarbejdede Planer.

Fabriksraadenes Funktioner bestaar i Organiseringen af Arbejdet paa Arbejdspladserne. De skal have Ansvaret for Produktionen og skal studere Mulighederne for Forbedring af Arbejds- og Fabrikationsforholdene.

Raadene har ingen Ret til at intervenere i faglige Spørgsmaal. De har Forpligtelse til at holde de Syndikatsdelegerede underrettede om hver Efterladenhed og Uegnethed. Syndikatsdelegaterne maa saa i Samarbejde med Organisationerne løse Konflikten.

Syndikatsdelegerede.

vælges i Fabrikerne og paa Arbejdspladserne og bliver, efter at de er godkendt af Organisationerne, Forbindelsesled mellem Syndikaterne og Arbejdspladsen. C. N. T. Arbejderne vælger deres Delegater og U. G. T. Arbejderne deres. Delegaternes Funktioner bestaar i regelbundet og stadigt Samarbejde med Arbejderraadene i Fabrikerne — her faar de deres Instruktioner og kan selv stille Forslag eller Reklamationer angaaende Arbejdets Gang.

Delegaterne skal vaage over deres Organisationers Prestige. De skal forsvare hver enkelt Kammerats Interesse og samtidig se til, at den faglige Overenskomst overholdes.

Alt, hvad der vedtages, maa fastsættes paa et Plenum med alle Delegater i Overværelse af Arbejderraadet. Forseelser af forskellig Art indgives skriftlig Rapport til de forskellige respektive Organisationer.

Ungdoms-Kampagnen i Madrid

der blev sammenkaldt af I. S. U. Madrid (det kommunistiske Ungdomsforbund), blev mindre vellykket, end Arrangørerne havde tænkt sig.

Kongressen skulde have omfattet hele den revolutionære Ungdom i Spanien. Men Udelukkelsen af POUM.s Ungdomsorganisation lovede ikke godt for den saakaldte Enhed.

Ved selve Kongressen viste det sig, at Forskellen mellem de forskellige Organisationers Definition af Ordet Revolutionær var altfor stor for at komme til Klarhed eller — Enhed.

I de principielle Program-Punkter synes I. S. U. at staa omtrent paa Linie med de borgerlige Republikanere. Fra denne Side taler man stadig om Demokrati, om Disciplin og Statens store Opgaver.

Juventudes Libertarius (den anarkosyndikalistiske Ungdom) derimod stiller Krav om en revolutionær Omdannelse af hele Ungdomsbevægelsen og fremholdt, at Krigen og Revolutionen er uadskillelige. Vil man vinde Krigen, saa maa man først og fremmest se til, at man ikke bliver besejret paa Revolutionens indre Fronter — i Etaperne.

Man maa dog indrømme, at der findes en mere radikal Opfattelse selv blandt den kommunistiske Ungdom. Særlig den asturiske Ungdomsorganisation af I. S. U. og nogle Smaagrupper i det midterste Spanien synes at have en fra Partiets Majoritet afvigende Opfattelse.

Nu skal du ikke komme daskende Kl. 2½ den 1. Maj til Husum Møllekro, for Stævnet begynder Kl. 2 pr. og hver Mand paa Pletten i rette Tid.

Revolutionens og Borgerkrigens Spanien

En interessant gratis Redegørelse til „Arbejdets" Abonnenter.

I Begyndelsen af December Maaned sendte den spanske syndikalistiske Landsorganisation C. N. T.s Nationalraad en Indbydelse til den svenske Broderorganisation S. A. C. om at lade sig repræsentere ved en Delegation i Spanien.

Indbydelsen blev modtaget og Resultatet af den svenske Delegations Rejse, Undersøgelser, Oplevelser og Samtaler og Fabriks- og Frontbesøg foreligger nu i en Redegørelse paa 42 tættrykte Sider.

Redegørelsen indeholder et Væld af rent saglige Oplysninger om Forholdene i Spanien belyst gennem Kendsgerninger og Tal.

Den svenske Landsorganisation S. A. C.s Ledelse har været saa opmærksom at stille et mindre Oplag af Redegørelsen til vor Disposition, saaledes at vi — saa længe Oplaget rækker — kan tilbyde vore Abonnenter et gratis Eksemplar.

Redegørelsen udleveres paa vor Ekspedition, Blaagaards Plads 21, København N. Abonnenter, der ønsker Redegørelsen tilsendt, maa i Brevet vedlægge Frimærke til Forsendelsen.

Smede i København

Se her!

Kammerater!

Da nogle Kolleger, vel i en bestemt Hensigt, har publiseret, at Smedenes F. S. Klub ikke ønsker at optage flere Medlemmer i Klubben, er dette naturligvis et Falsum. Men rigtigt er det, at ikke alle og enhver kan blive Medlemmer, selv om de saa aldrig saa mange Gange er Smede.

Det er selvfølgelig en Betingelse, at de er Smede for at blive Medlemmer af vor Klub, men det er ogsaa en Betingelse, at ingen kan sætte en Plet paa deres kollegiale eller kammeratlige Ære.

Enhver, som vil samarbejde med os i F. S., bliver sigtet i en meget fin Sigte.

Ikke alle har kunnet staa for denne Omgang, derfor vel Snakken om, at vi ikke ønsker flere Medlemmer i Klubben.

Jo, Kammerater, i en Tid, hvor vor Organisation trækkes længere og længere ned, hvor vi som Medlemmer mister mere og mere Indflydelse, hvor vor Bestemmelsesret snart er en Saga, da ønsker vi Kammerater, men ogsaa kun Kammerater at samarbejde med.

Vi kan aldrig blive for mange af den rigtige Slags, som vil arbejde for at tilbageerobre Arbejdernes faglige Aktionsfrihed for at højne vore Løn- og Arbejdsvilkaar, som vil arbejde for en partipolitisk uafhængig Fagbevægelse og mod det bureaukratiske Enevælde i vore Organisationer.

Opgaverne er store. Modstanden ogsaa. Men er vi i Besiddelse af Vilje og Evne, kan vi i Fællesskab naa langt i den rigtige Retning. Derfor, Kammerater, meld dig nu til Arbejdet sammen med os; vi mangler dig og venter paa dig. — Kom til vort Møde i Kafé »Kommunen«, Hj. af Gothersg. og Farimagsgade, hvor Optagelse af nye Medlemmer finder Sted,

Fredag d. 7. Maj Kl. 8 prc.

Smedenes Klub F. S.

Smede- og Maskinarb. Klub

afholder Generalforsamling *Fredag den 7. Maj Kl. 20* i »Café Kommunen«, Gothersgade 155.

Meget vigtig Dagsorden.

Alle har Mødepligt. Nye Medlemmer optages.

Styrelsen.

Bidrag til „Arbejdet„

J. B. 1,00. Tømreren 4,00. J. B. 1,00. B. Jacobsen, Helsingør 2,00. Harry Nielsen 0,30. V. Hansen 1,70. Med tidligere indkomne Kr. 1037,47.

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted.
Herresaaler og Hæle 4,50. Dame 3,00.

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle.
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1000 Par brugt Fodtøj 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4. Telf. Amager 2676 x.

1000 Par brugt Fodtøj
i alle Faconer, Herre-, Dame- og Børnefodtøj fra Herskabshuse — Holmensfodtøj, Træsko, Træskostøvler. Klædesko sælges. Alle Reparationer udføres godt og billigt.
7 Birkegade 7.

FØDEVARER

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser.

TH. GREVE
KAFFE fineste Javablanding. Kr. 2,48 — 2,13 — 1,88 — 1,50 — 1,15
ALT i Kolonial, Vin, og Konserves sendes overalt. Tlf. Nora 705 x
21 Griffenfeldtsgade 21

FORSKELLIGT

„Kramboden" Nora 377
køber Brød - Flasker - Klude - Metaller til højeste Dagspris.
Brugte Møbler købes, sælges, byttes.
Todesgade 5 de røde Skilte.

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630— Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Ottomaner, Madrasser, Divaner til Private for Nettopris. Spar 6—24 Kr. Værkstedet, Griffenfeldtsg. 26.

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 E
C. 5023 Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

SILKEBORG
Her er Stedet
hvor man lader sig klippe og barbere, bedst og billigst.
J. Hermansen, Borgerg. 44.
ALDERSLYST

Ansvh. Redaktør CHR. CHRISTENSEN